

ଦେଶପରିବିହ୍ୟାନ

ମହାକାଳ

জেডিএচজিয়ান সম্পাদনা সংগঠিত

অজিত বৰা — সভাপতি

শৈলেন তামুলী — উপদেষ্টা

বীবুলাল মোৰ — উপদেষ্টা

প্ৰহলাদ দাস — সম্পাদক (অসমীয়া)

জগত চন্দ্ৰ কলিতা — সম্পাদক (ইংৰাজী)

বেটুপাতৰ শিল্পী : ভৱকান্ত শইকীয়া

কলা নির্দেশক } : প্ৰহলাদ দাস
ও ব্যৱসায়পনা

প্ৰকাশক : ছাত্ৰ একতা সভা

মুদ্ৰক : অনন্দা প্ৰেছ, বোকাখাত

জেডিএচজিয়ান (JDSGIAN)

যোগানন্দ দেৱ সত্রাধিকাৰ গোষ্ঠাৰ্মী
মহাবিষ্টালয়।

বাৰ্ষিক মুৰ্খপত্ৰ

একাদশ সংখ্যা ১৯৯২-৯৩ চন।

সম্পাদকদল
শ্ৰী প্ৰহলাদ দাস (অসমীয়া)
,, জগত চন্দ্ৰ কলিতা (ইংৰাজী)

“জোড় এণ্ড জোড়জিয়ান”

যোগানন্দ দেৱ সত্রাধিকাৰ গোষ্ঠাৰ্মী মহাবিষ্টালয় ছাত্ৰ একতা সভাৰ
হৈ প্ৰহলাদ দাসৰ দ্বাৰা প্ৰকাশিত আৰু অনন্দা প্ৰেছ, বোকাখাতত
মুদ্ৰিত।

ନାଚଲୀରହିଲେଖ (NACHLI RHAHIL)

ମିଶାଳ ମକଳୀତ ଛାନ୍ଦ ପାତାଗାନ୍

। ମାତ୍ରାଲୁଗୀରାଜ
କାନ୍ଧାର କାନ୍ଧାର
। ଏହି ଉଦ୍‌ଦେଶ୍ୟରେ ଯେବେଳେ ଆମାର

ଶହୀଦ ତରଣ

ଶହୀଦ ମିଶାଳ ମକଳୀତ ପାତାଗାନ୍ ଲିଙ୍ଗ

ଶହୀଦାଳ — ପାତ ତାଲିକ

ଶହୀଦିର୍ଷ — ପିତାତ ସାହୁର୍

ଶହୀଦିର୍ଷ — ମାତ୍ର ମାତାକାନ୍

ଶହୀଦାଳ — ପାତ ତାଲିକ

ଶହୀଦାଳ — ପାତିକ ପାତ ତାଲିକ

ଶହୀଦାଳ ପାତାଗାନ୍ : ଶିଥି ପାତାଗାନ୍

ଯି ସକଳ ବୀବ ଶହୀଦ ଦେଶ ମହିଳାର ହକେ ମରଣକ ଭୁଲ୍ଲାପି କାଳ
ଆନ କରି ନିବ ପାପ ଅର୍ଜୁଣ ର୍ଦ୍ଧ ଗାନ୍ ଦେଇ ମିଶାଳାନ୍ ଓ

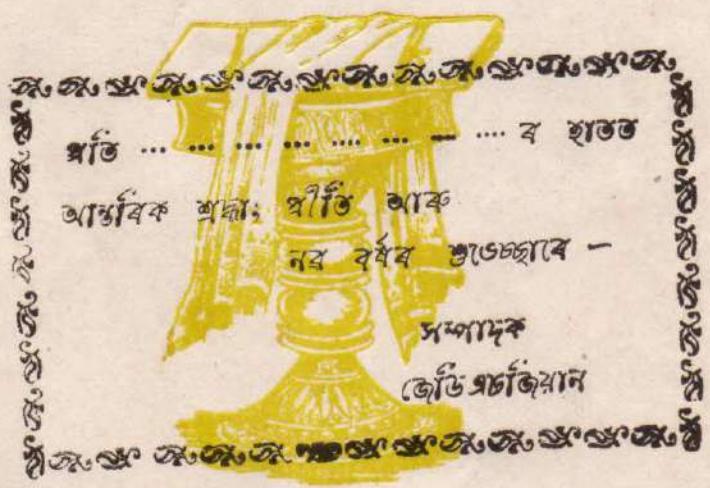
ସକଳ ବୀବ ଶହୀଦ ତଥା ପୂଞ୍ଜ ଦୁଃଖକବ୍ୟ ପାତାଗାନ୍ : କାନ୍ଧାର

(ପାତାଗାନ୍) ଯାର ପାତାଗାନ୍ ଓ ଅର୍ଜୁଣ ଅର୍ଜୁଣ ପାତାଗାନ୍
(ଶହୀଦାଳାନ୍ତର ପାତ ତାଲିକା) ଅ-ଦେହୀ ଅର୍ଜୁଣ ପାତାଗାନ୍
ଶହୀଦାଳାନ୍ତର ପାତ ତାଲିକା) ଅର୍ଜୁଣ ପାତାଗାନ୍ : କାନ୍ଧାର

ଧୂର ପକତୀ ସଜ୍ଜ ।

"ଶହୀଦାଳାନ୍ତର"

ମିଶାଳ ତାଲିକା ପାତ ତାଲିକାକର ମିଶାଳ ମିଶାଳ ପାତ ତାଲିକା
କାନ୍ଧାରାନ୍ତର ପାତ ତାଲିକାକର ମିଶାଳ ମିଶାଳ ପାତ ତାଲିକାକର
ଶହୀଦାଳାନ୍ତର

ଶ୍ରୀ କୃତ୍ତବ୍ୟାନାନ୍ଦିନୀ ଶ୍ରୀମଦ୍ଭଗବତ

ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଅଳ୍ପ, ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଆକ
ନର ସର୍ଥର ଭ୍ରାତ୍ରେ -

ସମ୍ମାନିକ
ଜୋଡ଼ି ପଢ଼ିଯାନ

ଶ୍ରୀଚନ୍ଦ୍ରନନ୍ଦ ଶୁଣ୍ଠିକୀନ୍ୟ

ନେହେରୁ ଏଣ୍ଟା ବିଜୟୀ,
ସାହିତ୍ୟକ ପେଞ୍ଚନାର,
ସଭାପତି, ଗୋଲାଘାଟ
ଜିଲ୍ଲା ସାହିତ୍ୟ ସଭା

ଫୋନ : ୦୩୭୧୬ — ୩୪୬

ବୋକାଥାତ - ୭୮୫୬୧୨

ବୋକାଥାତ ଲଗବ (ବିଷୁପୁର)

ତିନି ନଂ ଓରାର୍ଡ

ବୋକାଥାତ “ସୋଗାନ୍ଦ ଦେର ସତ୍ରାଧିକାର ଗୋପାମ୍ଭ ମହାବିଦ୍ୟାଲୟ” ଆଲୋଚନାର ଏକାଦଶ ମୁଖ୍ୟ ଅଳ୍ପାଶ ପୋରାତ ହୁଥି ହୈଛେ । ବର୍ତ୍ତମାନ ଛପା କାମର ଇମାନ ତୁମ୍ଭାର ମମରତୋ ଛାତ୍ର ଏକତା ସଭା ମହାବିଦ୍ୟାଲୟ କର୍ତ୍ତପକ୍ଷର ଆଲୋଚନାର ଏକାଶ କବି ଥକାତ ନିଜ ଦାର୍ଶିତ ଆକୁ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ବୋଧର ପ୍ରବିଚର ଦିଇଛେ ।

ମହାବିଦ୍ୟାଲୟ ଏକୋଥିନର ଆଲୋଚନାର ଭ୍ରମିକ ଅତି ଗୁରୁତ୍ବ । ଶିକ୍ଷାଧୀନକଲର ଶୈଫିକ, ସାଂସ୍କରିକ, ସାହିତ୍ୟକ ଆକୁ ଦୈହିକ ଚିନ୍ତା ଚର୍ଚାର ସହିପରାଶ ଧଟେ ଆଲୋଚନାର ପାତତ । ଅତ୍ୟନ୍ତରିଗ କାରକାଜର ଥିରାନେ ଆଲୋଚନା ମାଧ୍ୟମର ଦ୍ୱାରାଇ ଅବଗତ କରେରାଇ ହର । ଅଭିଭାବକ ତଥା ବାଇଜ ଆକୁ ମହାବିଦ୍ୟାଲୟର ଯାଜନ୍ତ ଯୋଗସ୍ଥ ଶ୍ରାପନ କରାତ ଆଲୋଚନାରେଇ ବାହନ । ମୁଗ୍ନ ମହାବିଦ୍ୟାଲୟର ଆଲୋଚନାକେଇ ଉଚ୍ଚ ଚିନ୍ତନ, ମାନଙ୍କ ବିଶିଷ୍ଟ ଲେଖନମ୍ଭ ପୃଷ୍ଠର ପ୍ରେରଣାର ଖଲୀ ବୁଲି କ'ବ ପାବି ।

ଅଭିହାପକ ସମ୍ପାଦକ ହିଚାବେ ମହାବିଦ୍ୟାଲୟର ପ୍ରତି ଯୋବ ଆନ୍ତରିକ ଶ୍ରଦ୍ଧା ଆହେ । ଦେବରେହେ ମହି ଭାବେ ପାଠ୍ୟମର ଉପରିଓ ଡେବରୁରି ବଚରୀରୀ ମହାବିଦ୍ୟାଲୟର ଶିକ୍ଷାଧୀନ ତଥା ବାଇଜକେଇ ଶ୍ରେବଦୀ ଏଟି ଆଦର୍ଶଚାନ୍ଦାନୀର ଶୈଫିକ କେଳ୍ଜ କପେ ଗଢ଼ ଲୋରାର ସ୍ମବଧି ନଥକା ନହଥ । କର୍ତ୍ତପକ୍ଷ ତଥା ଶିକ୍ଷାବ୍ରତୀ-ସକଳର ଚିନ୍ତା ଆକୁ ପାରସ୍ପରବକ ସଂଘୋଗିତାଟ ନିଶ୍ଚର ଏହି ଦିଶକ ମହାଯ କବିବ ପାବେ ।

ମହାବିଦ୍ୟାଲୟରେ ଦିନକ ଦିନେ ପ୍ରଗତିର ପଥର ଆଶ୍ରାତ ଯୋରା ଦେଖି ନଈୟ ଆନନ୍ଦ ପାଇଛୋ । ଆଲୋଚନାର ବୁକୁତ ତାବ ଶାକ୍ରବ ଅବିବତ ଗତିତ ପ୍ରତିକଲିତ ହେ ଥାକ । ଇଯାକେ କାମନା କବିଲେ ।

ଶ୍ରୀଚନ୍ଦ୍ରନନ୍ଦ ଶୁଣ୍ଠିକୀନ୍ୟ

“সাহিত্যক কল্পনা সাহিত্য সংস্কৃতি ভাষ্ট ভার্ম”

আমি আজি কুবি শতিকাব প্রাচী বিন্দুর পৰা অলগ উলটি চালে দেখা পাম যে যেনেদেৰে জীৱ দেহৰ ক্ৰমবিকাশৰ ফলস্বৰূপে মানৱৰ সৃষ্টি সেইদেৰে মানৱ সমাজৰ বিবৰ্তণ তথা পৰিবৰ্তনৰ বিৰচিন্ন ধাৰাবে আজি কুবি শতিকাব মানৱ সমাজৰ পৰিবৰ্তনৰ স্তৰ সমূহৰ জোখৰ মাপকাঠীক আমি সভ্যতাৰে প্ৰকাশ কৰিব পাৰো। ঠিক সেইদেৰে সমাজৰ একোটা জাতিৰ দাপোন স্বৰূপ সাহিত্যয়ো পৰিবৰ্তনৰ মাজেৰে আছি আছি আজিৰ কৃপ পাইছেছি। সাম্প্ৰতিক সময়ৰ লগত সংগতি বক্ষা কৰি আজিৰ সাহিত্যটি সংস্কৃতিৰ এক অবিছেষ্ট অংগ হৈ থিয় দিছেছি।

সাহিত্য এক সৃষ্টিধৰ্মী কলা। এই কথা সাহিত্যপ্ৰেমী মাত্ৰেই স্বীকাৰ কৰিব। কিন্তু আজিৰ প্ৰচলিত সমাজ ব্যৱস্থাত নিজৰ নিজৰ স্থিতি প্ৰতিপন্ন কৰিবলৈ হৈ-চৈ তথা দৰদামে অনাধিকাৰ প্ৰৱেশ কৰি শুন্দ্ৰমান জ্ঞান পৰিধিয়ে সাহিত্য ঘাতে বিজতৰীয়া কৰিব নোৱাৰে তাক আজি আমি প্ৰত্যোকেই মুক্কুভাৱে অহুধাৰন কৰি সজাগ হৰব হ'ল।

ভাষা সাহিত্যৰ উন্নতিৰ নামত বজুকৱা সাহিত্য সৃষ্টি কৰি সাহিত্যৰ প্ৰকৃত কৃপটোৰ ঘাতে ঝান হৈ নায়াৱ তাৰ প্ৰতি সচেষ্ট হ'ব লাগিব। আমি প্ৰত্যোকেই স্বীকাৰ কৰিব লাগিব যে সময় অতীত হৈ গলেও যি সাহিত্যটি সমাজৰ বাস্তৱ চিত্ৰৰ কৃপ, ৰস, অলংকাৰ উপমা, সৌন্দৰ্য আদি সনিবিষ্ট হৈ ভৱিষ্যত আশাৰ বেঙ্গীৰ আভাৰ দিয়ে তেনে সাহিত্যটি যুগজয়ী হয়।

সাহিত্য অতীত বৰ্তমান আৰু ভবিষ্যতৰ ভিন্নৰূপৰ মাজেদি গৈ স্বকীয়তা বজাই ৰাখি সংস্কৃতিৰ এক অংগ হিচাপে সদায় থাকিব। এইখনিতে অৰ্থনীতিবিদ গ্ৰেচামৰ এষাৰ কথা প্ৰযোজ্য হোৱা যেন লাগে যে “Bad money drives out good money out of the Circulation” বজুকৱা সাহিত্যটি যে সাহিত্যক অপকাৰ নকৰিব তাত কোনো দিধা নাই। সেইয়ে আজি নিৰস তথা জটিল বিষয় অধ্যয়নৰ বাবে আমি যুৱ সমাজ প্ৰস্তুত থাকিব লাগিব। যদি সাহিত্য সমাজৰ বাবেই হয় আৰু সমাজে মূল বস্তুটো বৃজি নাপায় তেন্তে ভাষা সাহিত্যটি সমাজক কোন পথে পৰিচালিত কৰিব সেইটো বিচাৰ্য বিষয়। সাহিত্য জাতিৰ দাপোন, গতিকে বাক্যত শব্দৰ সূপ্ৰয়োগে সোণত সুৱগ। চৰায় আমোদ দিৰ পৰ সাহিত্যটি এটা জাতিৰ প্ৰকৃত স্বৰূপটো প্ৰদৰ্শন কৰিব পাৰে। ইয়াৰ বাবে আমাৰ প্ৰয়োজন হয় গভীৰ অধ্যয়নৰ।

শালীনতা, সহাহৃতি, অচুকন্পা আদিৰ অভাৱে আমাৰ মাজত সামাজিক সময়ৰ অংত হেৰাই দোৱাৰ উপক্ৰম হৈছে। আমি মনত বৰ্খা উচিত হ'ব যে এখন সমাজ প্ৰগতিৰ গথত ধাৰমান হ'বলৈ

হ'লে আমাৰ সংস্কৃতি যাতে অপসংস্কৃতিৰ গ্রাসত নিশ্চেষ হৈ নাযায় তাৰ প্ৰতি সদায় সজাগ হ'ব লাগিব সদৃশীকৰণে যাতে আমাৰ সংস্কৃতিৰ স্বকীয়তাত আঘাত সানিব নোৱাৰে তাৰ প্ৰতি দৃষ্টি বাখিব লাগিব কুন্দমান স্বার্থ পূৰণ কৰিবলৈ গৈ সমাজৰ উন্নতিৰ নামত বৃহৎ ধৰ্ম যজ্ঞৰ অৱতাৰণা কৰি জীয়াই থকাটো যে হুৰহু তাক অস্ফীকাৰ কৰিব নোৱাৰি ।

বৰ্তমান আৰু ভৱিয়ত মানৱ সমাজে হৃদয়দৰ্শ কৰিব পৰাকৈ সাহিত্য শৃষ্টি কৰি আমাৰ সামাজিক প্ৰযুক্তি বোধৰ সন্দৃষ্ট কৰি ভাষা সাহিত্যৰ উন্নতি তথা সমাজৰ প্ৰগতিৰ ধাৰা অকুম্ভ বাখিব পাৰিব লাগিব সেই কথাহে আমি বাখ্যা কৰিছো ।

কৃতজ্ঞতা স্বীকাৰ — জে, ডি, এচ, জি, মহাবিদ্যালয়ৰ মাননীয় অধ্যক্ষ উপাধ্যক্ষ তথা মোৰ শ্রদ্ধাভূজন গুৰু সকলৈ মোৰ আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা ভাষণ কৰিলো ।

দ্বিতীয়তে এই আলোচনীখন প্ৰকাশৰ বাবে বিভিন্ন দিশত দিহা-পৰামৰ্শ আৰু গল্প, প্ৰৱন্ধ কৰিতা আদি চাই-চিটি দিয়। এই মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰৱন্ধ তথা মোৰ পুঁজ্য শিক্ষাগুৰুসকল সৰকাৰী শৈলেন তামূলী; বাবুলাঙ্গ ম'ৰ, বিমান বৰষাকুৰ আৰু প্ৰবীণ বৰষাকুৰ চাৰলৈ অকুণ্ঠচিতে মোৰ সেৱা জনালো ।

তৃতীয়তে যিসকল ছাত্ৰ-ছাত্ৰী তথা বন্ধু-বন্ধুৱীয়ে মোক আলোচনী সম্পাদক হিচাবে কাৰ্য্যভাৱ গ্ৰহণ কৰা দিনৰে পৰা উৎসাহিত কৰি সহায় সহযোগ আগবঢ়ালে তেওঁলোকলৈ ও কৃতজ্ঞতাৰ চিনমৰুপে আন্তৰিক গুলগ যাচিলো । লগতে আলোচনীখনি সম্পাদন কৰি প্ৰকাশ হোৱালৈকে ওতঃ প্ৰোত ভাবে জড়িত বন্ধুবৰ জগত, হেমন্ত, বিমল, বৰীমন্দা বান্ধুৱী বৰ্ণালী, বিশামণি অনিমা আৰু ভট্টি অঞ্জুমণি (মাতৃ) উষামণি, ভাইটি কৰকান্ত লগতে বন্ধু দীপেন সন্ধিকৈ, আৰু বাজুলৈ মোৰ অফুৰন্ত মৰম তথা আন্তৰিক অভিনন্দন যাচিলো ।

আলোচনী নেপথ্যৰ ঐশ্বাৰ : মহাবিদ্যালয়ৰ পৰা পোৱা আৰ্থিক অঞ্জুবী নিৰ্দিষ্ট সময়ত আদায় কৰিব নোৱাৰাব বাবে আলোচনীখন প্ৰকাশত পলম হ'ল । দ্বিতীয়তে মহাবিদ্যালয়ৰ আলোচনী পুঁজি নিচেই কৰ হোৱাৰ বাবে আটক ধূমীয়া কৰিব নোৱাৰিলো ।

বিদায় বেলাত মোৰ বুকুত এটাই বেদনা থাকি গ'ল যে মই নিৰ্দিষ্ট সময়ত আলোচনীখনি প্ৰকাশ কৰি উলিয়াব নোৱাৰিলো আৰু যিসকল ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ লিখনি প্ৰকাশ কৰিব পৰা নহ'ল তাৰ বাবে মই ছুখিতঃ তেওঁলোকলৈ মোৰ এটাই অহুৰোধ যে তেওঁলোকে যেন পুনৰ নতুন উদ্ঘামৰে হাতত কলম তুলি লয় ।

(জেডিএচজিয়ান দীর্ঘায়ু হঙ্ক)

ত্ৰীপ্ৰহলাদ দাস
আলোচনী সম্পাদক

ঃ সূচী পত্রঃ

প্রবন্ধৰ শিতানত :

	পৃষ্ঠা
সংস্কৃতি আৰু অপসংস্কৃতি	১
সাম্প্রতিক সাময়িকী - আজিৰ চিন্তা	৩
অসমীয়া সংস্কৃতিলৈ	
তিৰ্বতবর্মীয় পৰিয়ালৰ অৱদান	৫
মোৰ অধ্যাপনা জীৱনৰ সেঁৱৰণ	৮
শুন্দৰৰ শিল্পী জ্যোতিষ্প্ৰসাদ	১৮
কেৰেলা : প্ৰকৃতি ও সংস্কৃতিৰ	
সংমিশ্ৰণ	২২
ডক্ট্ৰিব লীলা গণ্গদেৱৈলৈ এটি শ্ৰদ্ধাৰ্য	২৬

কবিতাৰ শিতানত :

এটি গীত / প্ৰবীণ চৰ্জন বৰ্ষাকুৰ, বাতবি / বিমান বৰ্ষাকুৰ, নিশাটো শুই পৰা
হ'লে / কুমাৰী অঞ্চুমণি শইকীয়া, কবিতা / প্ৰস্তাৱ দাস, বালিমাহী ডেউকাত সময়
/ প্ৰকুল্ল মৰাং, সপোনত অনামী সুৰাস / মনালিছা শইকীয়া, “নতুন দিনৰ”
প্ৰতিক্ৰিতি / হৰিপ্ৰিয়া বৰা, কবিতা তোমাৰ বাবে / অপনা গান্দুলী, সংস্কৃতি নে
অপসংস্কৃতি / বৰীন বকৰা, অনুভূতি জীৱনৰ / বাজু বৰা, কবিতা / চিমুয় দন্ত, ইয়াত
এজনো মাহুহ নাই / কৰ্মী কলিতা, নিভাঙ্গ কণৰ কবিতা / ভূৰন তাঁতী।

গল্পৰ শিতানত :

	পৃষ্ঠা
দায়ী কোন ?	১
সাহিত্যিক	৩
অভিশপ্ত জীৱন	৫
জীৱন সংগ্ৰাম	৯
জীৱন সংগ্ৰাম	১৬
থেৎ পাগল	২০
লগতে আছে বিভাগীয় সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন।	

সংস্কৃতি আৰু অপসংস্কৃতি

অৰূপ কলিতা

স্বাতক তৃতীয় বার্ষিক

“যি কথাই যি কামে, যি চিন্তাই যি প্ৰয়াসে মানুহক
আৰু মানুহৰ বাস্তৱ জীৱনক সুন্দৰ আৰু মহান কৰে,
মানুহক বৰ্বৰ পৰা, মানুহক আদিগ পৰিবেশৰ
পৰা শুণৰলৈ তুলি নি মানুহক দিব্য একত্ৰি দিয়ে
এই বাস্তৱ জীৱন ধূনৌয়া কৰি মনোমোহা কৰি,
মানুহক মানুহ জীৱনৰ সুখ শান্তি আৰু আনন্দ
পাৰলৈ যোগাল ধৰি আনন্দৰ পৰা আনন্দলৈ লৈ যায়,
সিয়েই হৈছে সংস্কৃতি।”

‘সংস্কৃতি হ’ল কোনো সমাজে
লোভ কৰা এক চৃড়ান্ত প্ৰযুক্তিৰ বোধ,
বাৰ প্ৰকাশ ঘটে ইয়াৰ সামুহিক অনুভূ-
তিত, অনোভংগিত আৰু আচৰণত আৰু
পাৰ্থিৰ বস্তৱ তেওঁলোকে দিয়া তাৎপৰ্য
পূৰ্ণ কপত’ অতি সাধাৰণ অৰ্থত দিব পৰা
সংস্কৃতিৰ ব্যাখ্যাটা বিছু এনে ধৰণৰ হ’ব
“কোনো সমাজৰ চৃড়ান্ত প্ৰযুক্তিৰ বোধ, বাৰ
দ্বাৰা সমাজখনে ইয়াৰ কপ দিব খোজে”

আমাৰ সমাজত চলি থকা শোষণ,
নিশীভূণ, জাতিতেদ, বৰ্ণতেদ, শ্ৰেণীবৈষম্য
আদি সমস্তাৰ ওৰ পেলাই সমাজখনক শ্ৰেণী-
হীন ভাবে সৰ্বাঙ্গ সুন্দৰ কৰি মানৱতাৰ
মহান তীর্থস্থান হিচাবে গঢ়িতোলাত সংস্কৃতিৰ
ভূমিকা অপৰিমীম সেয়ে আমি বিশেষকৈ ঘূৰ
চায়ে এই কথা চিন্তা কৰা উচিত, কেনে-
ধৰণৰ সংস্কৃতিয়ে আমাৰ এই পৰামুগা সমাজ
বাৰছাক ধৰ্ম কৰি নতুন নিকা সুন্দৰ সমাজ
গঢ়াত সহায় কৰিব। আজি কালি আমাৰ
খাদ্য সামগ্ৰীকে ধৰি সকলো বস্তুতে ভেজাল
দিয়াৰ দৰে সংস্কৃতিবো ভেজাল দি হ'বিধ
কৰা হয়। অপসংস্কৃতিকো সংস্কৃতিৰ লেনেল
লগাই আমাৰ মাজত এৰি দিয়া হয়। সংস্ক-

তিৰ কথত আমাৰ সমাজত প্ৰচলিত অপসং-
কৃতিবোৰে কেতিয়াও সমাজৰ উন্নতি সাধন
কৰিব নোৱাৰে।

সংস্কৃতিৰ আবাস হ’ল সমাজ নামৰ
এক মানুহ গোষ্ঠীৰ মাজত। এখন সমাজৰ
সংস্কৃতি বুলিলে সেই সমাজৰ কাম-কাজ
ৰীতি নৈতি আচাৰ ব্যৱহাৰ চিঞ্চা ভাবনা,
বাজৰৈতিক আৰু অৰ্থনৈতিক অৱস্থা আদিব
কথাই আমি বুজো। সংস্কৃতি বৰ বিশাল
আৰু উদাব। ই কোনো জাতি ধৰ্ম বা ভৌগ-
লিক সীমাৰেখাৰ মাজত আৰু নথাকে।
জ্যোতি ঔসাদে সংস্কৃতিৰ বিষয়ে এইদেৱ কৈছে
“যি কথাই যি কামে, যি চিন্তাই যি প্ৰয়াসে
মানুহক আৰু মানুহৰ বাস্তৱ জীৱনক
সুন্দৰ আৰু মহান কৰে, মানুহক বৰ্বৰ
প্ৰকৃতিৰ বা, মানুহক আদিগ পৰিবেশৰ
পৰা শুণৰলৈ তুলি নি মানুহক দিব্য
প্ৰকৃতি দিয়ে এই বাস্তৱ জীৱন ধূনৌয়া
কৰি মনোমোহা কৰি, মানুহক মানুহ
জীৱনৰ সুখ শান্তি আৰু আনন্দ পাৰলৈ
যোগাল ধৰি আনন্দৰ পৰা আনন্দলৈ
লৈ যায়, সিয়েই হৈছে সংস্কৃতি।”
অসমৰ আন এগৰাকী শ্ৰথ্যাত গণ শিল্পী

বিশু বাত্তাই সংস্কতির বিষয়ে এইদিবে কৈছে, "সমাজৰ প্ৰয়োজনীয় সকলো কাম-কাছ জৌবিকাৰ সমল, ধ্যান ধাৰণা, বীতি-নৌতি আৰু কচিবোধ আৰ্দি সকলোতে মানৱ মনৰ সৌন্দৰ্যবোধ নিহিত থাকে। সমাজৰ চিৰকলা, ভাস্তৰ, সংগীত সাহিত্য সকলো মানুহৰ সৌন্দৰ্যবোধৰ প্ৰকাশ মাত্ৰ। মুন্দৰৰ আধাৰ মানৱ জীৱনক কেন্দ্ৰ কৰি যুগ্মক কেন্দ্ৰ কৰি সংস্কৃতিয়ে গঢ় লয়।"

এই উক্তি কেইটাৰ পৰাই সংস্কৃতিৰ বিষয়ে ভালদিবে বৃজিব পাৰি। মুন্দৰৰ আৰাধনাবে মানৱ সমাজক গঢ়ি তোলাটো শুক্রত শিল্পীৰ চিঙ্কাম্য। সংস্কৃতিয়ে অকল মানৱ জীৱন আৰু মানৱ সমাজৰ সমস্তা আৰু বাধা বিহিনিক দেখুৱালৈই নহ'ব, ই মানৱ সমস্তা সাধনৰ পথে দেখুৱাৰ লাগিব। সামাজিক জীৱ মানুহক বাদ দি সংস্কৃতিৰ কথা ভাবিব নোৱাৰিব। সমাজ পৰিবৰ্তনৰ লগে লগে সংস্কৃতিৰ পৰিবৰ্তন হয়। সমাজ পৰিবৰ্তনক যি দিবে কোনেও বাধা দিব নোৱাবৈ, তেন্দিবে — সংস্কৃতিৰ পৰিবৰ্তনক কোনেও বাধা দিব নোৱাৰে। অৱশ্যে সংস্কৃতিৰ পৰিবৰ্তন অপসংস্কৃতি বা দুষ্কৃতিৰ বিকল্পেহে।

মহান শিল্পী জ্যোতি প্ৰসাদে এইদিবে লিখিছে, "সাত্ৰাজ্যবাদ আৰু ধনতন্ত্ৰবাদ এই দুয়োটাই পৃথিবী বুৰজীত সংস্কৃতিৰ কপত ছছবেশী দুষ্কৃতিৰ পূৰ্ববৰ্প।

ইয়াৰ পৰাই অপসংস্কৃতিমোৰ কি তাক ভালদিবে বৃজিব পাৰি। মোটামোটাকৈ অপসংস্কৃতিৰ বিষয়ে আমি এইদিবে কৰ পাৰো — শোষক শ্ৰেণীৰ তথা তেওঁলোকৰ পোহনীয়া পশ্চিত আৰু শিল্পীৰোৰে নিজ শ্ৰেণী স্বার্থ

বক্ষাৰ বাবে স্থাটি সংস্কৃতি যাৰ এক মাৰ্জ উদ্দেশ্য ৰৈছে শোষণৰ যুক্তিসংগত হিচাবে জন মানসত দাঙি ধৰি মানুহক হতাশাগ্রস্ত কৰি তোলা। সমাজ পৰিবৰ্তনত শিল্প সংস্কৃতিয়ে যে, গুৰুত্বপূৰ্ণ ভূমিকা লব পাৰে তাক তানিয়ে এই ভাঁও শিল্পী আৰু পশ্চিত সকলে জনতাক বিপথে পৰিচালিত কৰিবলৈ, শ্ৰমজীৱিৰ বাইজে যাতে জীৱন ধাৰণৰ মূল সমস্তাৰ গুৰি ক'ত বিচাৰি উলিয়াৰ নোৱাৰে আৰু শোষক শ্ৰেণীৰে শোৰণ কাৰ্য্য যাতে নিখিলে চলাৰ পাৰে, তাৰ বাবে সংস্কৃতিৰ নামত নানা-ধৰণৰ অক্ষবিশ্বাস, ধৰ্মীয় কু সংস্কাৰ আদি চিহ্ন। চৰ্চা আমাৰ মাজুত বিৱপাই দিছে। ফলস্বৰূপে আমাৰ মাজুত সাম্প্ৰদায়িক সংস্কৃতিৰ স্থাটি হৈছে। অযোধ্যাৰ বাম মন্দিৰ আৰু বাৰবি মচাজিদৰ বাবে হোৱা সাম্প্ৰদায়িক সংস্কৃতি অপসংস্কৃতিৰ এক জলস্ত উদাহৰণ। এই অপসংস্কৃতিৰ প্ৰচাৰক তথাকথিত শিল্পী সকলে "সত্যম শিৰম মুন্দৰম" বৰ কৃপতো যিমানেই মুন্দৰ ভাবে দাঙি ধৰিবলৈ নিবিচাৰক কৰিব পলমকৈ হ'লেও সচেতন জনতাই সেই সংস্কৃতিক অপসংস্কৃতি বুলি গণ্য কৰি আহিছে।

এই হিংসাত্মক সংস্কৃতিৰ যে, ধৰ্মীয় পাৰ্থক্যৰ বাবে আপোনা আপুনি ঘটা নাই বৰং স্বার্থ জড়িত মহলেহে অধৰ্মীয় উদ্দেশ্যত স্থাটি কৰিছে। এই হিংসাত্মক কাৰ্য্যবোৰৰ নেতৃত্ব দিছে এটা স্বার্থজড়িত মহলে যাৰ উদ্দেশ্য বাজনৈতিক লাভ।

এতিয়া যিটোৰ প্ৰয়োজন সি হ'ল একতাৰ শক্তিসমূহক উৎসাহিত কৰিবৰ বাবে আৰু অনৈক্য আৰু বিভাজনৰ শক্তি সমূহক ধৰংস কৰিবৰ বাবে বৰ্তমানৰ যুৰ-সমাজৰ এক সচেতন গ্ৰেচেট। □

সাম্প্রতিক সাময়িকী —

আজির চিন্তা

কুলেন ডেকা

স্বাতক অথবা বাষিক

অৰ্য্য মাঝে হেবাইছে আৰু হেকৱাইছে। অৰ্য্য হেকৱাইছে আমাৰ গাই-বঙ্গ সকলক, জ্ঞাত-কৃষ্ণ তথা তেজ বঙ্গ মানুহক। অৰ্য্য হেকৱাইছে প্ৰকৃতিৰ দান। অৰ্য্য হেবোৱাৰ বিনিময়ত এচামে জমা কৰিব গাৰিছে বিদেশী বেংকত ধন, পাইছে বিদেশী গাড়ী, অভ্যন্তুনিক ধৰ ইত্যাদি, আৰু অৰ্য্য হেকৱাইছে আৰু হেবাই গৈ আছো।

“তেজৰ বোলেৰে লিখি শাম ইতিহাস”

সঁচাই আজি আমি যি বিলাকক আমাৰ মাজৰ পৰা হেকৱাৰ লগাত পৰিছো তেওঁলোকে ইতিহাস তেজৰ বোলেৰে ধূৱাই তৈ গ'ল, আৰু আমি তেওঁলোকৰ তেজেৰেই ইতিহাস লিখিবলৈ আৰম্ভ কৰিছো। অকল ইতিহাস লিখিয়েই বেন আমি ক্ষান্ত থকা নাই, আৰু ইয়াৰ লগে লগে শাসনৰ বাস্তৱিকাল তুলি দিছো, এদল প্ৰকৃতিৰ হাতত, মিঠা মিঠা কথাত ভোল গৈ। আৰু সিইতোৰেই ক'লা আয়না থুওৱাৰ গাড়ীত উঠি আমাৰ আগেৰে অতিক্রম কৰি গৈছে, আমাৰ বিনিময়ত গা-মূৰত জাপি দি গৈছে গাড়ীৰ ধূলি। আমাৰ প্ৰতিটোপাল তেজৰ মূল্য দি গৈছে সিইতে গাড়ীৰ প্ৰতিটো ধূলিৰ লগত তুলনা কৰি। আৰু সিইতোৰে গাড়ীৰ ক'লা আয়নাৰ মাজত বহি ভাবি ভাবি যায়, আমি এনেকৈ ধাকি-বলে হ'লে আমাৰ আৰু কেঁচি তেজৰ শ্ৰেণি। সেয়ে হ'লা আজি আমাৰ মাজত ভাতৃষ্ঠাটী সংস্কৰণোৰ বিৰাজমান।

এই বিলাকৰ বিনিময়ত আমি পাইছো কি? আমি একো পোৱাৰ নাই বুল ক'লেও

বেছি কোৱা নহয়। আমি মাত্ৰ হেবাইছো আৰু হেকৱাইছো। আমি হেকৱাইছো আমাৰ ভাই-বঙ্গ সকলক, জ্ঞাত-কৃষ্ণ তথা তেজ বঙ্গ মানুহক। আমি হেকৱাইছো প্ৰকৃতিৰ দান। আমি হেকৱাৰ বিনিময়ত এচামে জমা কৰিব পাৰিছে বিদেশী বেংকত ধন, পাইছে বিদেশী গাড়ী, অভ্যন্তুনিক ধৰ ইত্যাদি, আৰু আমি হেকৱাইছো আৰু হেবাই গৈ আছো।

গহপুৰ, নেঙী, বঙ্গীয়া বাজিক পৰি-বহনৰ চোতালৰ লগতে জ্ঞাত-অজ্ঞাত বিভিন্ন ঠাইৰ তেজৰ চেকুৰি মছি নৌয়াওতেই আকো তেজৰ ফাকু খেলিলে পণ্টন বজাৰ, দিছপুৰ, হোজাই, লংকা ডবকা আদিত। চাৰিশ পঞ্চাশ বছৰো অধিক পুঁণি মচজিদ ভাঙি পেলোৱা হ'ল এদল প্ৰকৃতিৰ কু-চক্রত। কিন্তু আমি বুজিৰলৈ চেষ্টা কৰা নাই, এইবোৰে আচলতে কাৰ লাভবান কৰিছে। প্ৰকৃততে হত্যা কৰা হ'ল এখন বুজীক। ধৰ্ম শব্দটোকে লিখিব নৱীনা পাঁচ বছৰীয়া শিক্ষণৰে ভৱি কাটি পেলোৱা হ'ল, ধৰ্মৰ নামত দোহাই দি। ক'জনৰ লাঘুখোলা উফবি গ'ল, ক'জন

পংগু হ'ল চিরকাললৈ। আমাক আজি
কোনে ক'ব পাবিব যে তাৰ মাজৰ পৰাই
গেলিলিএ, নিউটন কিম্বা মানীৰ টেৰেছোৰ দৰে
মানুহ নোলালহেতেন বুলি। আমাৰ ত্রাণ-
কৰ্তা চৰকাৰ ক্ষান্ত থাকে তথ প্ৰকাশ কৰি,
মৃতক সকলৰ শৰিয়াললৈ ছই-পাঁচ হাজাৰ টকাৰ
এৰ ফালীন সাহায্য দি, দোষীক ধৰি দিম
বুলি কৈ। আমি কি বুজিলো? আমাৰ
তাৰ মানে ছই-পাঁচ হাজাৰ টকাত কিনি লোৱা
নহ'ল নে? সিহাতৰ গাদী সুৰক্ষা কৰিবৰ
বাবে। আগৰ কালত দাস বিলাক বেচা
কিনা হৈছিল প্ৰত্যক্ষ ভাৱে, আৰু আজি
আমি ইয়াক দাস অথাৰ এটা নতুন সংস্কৰণ
বুলিব নোৱাৰো নে? তাৰোপৰি মৃতক সকলৰ
আজীয় সকলে পাৰ লগা ধনখনি সময়মতে
পায়নে? আজিলৈ কিমানজন দোষীক চৰকাৰে
উলিয়ালৈ? চৰকাৰে সদায় ভবিষ্যৎ কালৰ
বাবা কৈ বাইজক ভুলাই থাকে, বৰ্তমান
কালৰ বাক্য তথা কামেৰে নহয়।

পঞ্জাৰ, কাশীৰ, শৈলকা আদিত দিনে
কিমান মানুহৰ মৃত্যু হৈছে? কিমান জনে
নিজৰ মা-নেউতা বাই-ভৰী আদি হেকৱাই
নিজেও গৃহ্যৰ ক্ষণ গনি আছে, আজি আমাক
এই শ্ৰেণৰ উত্তৰ কোনে দিব? চৰকাৰ আজি
মৃত মানুহৰ সংখ্যা দেখি আচৰিত নহয়, আচৰিত

হয় সেইদিনা, যি দিনা এজন মানুহবো মৃত্যু
নহয়।

প্ৰত্যোক গোষ্ঠীৰে নিজা নিজা সমস্যা
থাকে, আৰু এই সমস্যা সমাধানৰ বাবে আগ-
ৰাঢ়ি আহে তাৰ বাইজ। কিন্তু চৰকাৰে এই-
বৈবে সময় থাকোতেই আলোচনা- বিলোচনাৰ
মাজেৰে সমাধান নকৰি বলপূৰ্বক দমনৰ চেষ্টা
কৰে; যাৰ ফলত সৃষ্টি হয় সন্ত্বাস আৰু সন্ত্বাসৰ
বলি হয় বেচিভাগ সময়তে ছবেলা-ছমুঠি থাৰ
নোপোৱা জন। তাৰ জলস্ত উদাহৰণ অসমৰ বড়ো
আৰু কাৰি সমস্যা। চৰকাৰে এইটো কৰে
একমাত্ৰ নিজৰ গাদীখন বগোৱাৰ বাবে।
তেওঁলোকে খোধহয় পাহৰি যায় যে তেওঁলোকে
দৌৰি গৈ শাসনৰ গাদীত বহা নাছিল।

আত্ৰাহাম লিঙ্কনে কৈছিল “Democracy is of the people, for the people, by the people.” কিন্তু আজি
এইটো হোৱা নাই, হৈছে Democracy for somebody's, their son's and daughter's and their relative's.

এইটো হৈয়ে থাকিব যেতিয়ালৈকে
চৰকাৰে বাইজক কিনাৰ শুবিধা পাই থাকিব,
বন্ধ হ'ব বাইজে চৰকাৰক হাতৰ মুঠিত বাখিৰ
লাগিব। আমি সচেতন হৰব হ'ল। □

যদি বিজৰ ঘৰখনকেই চিজিন লগোৱাতো সন্তু নহয়
তেন্তে বিশ্বৰ শ্ৰেষ্ঠ শক্তি হৈ লাভ কি?

গৰ্বাচ্চে

অসমীয়া সংস্কৃতিলৈ তির্বতবন্মীয় পৰিয়ালৰ অৱদান

বাজু বৰা

স্বাতক দিতীৰ বাখিক

অসমীয়া সংস্কৃতিক সমঘষ্যৰ সংস্কৃতি
বুলি কৈ অহা হৈছে। ইয়াৰ অৰ্থ
হৈছে অসমীয়া সংস্কৃতি বিভিন্ন জাতি
গোষ্ঠীৰ সংস্কৃতিব সম'হাৰত গঢ় লৈ উঠিছে।
প্ৰকৃত পক্ষে ক'বলৈ গলে অসমীয়া জাতি
গঠনৰ প্ৰক্ৰিয়তাৰেই হৈছে বিভিন্ন জাতি
গোষ্ঠীৰ সমাহাৰত গঢ় উঠা এটা প্ৰক্ৰিয়া।
অসমৰ জনগোষ্ঠীৰ মাজত মঙ্গোলীয়, আৰ্য়
আৰু জোবিড় লোক সোমাই আছে। অন-
হাতে ভাষাৰ ফালৰ পৰা চালে, আৰ্যামূলীয়
অসমীয়া ভাষ'ৰ মাজত তিৰ্বতবন্মী ভাষা,
অষ্টোঞ্চিয়া ভাষা, টাট ভাষা আৰু জি.ড়ী
ভাষাৰ বহুতো উপাদান সোমাই আছে।
স্বাভাৱিকভৈৰ জাতিগত ভাবে বা ভাষাগত ভাবে
এনে বিভিন্ন জনসমষ্টিৰ সমঘষ্যতহে অসমীয়া
জাতি ইয়াৰ ভাষা আৰু সংস্কৃতি গঢ় উঠিছে।
সেই কাৰণেই অসমীয়া সংস্কৃতিক সমঘষ্যৰ
সংস্কৃতি বুলি কোৱা হয়।

অসমত বসবাস কৰা বড়ো, কছাৰী,
মিৰি, মিৰিব, ডিমাছা, বাভা, লালুং, মেছ, বাজ-
বশী, দেউৰী, চুতিয়া, আহোম, খামতি, খাময়াং,
ফাকিয়াল, অ'ইটেন, টুকং আৰু জনসমষ্টি
দাইকৈ মঙ্গোলীয় জনসমষ্টি। তহুপৰি ভাষা-
গত ভাৱে এওলোক চীন তিৰ্বত পৰিয়ালৰ
টাহি আৰু অসম বৰ্মা শাখাৰ। অসমীয়া ভাষা
আৰু সংস্কৃতিলৈ এওলোকৰ অৱদান অতি
ব্যাপক। গৌত, বাঞ্ছ, নৃতা, ধৰ্ম, চিৰভাস্তৰ্য,
আচাৰ-ব্যৱহাৰ দৈনন্দিন জীৱন, সামাজিক
জীৱন, খেতি-বাতি, খাতাভ্যাস, লোক বিশ্বাস,

লোকাচাৰ সাজ-সজা, আ-অলঙ্কাৰ জীৱন
নিৰ্বাহৰ প্ৰণালী আৰু সা-সৰঞ্জাম আদিয়েই
এটা জাতিৰ সংস্কৃতি গঢ় তোলে। অসমীয়া
সংস্কৃতিত এই বিষয়সমূহ গঢ়লৈ উঠিছে
বিভিন্ন জাতি তথা জাতিৰ অৱদানেৰে।

ধৰ্ম বিভিন্ন দেৱতাৰ পূজা আৰু এই
সম্পর্কীয় চিহ্ন-চৰ্চা আৰু বিশ্বাসকৈ সংস্কৃতিৰ
ভিত্তিত ধৰিব পাৰি। সেই দৃষ্টিবে চালে
অসমীয়া সমাজখন বিভিন্ন ধৰ্মাবলম্বী আৰু
বিভিন্ন বিশ্বাসত বিশ্বাসী লোকেৰে ভৱা।
শাক্ত, শৈৱ, বৈষ্ণৱ আৰু একশণবণ নাম ধৰ্মৰ
দ্বাৰা ধৰ্ম অসমীয়া হিন্দুসমাজখনত বিৰাজমান।
ইয়াৰ উপৰি বৌদ্ধ ধৰ্মইও অসমৰ জনজাতি সকলৰ
মাজত এতিয়াও যথেষ্ট জনপ্ৰিয়তা লাভ কৰি
আছে। ইছলাম ধৰ্ম তথা খৃষ্ট ধৰ্মও
অসমীয়া সমাজখনৰ এক বৃজন অংশ অধিকাৰ
কৰি আছে। শংকদেৱৰ আৱিভাৰৰ পিচৰ
পৰা অসমীয়া সমাজত বৈষ্ণৱ ধৰ্মই বিভিন্ন
কৃপত প্ৰভাৱান্বিত কৰিছে যদিও ইয়াৰ আগ-
লৈকে অসমীয়া সমাজখনক শৈৱ আৰু শাক্ত
ধৰ্মই প্ৰভাৱান্বিত কৰি বাখিছিল। বিশেষকৈ
অসমীয়া সমাজৰ গুতঃ প্ৰোত আগ জনজাতি
সকলৰ মাজত শিৱ এজন অতিথি জনপ্ৰিয়
দেৱতা। বড়ো, তিয়া, বাভা; মিৎিং, কাৰি আদি
জনজাতি সকলে শিৱক বিভিন্ন কৃপত আৰু
বিভিন্ন নামত অঠীজৰে পৰা পূজা কৰি আছিছে।
অসমীয়া সমাজত এই শিৱ পূজা জনপ্ৰিয়
হোৱাৰ মূলতে হৈছে জনজাতীয় লোকৰ শিৱৰ
গ্ৰন্তি থকা বিশ্বাস। মেয়েহে শিৱক জনজাতীয়

দেৱতা বুলি কোৱা হয়। মনসা পূজা, সিজু গচৰ পূজা, বাথো পূজা, কেঁচাইথাণী গোসাঁনী কামাখ্যা আদি তিৰ্ক্কতবৰ্মীৰ প্ৰতাৰ।

সমগ্ৰ উত্তৰ পূৰ্বাঞ্চলৰ জাতি-উপজাতি সমূহৰ সংস্কৃতিৰ লগতে অসমীয়া সংস্কৃতিকো “বাঁহ সংস্কৃতি” আখ্যা দিব পাৰি। ইয়াৰ মূল কাৰণ হৈছে অসমীয়া সংস্কৃতিলৈ তিৰ্ক্কত-বৰ্মীয় সংস্কৃতিৰ আৰু মঙ্গোলীয় সংস্কৃতিৰ অৱদান। অসমীয়া সংস্কৃতিৰ এৰাৰ নোৱাৰা আংগ। অসমীয়া প্ৰচন্ড বাক্যত থকা “যাৰ নাই বাঁহ তাৰ নাই সাহ” উজিটোৱে শ্ৰামণ কৰে যে, বাঁহ অসমীয়া জনজীৱনৰ লগত কিমান নিবিড় ভাবে জড়িত। জন্মৰ পৰা মৃত্যুলৈকে অসমীয়া জীৱনৰ লগত বাঁহ জড়িত। অসমীয়া কেচুৱা এটিৰ জন্মৰ মৃহৃততে বাঁহৰ চেচে নাভি কাটি বাঁহৰ লগত সমন্ব স্থাপন কৰে। জীয়াই থকা দিন কেইটাতে সেই বাঁহেৰে কাটি কামি কৰি মৃত্যুৰ পিছত সেই বাঁহৰ চান্তিত শুশানলৈ লৈ যায়। সেয়েহে অসমীয়া দেহ বিচাৰৰ গীতত “জীয়াই থাকো মানে কৰে কাটি কামি মৰিলৈ লগতে যায়” বুলি গোৱা হৈছে। অসমীয়া মাঝুহে বাঁহেৰে ঘৰৰ লাগতিঙ্গাল আহিলা পাতি, ডলা, পাচি, চালনি, খৰাহি, ঢাবি আদি তৈয়াৰ কৰি লোৱাৰ উপবিষ্ণও ঠাঁতৰ সঁজুলি যেনে — বাঁচ, চিৰি, শলি বঁচুঙা আদি তৈয়াৰ কৰি লয়। খেতি কৰিবলৈ যাওতে নাওলৰ ডিলাডালৰ পৰা আৰম্ভ কৰি এচাৰি, শ'লস্মাৰি, মৈথন আৰু বাঁহৰ কাটিবে বৈ লোৱা জাপিটো নললেই নহয়। ঘৰেই সাজক বা ভঁৰালেই সাজল, বাঁহৰ বেৰি, কৱা মাৰলি, হেন্দলি, গাধৈ বাঁহৰে নিদিলে অসমীয়াৰ গা রুজুৰায়। অসমীয়া মাঝুহে বাঁহক যে, কেৱল আঁচনাৰ আৰু ঘৰ সজাতহে লগায় এনে নহয়। খাত হিচাবেও বাঁহক অসমীয়াই গ্ৰহণ কৰি আহিছে। ভলুকা বাঁহৰ অথবা কাক বাঁহৰ গাজ কাটি

তৈয়াৰ কৰি পকা থবিচাৰ সোৱাদ কোনো অক্ষত অসমীয়াই পাহৰিব নোৱাৰে। তহপৰি বাঁহৰ চুঙাত সিজোৱা চাহ আৰু চুঙা চাউল যা চুঙা পিঠাৰ সোৱাদ এৰাৰ যি হৈছে তেওঁৰ জীৱনেই সাৰ্থক হোৱা বুলিব লাগে। পকা বাঁহৰ চুঙাত এষ্টা ম'হ দৈ বাখ খাবলৈ অসমীয়াই ভাল পায়। এই বিস্মাকৰ উপবিষ্ণও অসমীয়াই জীৱনত পুৱাৰে পৰা বাতি শোৱালৈকে বাঁহ অপবিহৃণ্য। এই দিশলৈ লক্ষ্য নাখিয়েই অসমীয়া সংস্কৃতিক বাঁহ সংস্কৃতি (Bamboo Culture) যুক্তি-যুক্তি ভাবেই আখ্যা দিয়া হৈছে।

থান্ত্রাভ্যাস এটা জাতিৰ সংস্কৃতিৰ উল্লে�ংঘণ্য দিশ। অসমীয়া মাঝুহে কি কি খায় আৰু কেনেকৈ খায় সেই দিশটো বেচ মন কৰিব লগীয়ং। ধানেট হৈছে অসমীয়া মাঝুহৰ প্ৰধান কৃষিৰ শস্য। সেই হিচাপে ভাত অসমীয়াৰ প্ৰধান খাত। তহপৰি ধানৰ পৰা তৈয়াৰ কৰিব পৰা বিভিন্ন মুসাহ ও কচিকৰ ধাতু পিঠা-পনা, সান্দহ চিৰি, আদি অসমীয়াই তৈয়াৰ কৰি খাৰ জানে। ধানৰ পৰা তৈয়াৰী মদ আহোম তথা অসমীয়া জনজাতীয় লোক সকলৰ প্ৰিয় পানীয়। মাছ মঙ্গ খোৱা অভ্যাসো মাঝুহৰ আজন্ম অভ্যাস। বৰঞ্চ অসমীয়া মাঝুহে অধিক কচিকৰ পদ্ধতিবে মাছ মঙ্গ খাৰ জানে। কোনদিন মাছৰ লগত কি পাচলি দি খাবলৈ ভাল সেই সম্পর্কে অসমীয়া মাঝুহৰ কচিকৰ ধাৰণা আছে। যেনে : পকা তেতেলি বুঢ়া বৰালী, ভিৰ লগত বৌ বা পাত, শ'ল আৰু মূলা, মাঞ্চৰ মাছ লফা শাক ইতাদি। এনেদেৰে ভাজি বা বাকি শোৱাৰ উপবিষ্ণও খৰিকাত খুচি পকা অঙ্গীত পুৰি আৰু পাতত দি মাছ খাবলৈ অসমীয়াই ভাল পায়। শুকান ম'ছ খোৱা অভ্যাসটো অসমীয়া সমাজলৈ তিৰ্ক্কতবৰ্মী সকলৰেই অৱদান। তহপৰি শুকান মাছক শুবিকৈ খুলি

চূঙ্গাত ভবাই শুক্রি বিথা প্রথা অসমীয়াটি ত্বরিতবর্মীয় সকলৰ পৰা পাইছে। ছাগলী, গাহৰী, হাঁহ, পাৰ, কুকুৰা আদিৰ মাংস অসমীয়া মাঝুহৰ ধ্ৰুৱ খাণ্ড। গাহৰি আৰু কুকুৰাৰ মাংস খোৱা আৰু এড়িপাটি পলুৰ লেটা খোৱা অভ্যাস অসমীয়া সমাজলৈ ত্বরিতবর্মীয়ৰ অৱদান। ত্বরিতবর্মীয় গোষ্ঠীৰ অন্ততম প্ৰিয়খন্তি হৈছে গহৰ কুঁহি গজালি। অসমীয়া সমাজলৈ ত্বরিতবর্মীয় জনগোষ্ঠীৰ অৱদান স্বৰূপে এই কুঁহি গজালি খোৱা প্ৰথা আমদানি হয়। বাঁহৰ গাঁজি, কলপচলা, কলদিল ইত্যাদি এই বিধি পাচলিৰ অন্ততম। অসমীয়া মাঝুহৰ সামাজিক জীৱনত বহুতো আচাৰ অনুষ্ঠান লোকবিশ্বাস আদিৰ ত্বরিতবর্মীয় জনগোষ্ঠীৰ অৱদান প্ৰচুৰ পৰিমাণে দেখা যায়। হিন্দু সমাজৰ আঠ প্ৰকাৰ বিবাহ পদ্ধতিৰ ভিতৰত অসুৱ, গন্ধৰ্ব, পৈশাচ আৰু বাক্ষস বিবাহ প্ৰথা ত্বরিতবর্মীয় সকলৰ পৰা অহ। আগধন দি কইনা অনা, ঘৰ-জোঁৰাই খাটি ছোৱালী বিয়া কৰোৱা, বল্লেৰে ছোৱালী টানি নি বিয়া কৰোৱা প্ৰথা আজিও ত্বরিতবর্মী জনগোষ্ঠীৰ কোনো কোনো সমাজত প্ৰচলিত আছে। বিয়া বা তেনে মাঙলিক কাৰ্য্যত তামোল পানৰ বটা বা শৰাই আগবঢ়াই দিয়াটো ত্বৰিতবৰ্মী সমাজৰ পৰাটি অসমীয়া সমাজলৈ আঁশিছে। বিয়াক মাত সৰিয়হৰ তেল হ'হি গাধোৱা, গাঠিয়ন খুন্দা, পানী তোলোতে কড়ি জলি-ওৱাদৰা কইমাৰ হাতত তামোল কটাৰী দিয়া। প্ৰেটেমৰৰ তলত কণী পোতা, দেন্দুৰ হালধীৰ ব্যৱহাৰ আদি ত্বৰিতবর্মীয় সকলৰ অৱদান।

ফি জাতিৰ সাহিতা কোৱা ভাষাৰ পৰা যিমান নিলগ হৈ যায়, সেই জাতিৰ জাতীয় জীৱন সিমান ক্ষীণিবলৈ ধৰে। আৰু অন্তত কেতিয়াৰা তাৰ অস্তিত্বও লোপ পাৰ গৈ।

অসমীয়া মাঞ্ছৰ সাজ-পাৰ আৰু আ-আলঞ্চিৰ অসমীয়া সংস্কৃতিৰ অন্ততম উল্লেখযোগ্য দিশ। অসমীয়া পুৰুষসকলে অৰ্তীজৰ পৰা চুঁয়া-চাপকন পিঙ্কি মুৰত পাগ মা-ছিল। বৰ্তমান যুগত বিভিন্ন ধৰণৰ আধুনিক আৰু পশ্চিমীয়া ধৰণৰ সাজ-পাৰ কৰে যদিও এই বিলাক অসমীয়া সাজ-পাৰ বুলি প্ৰকৃত পক্ষে ক'ব নোৱাৰিব। টিক সেইদৰে অসমীয়া ত্বৰিতাসকলৰ অৰ্তীজৰ সাজপাৰ বিধা, - মেথেলা-অসমীয়া ত্বৰিতাই নিজৰ সাজ-পাৰ কচিসন্মত ভাৱে নামা বঙ্গৰ ফুল বাচি বৈ লৈছিল। পৰিয়ালৰ আম সদস্যসকলৰ ঘাৰতীয় কাপোৰ বৈ দিয়া অসমীয়া ত্বৰিতাব দৈনন্দিন কামৰ ভিতৰতে পৰিচিল। বিছৰ দিনা আপোনজনক এখনি ফুলাম গামোচা দিয়াটো অসমীয়া ত্বৰিতাব এক পৰম্পৰাগত আনন্দৰ কথা।

অসমীয়া সংস্কৃতি সমন্বয়ৰ সংস্কৃতি। আৰ্য্যমূলীয় বুলি শীকাৰ কৰিও এই সংস্কৃতি কেহল আৰ্য্য সংস্কৃতি হৈ থকা নাই। অঞ্জলিটোৰ চাৰিওফালে আণুবি থকা ত্বৰিতবর্মীয় সংস্কৃতি, টাই সংস্কৃতি, ভট্টিক সংস্কৃতি ইত্যাদি। সানমিহিলি হৈ এই সংস্কৃতি বাবে বহনীয়া হৈ উঠিছে। বৈচিত্ৰ মাজত গ্ৰিক এই সংস্কৃতিৰ প্ৰধান বৈশিষ্ট্য। মিবগালুঃ, চোলাটিৰ লগত, ফুলাম গামোছাৰ্খনি, চিফুঙ্গৰ সুবে সুবে টি হিটি পেঁপাৰ সুৰ; মাদলৰ মনোজীয়া কৰা চেও আৰু চোলৰ বিছুবলীয়া কৰা চাপৰ শুনি কোনো প্ৰকৃত অসমীয়া সংস্কৃতিৰ এই বৰষৰত প্ৰাগথুলি নহ'হাকৈ থাকিব নোৱাৰে। □

ମୋର ଅଧ୍ୟାପନା ଜୀବନର ସୌରବଣ

ଶ୍ରୀମହେନ୍ଦ୍ର ନାଥ ଶାଇକୀୟା

ପ୍ରାତିନିଧି ଉପାସକ

ଜେ, ଡି, ଏଚ, ଜି, ମହାବିଜ୍ଞାଲୁଙ୍କ

“ପଢାଇ ପଡ଼େ ବୋରେ ପାନ,
ଏହି ତିର୍ଯ୍ୟରେ ନିର୍ମିତେ ଆନ ।”

ଏହି ଆପ୍ନ ବାକ୍ୟ ଶାବୀୟେ ଏହି ତିନିଟି ଯେ
ଟାନ କାମ ଆକ ଇଯାତ ଫଳରତୀ ହବଲୈ ଯେ,
ଏକାଗ୍ରତାର ପ୍ରୟୋଜନ ଏହି କଥାକେ ମୁଚାଇଛେ ।
ପ୍ରକୃତ ଶିକ୍ଷକ ହୋରାଟୋ ପ୍ରକୃତତେ ଦୁରକହ କାମ ।
ତଥାପି ଶିକ୍ଷକତା କବିବଲେ ଆଗବାଟି ଆହି-
ଛିଲୋ, କିବା ଏଟା ଆଶା କିବା ଏଟା ମୋହ
ଲୈ ‘ବେଳଓରେ’ର ନିଚିନା ଏଟା ନିର୍ମିତ ‘ଡିପାର୍ଟ-
ମେନ୍ଟ’ ର ପରା ‘ଭେଲ୍ସାର’ କଲଜର ଅନିର୍ମିତ
ଶିକ୍ଷକତାଲୈ । ଆଜି ଡେବକୁବି ବଚବବ ଚାକବି
କବାର ପିଛତ ପେନ୍ସନର ପରିବତେ ‘ଟେଲ୍ସନ’ ଲୈ
ଅରମବ ଅହଣ କବି ଜୀବନତ ପୋରା ନୋପୋରାବ,
ଦିଯା ଥୋରାବ ହିଚାପ ନିକାଚ କବିବ ଲଗ୍ନୀୟା
ହେଛେ ।

୧୯୫୨ ଚନତ ପ୍ରାରମ୍ଭିକ ପରୀକ୍ଷା ଦିଯେଇ
ନର ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ଏଲ୍. ପି ସ୍କୁଲ ଏଖନତ ଦହ
ଟକା ଦରମାତ ଦୁମାତ ଶିକ୍ଷକତା କବିଛିଲୋ ।
ସେଟ ଦୁମାତତେ ହସତେ ଶିକ୍ଷକତାର ପ୍ରତି
କିବା ଏଟା ମୋହ ସୋମାଇଛିଲ । ବିଜାଟ ଓଲାଲ
ଶିକ୍ଷକର ପରା ଛାତ୍ରର ଶାବୀଲୈ ନାମ ‘ଆହିଲୋ ।
ଆହିବର ସମୟତ ଦରମାର ପଇଚା କିଟା ସ୍କୁଲରେ
ଦାନ ଦି ଆହିଲୋ । ଆହି, ଏ (I, A) ପରୀକ୍ଷା
ଦି ଆକୌ ନତୁନାହି ପତା ମିଛାମବା ହାଇସ୍କୁଲତ
୩୫'୦୦ ଟକା ଦରମାତ ଶିକ୍ଷକତା କବିଲୋ ।
ଏହି ବଚବ ଶିକ୍ଷକତାଟିଓ ଶିକ୍ଷକ-ତାର ପ୍ରତି
ମୋହ ବଢାଲେ ।

ଏହି ସମୟତେ ନତୁନକେ ମୁଣ୍ଡି କବା ମିକିବ
ପାହାବ ଆକ ଉତ୍ତବ କାହାବ ଜିଲ୍ଲାବ ସଦବ

ଠାଟ ଡିଫ୍ରୁଟ P. W. D ବିଭାଗତ କେବେଣୀ
ଚାକବି ପାଇ ମେହି ଚାକବିତ ଯୋଗ ଦିଲ୍ଲି ।
ତାତ ତିନି ବଚବ ଚାକବି କବାବ ପିଛତ ମାଲି-
ଗାର୍ବିତ ନର ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ବେଳଓରେ ବିଭାଗର ହେଡ
ଅଫିସିତ ଏକାଉଁଟ ବିଭାଗତ ଚାକବି ପାଇ ଗୁରା-
ହାଟିଲେ ଗଲେ । ବି ବକରା କଲେଜତ ନୈଶ
ଶାଖାତ ନାମ ଲଗାଇ ପୁନବାଇ ଛାତ୍ର ଜୀବନ
ଆବସ୍ତ କବିଲୋ । କେହିବାଜନେ ପ୍ରତିଭାବାନ
ଛାତ୍ର କର୍ମୀର ସାନ୍ତ୍ଵିଧାଇ ଜୀବନର ଗତି ପରିବର୍ତ୍ତନ
କବି ଦିଲେ । ବେଳଓରେତ ଥାକୋତେହି ଏମ, ଏ,
ପାଚ କବିଲୋ । ୧୯୬୪ ଚନତ । ଲଗବ ଅନା-
ଅସମୀୟା କର୍ମୀ ବହୁତେହି ବିଭାଗୀୟ ପରୀକ୍ଷା ଦି
ଚାକବିତ ପ୍ରମୋଚନ ଲାଗେ । ଅସମୀୟା କର୍ମୀର
ସଂଖ୍ୟା ଏନେଯେ କମ, ତାତେ ପ୍ରାୟବିଲାକେହି ନୈଶ
ବିଭାଗତ ପଢ଼ି ଡିଆଁ ଲୈ ଅଗ୍ରାତ ଚାକବିଲେ

গুটি ঘায়। ফলস্বরূপে অসমীয়া কর্মীর সংখ্যা কমি ঘায়। মোবো লগবীয়া সকল ডিগ্রী লৈ এজন হজনকৈ আতবি গ'ল। বেলওরে অফিচ গুটি বেলওরে প্রেটকৰ্ম হ'ল।

মইও বোকাখাত কলেজত নিযুক্তি পাই বেলওরে চাকবি ইস্টফা দিলো। 'নৱ প্রতিষ্ঠিতে' কিন্তু মোব লগ নেবিলো। এই-বাব পঞ্চমবাবৰ কাৰণে নৱ-প্রতিষ্ঠিত অমুষ্ঠানত যোগ দান কৰিলোহি। ভেদাৰ এল, পিৰ শিক্ষক নিযুক্তিৰে চাকবি জীৱন আৰম্ভ কৰি ভেদাৰ কলেজৰ শিক্ষক নিযুক্তিৰে চাকবি নিযুক্তিৰ পৰিসমাপ্তি ঘটিল। আৰু আজি ডেৰকুৰি বছৰৰ পিছত চাকবি জীৱনৰো পৰিসমাপ্তি ঘটিল।

গুৱাহাটীত থাকোতে আমি তিনিজন ককাই-ভাই একেলগে আছিলো। ভাইটোৱে কটনত বি, এ, আৰু ককাইদেউৱে প্রাইভেটকৈ মেট্ৰিক পাচ কৰি আই, এ, প্ৰথম বার্ষিকত, আৰু মই আই, এ, দ্বিতীয় বার্ষিকত বি, বৰুৱা কলেজত পঢ়িছিলো। সেই সময়ত ককাই-দেউৱে গুৱাহাটী তেল শোধনাগাৰত চাকবি কৰিছিল। চাকবি কৰি থাকোতেই বি, এ, পাচ কৰি নামৰূপ সাৰ কাৰখনাত চাকবি লৈ নামৰূপলৈ ঘায়গৈ। ভাইটোৱে ও শিক্ষা বিষয়ত এম, এ, পাচ কৰি নগাৰ'ব A. D. P. কলেজত চাকৰিত গোগদান কৰে। বৰ্তমান A. D. P. কলেজৰ উপাধ্যক্ষ। এই কথাটি এট কাৰণই উল্লেখ কৰিছো যে, আমি সহ-পাঠী বন্ধুৰ দৰে আছিলো আৰু পঢ়া-শুনাত ইজনে সিজনক সহায় কৰিছিলো। আমাৰ ভঙ্গ-ৰঞ্চ আমাৰ একপৰ্যাকাৰ গৃহ শিক্ষক অঃছিল : বৰ্তমান শিক্ষাবৰ্তী ককাই-ভাইৰ মাজত এন সম্প্ৰতি কম দেখা ঘায়। লাজ আৰু মান ত্যাগ কৰিলোহে শিক্ষা বা জ্ঞান অৰ্জন কৰিব

পাৰি। অমুজ সকলৰ পৰাও আমি শিক্ষক লৰ পাৰো। বয়সৰ ফালৰ পৰাও আমাৰ তিনি ভাইৰ ছাত্ৰ জীৱনৰ চৰকৰি ওলোচা ফালৰ পৰা ঘূৰিছিল তথাপি বৈৰ্য্য আৰু একাগ্রতাৰ কাৰণে আমি সুফল পাই-ছিলোইক।

এতিয়া বোকাখাত কলেজৰ (জে, ডি, এচ, জি, কলেজ) অধ্যাপনাৰ অভিজ্ঞতাৰ বিষয়ে হই চাৰিবাৰ ক'ব বিচাৰিছো। ১৯৬৪ চনৰ এক আগষ্ট শনিবাৰে মই এই কলেজৰ অসমীয়া বিভাগৰ প্ৰবন্ধা হিচাবে যোগদান কৰো। তেতিয়া বোকাখাত হাইস্কুলত (বৰ্তমান হাঁয়াৰ ছেকেণ্ডৰী) কলেজ পুৱা বেলা বহি-ছিল। গতিকে সেইদিন মই কলেজৰ ক্লাচ লবলৈ পোৱা নাছিলো। অৱশ্যে পুৱা বেলা ভিতৰতে জইন কৰিছিলো। কিন্তু 'চাৰ্টিচ বেকৰ্টত পিছত তিনি আগষ্ট সোমবাৰৰ পৰাহে চাকৰিত জইন কৰা দেখুওৱা হ'ল। মইও আপনি কৰিবলৈ নহ'ল।

চাকৰিত যোগ দিয়াৰ দিনাই গধুলিলৈ বোকাখাত বাগানলৈ সহকৰ্মী আৰু কলেজ পচৰিলন। সুবিতৰ বিয়বৰীয়া সকলৰ লগত পুঁজি সংগ্ৰহ কাৰণে ঘাৰ লগ হ'ল। বাগানৰ কৰ্মসূকলৰ জিৰণি ঘৰত এখনি মিটিঙ্গত বাগানৰ কৰ্মসূকলৰ পৰা দান বৰঙণিৰ প্ৰতিশ্ৰূতি লোৱা হ'ল। সেইদিন মিটিঙ্গত বোকাখাত মৌজাৰ মৌজাদাৰ, সমাজকৰ্মী প্ৰয়াত চন্দ্ৰ বেজ বৰুৱা (বি, এ,) দেৱে আগভাগ লৈ কৰ্মসূকলৰ আশাৰূপ প্ৰতিশ্ৰূতি আদায় কৰিছিল। ঘনটো শাল জাগি গেছিল - বাগানৰ কৰ্মসূকলৰ সক্ৰিয় সহযোগত আৰু আপ্যায়নত। এইয়া মতুন চাকবিৰ প্ৰথম অভিজ্ঞতা। ইয়াৰ পিছতো বছদিন পুঁজি

সংগ্রহ অভিযান চলাবলগীয়া হৈছিল। কলেজত ক্লাচ লোরাব উপরিও পুঁজি সংগ্রহত প্রায়ে ব্যাস্ত থাকিবলগীয়া হৈছিল। পুঁজি সংগ্রহ অভিযানত বহুতো তিতা-মিঠা অভিজ্ঞতা সাড় কবিছিলোঁক।

প্রথমতে নর-নিযুক্ত প্রবক্তা সকলক বোকাখাত হাইস্কুলৰ ‘টি বড়’ হোষ্টেলত থাকিবলৈ দিয়া হৈছিল। তাত প্রথমে শ্রীযুত উপেন বড়া (প্রবক্তা, বাজনীতি বিভাগ, বর্তমান টিঃ কলেজৰ অধ্যক্ষ), শ্রীযুত পুস্প শৰ্ম্মা (অর্থনীতি বিভাগ, বর্তমান মৰিগাঁও হায়াৰ চেকেণ্ডোৰীৰ উপাধ্যক্ষ) আৰু মই একেলগে আছিলো। পিছত ত্ৰিপুৰাৰ শ্রীযুত শশৰথ দেৱনাথে শিক্ষা বিভাগত প্রবক্তাঙ্কপে যোগ দি কিছুদিন থাকি ত্ৰিপুৰাত চাকবি পাই ঘাৱুগৈ। তাৰপিছত তেজপুৰৰ শ্রীযুত সত্যজৰত গোস্বামীয়ে শিক্ষা বিভাগত প্রবক্তাঙ্কপে যোগ দি আমাৰ লগতে থাকিবলৈ লয়। ইতিমধ্যে শ্রীযুত উপেন বড়া টিঃ কলেজলৈ আৰু শ্রীযুত পুস্প শৰ্ম্মা মৰিগাঁও হায়াৰ চেকেণ্ডোৰীলৈ যোৱাত শ্রীযুত ইলেক্ট্ৰিচ গোস্বামী (বৰ্তমান উপাধ্যক্ষ) আৰু শ্রীযুত গজেন বৰুৱা দেৱে চাকবিত যোগ দি আমাৰ সৈতে একেলগে থাকিবলৈ লয়। আমি সকলোটি বৰ আনন্দেৰে আছিলো নিজেই বাস্কিন্বাটি থাইছিলোঁক। অৱশ্যে মাজে সময়ে সাময়িকভাৱে বাস্কিনিও আছিল। তেতিৱা বোকাখাতত মাছৰ দাম সস্তা আছিল। দৰমহা প্ৰথম অৱস্থাত নিয়মিত ভাৱেই পাইছিলোঁক, পিছলৈহে পুঁজিৰ অভাৱত অনিয়মীয়া হৈছিল।

প্ৰথম অৱস্থাত ইংৰাজী আৰু শিক্ষা বিষয়ত প্রবক্তা নথকাৰ কাৰণে মাননীয় শিক্ষক শ্রীযুত চন্দ্ৰধৰ পাঠকদেৱে ইংৰাজী আৰু শ্রীযুত হৰেক বৰদলৈদেৱে শিক্ষা তবিষ্যত

পাঠদান কৰিছিল। অসমীয়া (MIL) আৰু ঐচ্ছিক অসমীয়া থকাৰ কাৰণে সেইসময়ৰ বোকাখাত গার্লচ হাইস্কুলৰ প্ৰধান শিক্ষক শ্ৰীযুত যজ্ঞোৰাম গণেগৈৱেও অসমীয়াত পাঠদান কৰিছিল।

ইংৰাজী বিষয়ৰ প্ৰবক্তা আৰু অধ্যক্ষ নথকাত কলেজ কৰ্তৃপক্ষই নগাৰঁৰ এ, ডি, পি, কলেজৰ প্ৰবক্তা শ্রীযুত ভৰত চন্দ্ৰ মিশ্রভাগ-ৱতীদেৱক অধ্যক্ষ পদত নিযুক্তি দিয়ে। তেখেতে আহি অধ্যক্ষ হিচাপে কলেজত যোগ দিয়ে। তেখেতে অধ্যক্ষ পদ লোৱাৰ পিছতে স্কুল কৰ্তৃপক্ষ আৰু কলেজ কৰ্তৃপক্ষৰ কিছু মনো মালিন্য ঘটে। ফলস্বৰূপে কলেজ পৰিচালনা সমিতিখন এখনি বাজুহৰা সভাত পুনৰাই গঠন কৰা হয়। সেই সভাত অধ্যক্ষ মিশ্র-দেৱ কলেজ পৰিচালনা সমিতিৰ সম্পাদক হয় আৰু প্ৰতিষ্ঠাপক সম্পাদক শ্রীযুত চিদানন্দ শঙ্কুকীয়াদেৱে নৰ নিৰ্বাচিত সম্পাদকৰ হাতত দায়িত্ব অপৰ্ণ কৰে। তাৰ কিছুদিনৰ পিছতেই কলেজ অস্থায়ীভাৱে স্থানীয় হিন্দি হাইস্কুললৈ স্থানান্তৰিত কৰা হয় আৰু আমি প্ৰবক্তা। সকলোও ‘টি বড়’ হোষ্টেল ত্যাগ কৰিবলগীয়া হয়।

হিন্দি হাইস্কুললৈ কলেজ স্থানান্তৰিত কাৰ্যা অভিশাপেই আশীৰ্বাদত পৰিণত হ'ল। কলেজ কৰ্তৃপক্ষট স্থায়ী কলেজ নিৰ্মাণ কাৰ্য্যত ভৰ্তী হৈ বৰ্তমান কলেজ চৌহদত এটি অস্থায়ী ঘৰ সাজি শিক্ষাদানৰ ব্যৱস্থা কৰিলো।

ইতিমধ্যে কলেজ কৰ্তৃপক্ষই কলেজৰ স্থায়ী গৃহ নিৰ্মাণৰ কাৰণে এজন দাতা বিচৰাত মনোনিবেশ কৰিলো। সমাজকৰ্মী, বিধায়ক, কলেজৰ প্ৰতিষ্ঠাতা সভাপতি প্ৰাক্ত নৰেণ শৰ্ম্মাদেৱ আৰু বোকাখাত কলেজৰ পৰিচালনা সমিতিৰ সদস্যসকল পূজ্যগান

কুকুরাবাহী সত্রের সত্রাধিকার প্রয়াত শ্রীগীয়োগা-নন্দদের সত্রাধিকার গোস্বামী প্রভুর কাষ চাপে। তেখেতে স্থৰেগ্য পুত্র শ্রীযুত গোপাল চন্দ্র দের গোস্বামী আৰু শ্রীযুত গোবিন চন্দ্র গোস্বামী দেৱে এই কথাত আশামুৰপ সহাবি জনোৱাত বহু আলোচনা বিলোচনাৰ পিছত এটি স্থায়ী গৃহ নিৰ্মাণ কৰি দিবলৈ সম্ভৱ হয়।

এই সংক্ষিপ্তত কলেজ কৃত্পক আৰু দাতা পৰিয়ালৰ লগত এখনি চুক্তিনামা কৰিবলগীয়া হৈছিল। এই চুক্তিৰ ফলক্ষণতি স্বৰূপেই কলেজৰ নাম বোকাখাত কলেজৰ পৰিবৰ্তে শ্রী শ্রীগীয়োগানন্দদেৱের সত্রাধিকার গোস্বামী কলেজ (জে, ডি, এচ, জি কলেজ) কৰা হয়। গোলাঘাটৰ পৰা 'চাৰ বেজিষ্টাৰক' আনি বোকাখাতত এটি কাম সম্পৰ্ক কৰা হৈছিল। শিক্ষক প্রতিনিধি হিচাপে শ্রীযুত উপেন্দ্ব বড়া আৰু মই এই দলিলত স্বাক্ষৰ কৰিছিল। এই চুক্তি সম্পৰ্ক হোৱাৰ পিছত অহুষ্টানিটিৰ নিৰাপত্ত আহে।

তথাপি অধিক সংকট আঁতৰা নাছিল। কলেজৰ শিক্ষক কৰ্মসূকলৰ দৰমহাৰ উপৰিও অন্তায় খৰচৰ কাৰণে পুঁজি সংগ্ৰহৰ কাম চলাই থাকিবলগীয়া হৈছিল। বোকাখাতৰ বাটাজে অকুণ্ঠিতে দান বৰঙণি দিলেও সেয়াই ঘটেষ্ট নাছিল। গতিকে একেৰাহে কেইবাবছৰে ভাম মান খিৱেটাৰ আনি পুঁজি টুকিয়াল কৰিবলগীয়া হৈছিল। এই ক্ষেত্ৰত অধিক্ষ প্ৰমুখো প্ৰবক্তা আৰু কলেজৰ কৰ্মসূকলেই আগস্তাগ লবলগীয়া হৈছিল।

ইতিমধ্যে মালিলী এছজাৰ টককৈ অসম চৰকাৰৰ পৰা বিস্তীৰ অনুমোদন (Adhoc grant) পাইছিল। এই সময়তে অধিক্ষ মিশন্দেৱৰ দিপক্ষে বিস্তীৰ খেলিমেসিৰ অভিযোগ হোৱাত কলেজত এক অধিক্ষিক্তা-

পৰিবেশ স্থাপ হয়। ফলস্বৰূপে তেখেতে অধিক্ষ পদ ত্যাগ কৰি নাগালেঙ্গৰ মোককচাং কলেজৰ উপাধিক্ষ হিচাপে যোগ দিয়েগৈ আৰু বৰ্তমানৰ অধিক্ষ শ্রীযুত অজিত বিবাদৰে অধিক্ষ হয়।

তাৰ পিছত দাতা পৰিয়ালে এটি স্থায়ী ভৱন নিৰ্মাণ কৰি দিয়ে আৰু এক গাস্ট্ৰীগ্ৰাম্পুৰ্ণ বাজুহৱা অনুষ্ঠানত এই ভৱনৰ দ্বাৰ উন্মোচন কৰা হয়। ভৱনৰ দ্বাৰ উন্মোচন কৰে ডিক্ৰগড় বিশ্বিদ্যালয়ৰ বেষ্টৰ প্ৰয়াত লঞ্চীগুণাদ দন্তদেৱে। তেখেতৰ অনুগ্ৰহতেই এই কলেজে ডিক্ৰগড় বিশ্বিদ্যালয়ৰ পৰা প্ৰযোজনীয় শিক্ষা বিষয়ক অনুমোদন লাভ কৰিছিল।

কলেজত ছাত্ৰ-হাত্ৰীৰ সংখ্যা কম হ'লেও পৰীক্ষাৰ ফলাফল সন্তোষজনক আছিল। ফলাফলৰ ক্ষেত্ৰত ডিক্ৰগড় বিশ্বিদ্যালয়ৰ ভিস্তৰত আমাৰ কলেজে প্ৰথম, দ্বিতীয় স্থান লাভ কৰিছিল। শিক্ষকমকলৰ একাগ্ৰতা আৰু সমৃহীয়া প্ৰচেষ্টাৰ কাৰণেই এইটো সন্তুষ্ট হৈছিল। কিন্তু ডিগ্ৰী পৰ্যায়ত কোনো বিষয়তে 'অনাৰ্ট' (মেডিব) খোলা হোৱা নাছিল। শিক্ষকমকলৰ প্ৰচেষ্টাই ১৯৭২ চনত প্ৰথমে অসমীয়া বিধাতে অনাৰ্ট খোলা হয়। সেই সময়ত অসমীয়া বিভাগত তিনিজন শিক্ষক আছিল। বিশ্বিদ্যালয়ৰ নীতি অনুসৰি অসমীয়া (M.I.L) আৰু ঐচ্ছিক অসমীয়া বিষয় থকিলে নৃত্যত তিনিজন শিক্ষক লাগে। অনাৰ্ট খুলিলে অভিবিক্ত শিক্ষক নিয়োগ কৰিব লাগে। তথাপি আমি তিনিজনেই শ্রীযুত শৈলেন তুমুলী, শ্রীযুত গুণীৰ শৰ্ম্মা আৰু ঘই অনাৰ্ট পাঠ্যক্ৰম পঢ়াবলৈ লওৰ্হিক। কেইমাত্ মানৰ পিছতেই শ্রীযুত গুণীৰ শৰ্ম্মাটি ডি, কে, ডি, কলেজত চাকৰি পাই গুচি থায়। আমি দুজনেই ডিগ্ৰী ক্লাচ পৰ্যন্ত কলমীয়া (M.I.L.) ঐচ্ছিক অসমীয়া আৰু

অসমীয়া অনাচিৰ পাঠ্যক্ৰমত পাঠদান কৰিব-
লগীয়া হ'ল। কলেজ কৰ্তৃপক্ষক খালি
পদটি পূৰণ কৰিবৰ বাবে বাবে আবে-
দন কৰা স্বত্বেও কোনো ফল নথিৰিলে।
আৰ্থিক অন্টনৰ অজুহাতত পদটি খালিয়েই
বথা হ'ল। আমি দুজনেই অশেৱ কষ্ট কৰি
অনাচি সহ বাকী পাঠ্যক্ৰম সম্পূৰ্ণ কৰিলোঁক।
বছটো আশা নিৰাশা, আলৈ আহুকালৰ
মাজেৰে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকল পৰীক্ষাত অৱৰ্তীণ
হ'ল। পৰীক্ষাব ফলাফল আশাতীত হ'ল।
অনাচিৎ এগৰাকী ছাত্ৰীয়ে ‘ফাঁট’ ঝাক
বাকী তিনি গৰাকী ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে চেকেণ্ড ঝাচ
পাই সুখাতিৰে উন্তীণ হ'ল। অগ এগৰাকী
ছাত্ৰীয়ে ‘ডিট্ৰিচন’ পালে। সেই বছৰৰ পৰী-
ক্ষাৰ্থৰ দ'লটো সঁচাকৈয়ে লেখত লবলগাঁও
আছিল। প্ৰথম শ্ৰেণী পোৱা মেধাৰ্বী ছাত্ৰী
গৰাকীৰে এম, এতো প্ৰথম শ্ৰেণীৰ প্ৰথম
স্থান লাভ কৰি ডিক্ৰিগড় বিশ্ববিদ্যালয়ত
অসমীয়া বিভাগত প্ৰবক্তাৰ কপে কেইবছৰমান
চাকৰি কৰাৰ পিছত ডক্ট্ৰেট লৈ বৰ্তমান
গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়ত অসমীয়া বিভাগত
'বীড়াৰ' হিচাপে কাৰ্য্য- নিৰ্বাহ কৰি আছে।
নাম ত্ৰীমতী দীপ্তি ফুকন (পাটগিৰি)।

কিন্তু এই কৃতিহৰ বিমল আনন্দ
আমি অসমীয়া বিভাগৰ শিক্ষক হজনে উপভোগ
কৰিব নোৱাবিলোঁক। কাৰণ কলেজ পৰিচালনা
সমিতিৰ আগতীয়া অনুমোদন নোহোৱাকৈ
অনাচি খোলাৰ অজুহাতত অসমীয়া বিভাগত
অনাচি বন্ধ কৰি দিয়া হ'ল। কেইবাবছৰৰ
পিছত অগ্যাঞ্চ বিষয়ত অনাচি খোলাৰ পিছতহে
পুৰৱাই অসমীয়াত অনাচি (মেজৰ) খোলা
হৈছে।

ইতিমধ্যে ১৯৭৫ চনৰ ডিচেম্বৰ মাহৰ
পৰা অসম চৰকৰে অগ্যাঞ্চ কলেজৰ লগতে
আমাৰ কলেজকো ঘাটি মঞ্জুৰী দিলো। বাৰ

বছৰ কাল এডহক (Adhcc) পৰ্যায়তে
কটাপোহাঁক। এই বাৰ বছৰ কালৰ চাকৰিৰ
স্থীৰতি চৰকাৰে মিলিলে। প্ৰচলিতক নিয়ম
অনুযায়ী আকো দুবছৰ প্ৰৱেচনাৰী খাতি চাকৰি
স্থায়ীকৰণ কৰিবলগীয়া হ'ল, তাতো বছতো
লটিঘাটি হ'ল। সাতজন জোষ্ট প্ৰবক্তাৰ পুলিচ
কেচিক্ৰিকচন নহাৰ কাৰণে যথাসময়ত চাকৰি
স্থায়ী কৰণ কৰা নহ'ল। বছতো আবেদন
নিবেদন কৰা হ'ল, মই নিজে দিচ্পুৰলৈ গৈ
ডি, আই, জি, অফিচৰ পৰা পুলিচ ভেৰিফি-
কেচনৰ কপি আনি দিলো। তথাপি কপেজ
কৰ্তৃপক্ষৰ খাম-খেয়ালিৰ কাৰণে কাপেজ সম্পূৰ্ণ
হৈ ইৱঠিল। ইতিমধ্যে অ গ প চৰকাৰ হ'ল।
পৰিচালনা সমিতি নতুন হ'ল। বিধায়ক
শ্ৰীযুত বলোত্তৰ তামুলী পৰিচালনা সমিতিৰ
সভাপতি হ'ল। মই তথেকে লগত লৈ
D. P. I. (শিক্ষা বিভাগৰ অধিকৰ্তা) অফিচলৈ
গলো। তথেকে ইতিমধ্যে কলেজৰ পৰা
পাঠিওৱা স্থায়ীকৰণ সমন্বয় কাগজ পত্ৰ আসো-
ৱাহৰ্পূৰ্ণ দেৰি নতুন কলেজ পৰিচালনা
সমিতিব প্ৰথম বৈঠকতে ১৯৭৭ চনৰ ডিচেম্বৰ
মাহৰ পৰাই কাৰ্য্যকৰী হোৱাকৈ প্ৰবক্তা
সাতজনৰ চাকৰি স্থায়ীকৰণৰ প্ৰস্তাৱ ল'লে
আৰু সেই মতেই চাকৰি স্থায়ীকৰণ হ'ল।

কিন্তু স্থায়ীকৰণ হ'ল কি হ'ব?
আমি বিনাদোৰত সাতবছৰ মনোকষ্ট ভূগিলো-
হঁক। মনোকষ্টৰ সমাপ্তি ঘটিলো আৰ্থিক
দিশত আমাৰ অপূৰণীয় ক্ষতি হ'ল। সাত
বছৰৰ ভৱিষ্যত নিধিৰ প্ৰায় বিশ হাজাৰ
টকা আমি শ্ৰেণীকৈ হেকুৱালোঁক। অৰ্থাৎ
বাৰই সাতে উনেশ বছৰ কাল পানীতে
কোৰালোঁক।

ইতিমধ্যে শিক্ষক গোটৰ কলৰ
পৰা উপাধ্যক্ষ পদ স্থাটি কৰিব লাগে
বুলি প্ৰস্তাৱ দিয়া হ'ল। বছ আলোচনা

বিলোচনাৰ পিছত জ্যেষ্ঠতম শিক্ষক হিচাপে
এই পদবীৰ অধিকাৰী হ'লো। দায়িত্ব বহুত
বাঢ়িল, খাটনিপু বাঢ়িল—মঙ্গুৰী নাই
প্রায় দুবছৰ এনেদৰে খটাৰ পিছত মাহিলী
৪০ টকীয়া মাননী পালো। ৪০ টকাত
কিমাননো খাটো বুলি লগৰ দুই এজনে
সোধে। তথাপি কলেজখনৰ বৃহস্তৰ স্বার্থৰ
খাটিবতে খাটিবলগীয়া হয়। সাহায্যাপ্রাপ্ত কলেজ
সমূহৰ উপাধাকৰ চাকৰিটো মাছো নহয়,
মাসঙ্গ নহয় কচ। অৰ্থাৎ প্ৰবন্ধাও নহয়,
অধ্যাক্ষও নহয়। কাৰণ বেতনৰ সুকীয়া নিৰিখ
নাই। বিভাগীয় মূৰৰুৰী ৬০ টকাৰ লগত
আৰু মাত্ৰ চলিচ টকা দিয়ে। তাৰিঁতই
সন্তুষ্ট হৈ বিভাগীয় মূৰৰুৰীৰ দায়িত্ব উপবিষ্ট
উপাধাকৰ দায়িত্ব পালন কৰিব লাগে।
বিষ্টীয় লেনা-দেনা বাদ দি প্ৰায় সকলো
কামেট উপাধানটো কৰিব লাগে। সুলত
সহকাৰী প্ৰধান শিক্ষকৰ কাৰণে সুকীয়া
দৰ্মহাৰ নিৰিখ (Scale) আছে। গভৰ্মেণ্ট
কলেজতো উপাধাকৰ দৰ্মহাৰ নিৰিখ (Scale)
বেলেগ। কিন্তু 'এইডেড' কলেজত সেই
ব্যৱস্থা নাই। বৰ হাস্তকৰ কথা। অসম
কলেজ শিক্ষক সম্মা আৰু অধ্যাক্ষ পৰিষদে
এট বিষয়ে প্ৰস্তাৱ লৈছে যদিও বৰ্তমানলৈকে
কৰ্য্যকৰী হোৱা নাই।

১৯৮৬ চনৰ পিছত অৱসৰ লোৱা
কলেজ শিক্ষক সকলক “গ্ৰেচুটটা” দিয়াৰ
ব্যৱস্থা কাৰ্য্যকৰী হৈছে। কিন্তু ঘাটি মঙ্গুৰী
তাৰিখৰ পৰাহে গ্ৰেচুটটা দিয়াৰ ব্যৱস্থা কৰাত
প্ৰতিষ্ঠাপক শিক্ষক কন্সুলেলৰ চাকৰিৰ সৰহ-
তাগ কালৰ ত্যাগ পৰীকাৰ অথলৈ যায়।
আমাৰ ক্ষেত্ৰতো সেইয়ে হ'ল। মুঠতে
আৰ্থিক দিশত অলংকাৰ লাভবান নহ'লো।
তথাপি মানশিক দিশত বছতো লাভবান

হ'লো। কলেজৰ কন্সুলেল আৰু ছাত্ৰ-ছাত্ৰী-
সকলক বৰ ভাল পাইছিলো। প্ৰবন্ধা,
বিভাগীয় মূৰৰুৰী আৰু উপাধাকৰ হিচাবে সুদীৰ্ঘ
কাল কাৰ্য্য নিৰ্বাহ কৰোতে কোনো অস্বীকৃতিৰ
পৰিবেশৰ সমূখীন হৰলগীয়া হোৱা নাছিলো।
মই সকলোকে আপোন ভাৰেই গ্ৰহণ
কৰিছিলো।

মানৱ জীৱনত দুই এটা সকলমূৰুৰ
দ্বিতীয় বেখাপাত কৰি যায়। মোৰো তেনে
দুই চাৰিটা ঘটনাৰ শৃতি এতিয়াও শৃতি
পটত দাহি থাকে। কলজ আৰম্ভৰ প্ৰথম
বছৰতে এটি ছাত্ৰ দল সহ আমি বিহুৰ
বজাৰলৈ পুঁজি সংগ্ৰহৰ কাৰণে গেছিলোইঠক।
ছাত্ৰ সকল টেমা এটাত সাধাৰণ সকলমূৰুৰ
বেপোৰীৰ পৰা দান সংগ্ৰহ কৰিছিল।
প্ৰতাকেই খুচুৰা পটচা টেমাত ভৰাই দিছিল।
এজনী সকল ছোৱালীৰে কচু শাক আৰু চেকীয়া
শাক দুমুঠিমান লৈ বহি আছিল। ছাত্ৰ সকলে
সকল ছোৱালী দেৰি তাইৰ ওচৰত নৰে
টেমাটো লৈ পাৰ হৈ গ'ল। ছোৱালীজনীয়ে
বৰ আগ্ৰহেৰে চাই আছিল। তইৰ মুখখন
মোলান পৰি গ'ল। মই কথাটো লক্ষ্য কৰি
ছাত্ৰ কিজিনক ছোৱালীজনীৰ ওচৰলৈ যাবলৈ
কোৱাত ভেঁড়লোক ঘূৰি তাইৰ ওচৰলৈ
গ'ল। তাইৰ মুখত হাঁহি বিৰিডিল আৰু
আনন্দৰে পশিচ পটচা এটা টেমাত ভৰাই
দিলৈ। সেই ছোৱালীটোৰ হাস্তমধুৰ মুখখন
মোৰ এতিয়াও মনত পৰে। তেনে অনন্দৰ
হাঁহ অৱদানে বোকাখাত কলেজৰ বিকাশত
সহায় কৰিছিল।

এবাৰ ফাইনেল পৰীক্ষাত এজন
ছাত্ৰৰ খুটুব ঠাণ্ডা লাগি জৰ উঠিল। মই
ল'বাজনৰ অৱস্থাটো দেৰি পিয়ন এজনক
(পুতুক) পঠাই আমাৰ ঘৰৰ পৰা গৰম
চাহ একাপ অনাই খুওৱাৰ ব্যৱস্থা কৰিলো।

চাহ খাবলৈ বাহিরলৈ আহোতে দেখিলো ল'বা
জনৰ গাত গেঞ্জী নাই। আধুনিক ধঙ্গত
গেঞ্জী পিঙ্কা নাই বুলি ভাবি ছাত্রজনক ধমকি
সোধালো। চলচলীয়া চুকৰে ছাত্রজনে ক'লে-
চাৰ মোৰ গেঞ্জী নাই, চাৰ্টা এটাট, তাকে
পিঙ্কি কলেজ কৰো। বাতি ধুই দিও,'
ধমকি দিয়াৰ কাৰণে মোৰো মন্টো সেমেকি
গ'ল।

তেনেধৰণৰ এটা ঘটনা পৰীক্ষা সংক্রা-
ন্ততেই এবাৰ ঘটিছিল। প্ৰথম দিনা পৰীক্ষাৰ
ওৱাৰ্নিং পৰিবৰ হ'ল। মই পৰীক্ষাৰ 'ইনচাৰ্জ'
কাৰণে সকলো দায়িত্ব মোৰ ওপৰত। প্ৰথম
দিনা স্বুকলমে পৰীক্ষা আৰম্ভ কৰিবৰ বাবে
ন্যস্ত হৈ পৰিছো। এতেতে এজনী ছোৱালী
আহি অফিচিত Admit card বিচাৰিলৈ।
অফিচিচৰ কেৰেণ্জিন পৰীক্ষাৰ জৰুৰী কামত
ব্যস্ত থকাৰ কাৰণে Admit card সেই
সময়ত দিব নোৱাৰে বুলি ক'লৈ। ইফালে
ওৱাৰ্নিং পৰিলৈই। গতিকে মইয়ে Admit
card ৰ বহীখন আনি Admit card ইচু
কৰিলো আৰু ইমান মূৰামূৰি সময়লৈ থকাৰ
কাৰণে ছাত্ৰী গৰাকীক খং কৰিলো। তেওঠা
ছাত্ৰী গৰাকীয়ে ফেকুৰী ফেকুৰী ক'লৈ—
'চাৰ, মোৰ ঘৰ কুকুৰাবাহীত, দেউতা চুকাল
কালি দহা হৈ গৈছে, "মাহিতে জোৰ কৰি
পৰীক্ষা দিবলৈ পঠাইছে।'" কথাবাৰ শুনি
মই বজ্রাহত হোৱাৰ দৰে হ'লো তাক ক'লৈ—
"তুমি প্ৰথমেই সেই কথা নকলা কৰিয় ?"

এবাৰ এজন পৰীক্ষার্থী পেটৰ বিষত
অতীষ্ঠ হৈ পৰীক্ষা হলৰ পৰা বহী দি
ওলাই যাৰ খোজাত তেওঁক যাবলৈ নিদি
অধ্যাপক মুনীন ফুকনৰ হতুৱাই ডাক্তাৰ অনো-
ৱালো। ডাক্তাৰে আহি হুটা ইনজেকচন
দিলৈ। চিক কৰত পেট পেলাই শুই পৰীক্ষা
দি পাচ কৰি গ'ল।

এইবাৰ অগ্য ধৰণৰ এটি অভিজ্ঞতাৰ
কথা কণ। হুজুন ল'বা আহিল মটৰ চাই-
কেলেৰে। পৰীক্ষাৰ প্ৰ-পত্ৰ পূৰণৰ কাৰণে
প্রাইভেট হিচাপে। অধ্যক্ষ মহোদয়ে মোৰ
ওচৰলৈ পঠাই দিলৈ। কথা বাস্তাৰে গম
পালো এজন আমাৰ কলেজৰ ডিগ্ৰীৰ প্ৰথম
বাৰ্ষিকৰ ছাত্ৰ আছিল। দুয়ো আলফাৰ সক্ৰিয়
সদস্য। মই কথাটো জনা নাছিলো। মই
বিধি বহিৰ্ভূত কাম কৰি পৰীক্ষাৰ প্ৰ-পত্ৰ
পূৰণৰ কাৰণে দিব নোৱাৰে কোৱাত তেওঁ
ক'লে— "চাৰ আপোনালোকেতো অনিয়ম
ক'ব। অগ্য কলেজত আমাক অমুসন্ধানৰ সদস্য
সকলক সুবিধা দিছে। তেওঁ অমুসন্ধান শব্দ
উচ্ছাৰণ কৰাতহে মোৰ তেওঁক আলফা সদস্য
বুলি সন্দেহ হোৱাত ভালকৈ নিৰীক্ষণ কৰি
দেখো যে, হুটা জেপত হুট। পিষ্টল। গতিকে
মই শুবিধাটো গ্ৰহণ কৰি ক'লৈ। "আমি
অনিয়ম কৰো কাৰণেই তোমালোকৰ জন্ম।
যদি এতিবা তোমালোকেই আমাক অনিয়ম
কৰিবলৈ বাধা কৰোৱা, তেনেহ'লৈ তোমালো-
কৰ আদৰ্শ ক'ত ব'ব।" মোৰ কথা শুনি
"তেনেহ'লৈ বেলাগে চাৰ" বুলি ফৰ্মখন
ঘূৰাই লৈ গ'ল।

আজিকালি ভুৱা চার্টিক্রিকেট আৰু
মাৰ্কচিটোৰে কলেজত নাম লগোৱা বাতৰি বাতৰি
কাকতত ঢলাইয়ে থাকে। আমাৰ কলেজতো
তেনে এটি ঘটনা মোৰ হাতত ধৰা পৰিল।
অলুসন্ধান কৰাত ছাত্রজনক পুলিছে গ্ৰেণাচৰ
কৰিলো। গোলাঘাট কাছাৰীত অধ্যক্ষ বড়াদেৱে
মইয়ে সাক্ষী দিবলগীয়া হৈছিল। অৱশ্যে
মোৰকৰ্মমাৰ বায় কি হ'ল নাজানো।

চাকৰি জীৱনত বহুবচৰ পৰীক্ষক আৰু
মুখ্য পৰীক্ষক হিচাপে কাৰ্য্যনিৰ্বাহ কৰি
ছিলো। পৰীক্ষক হিচাপে বহুতো অভিজ্ঞতা
লাভ কৰিছিলো। এবাৰ ডিগ্ৰী পৰীক্ষাত

স্বাক্ষরণীতি সকলেক ও তানি পরিষ্ঠি চারাৰ
এজন ছাত্ৰই মহাপুৰুষ শক্ষবদেৱৰ বিষয়ে
বচনাত “শক্ষবদেৱ” বৰদোৱাত জন্ম গ্ৰহণ
কৰিছিল। প্ৰজা-সুন্দৰী দেৱীক
বিয়া কৰাইছিল। শেষত কহিমা
হাইস্কুলত হেড-মাস্টাৰ কৰিছিল।” বুলি লিখি-
ছিল। অৰ্থাৎ শক্ষবদেৱ, বসৰাজ বেজবৰুৱা
আৰু পদ্মনাথ গোহাইবকৰাৰ বিষয়ে খৰ-
খেদাকৈ পঢ়ি ‘আহি’ কাহিমীৰ খিচিৰি —
তৈয়াৰ কৰিল। অন্ত এবাৰ শক্ষবদেৱেৰ লঙ্ঘনত
ডক্ট্ৰেট লৈছিল বুলিও অঘ এজনে লিখিছিল।
এজনে শ্ৰেষ্ঠীয়েৰ এখন ধৰ্মগ্ৰন্থ বুলি চমু
টোকা লিখিছিল। এবাৰ এজন ‘কৃষ্ণ গুৰু’
ভক্তই প্ৰতোক পৃষ্ঠাতে “কৃষ্ণ গুৰু”, কৃষ্ণ-
গুৰু” লিখি গুৰু ঘৰণ কৰি পৰীক্ষা দিছিল।
পিছে এশৰ ভিতৰত তেইশ নথৰ পাৰলৈহে
সমৰ্থবান হ'ল। অৱশ্যে মাজে সময়ে দুই
চাৰিখন ভাল বহীও পোৱা যায়। ‘লেটাৰ
মাৰ্ক পোৱা বহী চাই মনত রিমল আনন্দ
পোৱা যায়। হাইস্কুল পৰ্যায়ত সংস্কৃত
ভাষাতো ঐচ্ছিক কৰাৰ কাৰণে বহুতো ছাত্ৰ-
ছাত্ৰীয়ে অৰ্থগূৰ্ণ ডিব নামটোও শুনুকৈ লিখিব
নেজানে। ইংৰাজী ধঙ্গত বীণাপণিৰ ঠাইত
বিনাপানী, সুবেদৰ ঠাইত চুৰেছ লিখে।
বহুতো ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে নিজৰ নামটাৰ অৰ্থও
নেজানে। সুলিলাকতো হয়তো শিক্ষাৰ।
লঞ্চীবাস্ত, লঞ্চীপ্ৰসাদ, অধিকাগিৰি, অন্ধিকা-
প্ৰসাদ, অৰ্পণা আৰু অপৰ্ণা আদি নাম
বুজোৱা শব্দৰ পাৰ্থক্য নেজানে। সংস্কৃত
ভাষাৰ পৰা অহা নাম বুজোৱাৰ শব্দবিজ্ঞাকৰ
একোটি ঐতিহ আছে। পাৰ্বতীয়ে শিৱক
পতি জ্ঞান কৰিবৰ কাৰণে কঠোৰ তপস্থা
কৰিছিল। মাকে এনে কঠোৰ তপস্থা কৰি-
বলৈ মানা কৰি উ ‘মা’ (নকৰিবা) বুলি
কোৱাৰ কাৰণে তেওঁৰ নাম ‘উমা’ হয়।
তপস্থাৰ শেষ পৰ্যায়ত গচ্ছৰ পাত খাৰলৈকে

লীচীভূত কৰিবলৈ কৰিবলৈ
এবাৰ কাৰণে ন+পটা (পাত) অপৰ্ণা
হয়। আমাৰ বহুতো অপৰ্ণাৰ ঠাইত
অৰ্পণা বোলে।

মাতৃভাষাৰ প্ৰতি ভক্তি নোহারাৰ
কাৰণেই আমাৰ ভাৰতী বিভিন্নৰ প্ৰয়াগ
প্ৰায় নাইকীয়া হৈছে। “যোৰহাট যাৰ,
কলেজ যাওঁ” আদি বা যা প্ৰয়াগ হৰলৈ
ধৰিছে। ভাৰা শুনুকৈ লিখিবলৈ আৰু কৰলৈ
ব্যাকৰণ অধাৰণ কৰাটো অতি প্ৰয়াজন।
আমাৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে ব্যাকৰণ বাদেই পীঠা
পুথি নপঢে, সহায়ীকাৰ ওপৰতেই সমস্ত
নিতিৰ কৰে। ফলদৰকপে পঠনীয় পাঠটোৰ
সম্যক জ্ঞান নহয়। ভাৰা সাহিত্যাৰ ক্ষেত্ৰত
মূল পাঠ্যপুথি পঢ়িবই লাগিব। কিন্তু আমাৰ
শ্ৰেণী কোঠাত এজনবো মূল পাঠ্যপুথি
নাথাকে এতেকে পঠনান কৰাতে শিক্ষক সকলে
বহুতো অনুবিধাৰ সমূখীন হ'বলগীয়া হয়।
সাহিত্য বিষয়ক পাঠ্যপুথি লোৱাটো বাধ্যতা-
মূলক কৰিব পাৰিলৈহে অৱস্থাৰ কিছু উৎস্থি
হ'ব।

আনন্দলুন কৰি শিক্ষাৰ মাধ্যম অস-
মীয়া কৰাত আমি জ্ঞানবান হোৱা যেন
নালাগে। কাৰণ অসমীয়া ভাৰা সাহিত্যাৰে
বিশেষ উন্নতি হোৱা নাই। অনুহাতে ছাত্ৰ-
ছাত্ৰীৰ ইংৰাজী বিষয়ত জ্ঞান বৰ সীমিত
হৈ পৰিল। ফল স্বকপে এম, এত ছাত্ৰ-
ছাত্ৰী সকলে মাধ্যম সমস্তাৰ সমূখীন হ'ব
লগীয়া হৈছে। অভিভাৱিক, অভিভাৱিক
সকলে ইংৰাজী মাধ্যমত পঠাবাৰ কাৰণে
টচ্চুত হৈ পৰিছে আৰু ইংৰাজী মাধ্যমৰ
সুল য'তে ত'তে প্ৰতিষ্ঠা হ'বলৈ ধৰিছে।
এইটো শুভলক্ষণ বুলি মই নাভাৰো। সময়
থাকোতেই আমাৰ সুল কলেজৰ শিক্ষাৰ মান
দণ্ড উন্নত কৰিব লাগে, নহলে ইয়াৰ ফলতাৰতি
আৰু বিষয় হ'ব।

কলেজ শিক্ষকব জীরনত বহুখিনি
সময় ‘রোল কল’ করোতেই থায়। শতা-
ধিক ছাত্র থকা শ্রেণীত ‘রোল কল’ ত বহু-
সময় লাগে। ফলস্বরূপে ৪৫ মিনিটিয়া
‘পেরিয়ড’ ত পঠনীয় বিষয় শেষ করিব
নোরাবি। আনন্দাতে দীঘলীয়া বঙ্গ তালিকাৰ
উপরিও নানা বঙ্গ, শ্রেণী বিৰতি পালন
কৰিবলগীয়া হোৱাত বিশ্বিঢালয়ৰ নির্ধাৰিত
পাঠ্যক্ৰম শেষ কৰিব নোৱাৰি। ছাত্র, শিক্ষক,
অভিভাৱক কৰ্তৃপক্ষৰ সহযোগত এনে পৰি-
শ্চিতিৰ অৱসান ঘটাৰ পাৰিলৈ ভাল হয়।

বৰ্তমান আমাৰ কলেজত বাণিজ্য
শাখাত সম্পূৰ্ণ হৈছে। এ বিটাই নিৰ্মাণ
কৰি দিয়া ঘৰটিয়ে বাণিজ্য শাখাৰ পাঠদানৰ
গৃহ সমস্তা সমাধান কৰিছে। অৱশ্যে ছাত্র-
ছাত্রীৰ সংখ্যা আশামুক্ত হোৱা নাই।
মাহৰজান বাগান স্বত্ত্বাধিকাৰী সিংহানীয়া
পৰিয়ালে ‘পুথিভৰ্তাৰ’ গৃহটি নিৰ্মাণ কৰি
দি কলেজৰ এটি বহুদিনীয়া অভাৱ পূৰ্ণ
কৰিলৈ। মই ব্যক্তিগতভাৱে এই হৱোটা
ভৱন নিৰ্মাণকাৰী দাতা সকলৈ কৃতজ্ঞতা
জ্ঞাপন কৰিছো।

অতিয়া কলেজখনে পূৰ্ণ পৰ্যায় পাই-
ছে। ছাত্র, শিক্ষক, কৰ্তৃপক্ষৰ সহযোগত
অনুষ্ঠানটিৰ উন্নতি সাধন কৰিব লাগে। তাৰ
কাৰণে সকলোৰে উমেহতীয়া প্ৰচেষ্টাৰ প্ৰয়ো-
জন। শিক্ষক কৰ্মচাৰীসকলৰ চাকৰি স্থায়ী-
কৰণ, দৰ ভাড়া, ভৱিষ্যত নিধি আদিৰ যি
সমস্যা আছে, সেই বিলাকৰ আশু সমাধান
কৰিব লাগে। কাৰণ অসমৰ্ষতামেনে শিক্ষাদানত
বাধাৰ সৃষ্টি কৰে।

শিক্ষক সকলেও নিয়মীয়া ভাৱে ‘ক্লাচ’
কৰি পঠনীয় পাঠ্যক্ৰম যথা সময়ত শেষ
কৰিব লাগে। নহ’লে ছাত্র-ছাত্রীৰ অপকাৰ

হোৱাৰ উপৰিও নিজেও কৰ্তৃপক্ষৰ অপ্রিয়ভাজন
হ’বলগীয়া হয়। উপাধ্যক্ষজনেও এনে ক্ষেত্ৰত
চকু দিব লগীয়া হোৱাত সহকাৰী শিক্ষক
আৰু অধ্যক্ষৰ লগত উপাধ্যক্ষৰ মাজে সময়ে
মনোমালিত হোৱাৰ সম্ভাৱনা থাকে। মাজে
সময়ে তেনে সৰু-সুৰা ঘটনা মোৰ চাকৰি
কালতো ঘটিছিল। অৱশ্যে স্থায়ী নাছিল,
ঠাহি মুখৰে মই সামাধান কৰিছিলো।
কাৰো প্ৰতি বিকণ মনোভাৱ গ্ৰহণ কৰা
নাছিলো।

শিক্ষা বৰ্ষৰ আৰম্ভণিতে নৰাগত সকলৰ
লগত পূৰণ ছাত্র-ছাত্রীসকলৰ চিনাকী হোৱাৰ
এক অভিয়ন প্ৰথা প্ৰচলিত হৈছে। আমাৰ
দিনত এই প্ৰথাৰ বৰ প্ৰচলন নাছিল।
গতিকে আমি ছাত্র হিচাবে ব্যক্তিগত ভাৱে
এই বিষয়ত অনভিজ্ঞ। অৱশ্যে উপাধ্যক্ষ
হিচাবে চৰ চুৰীয়াকৈ অভিজ্ঞতা লাভ কৰি-
ছিলো। ফলস্বৰূপে ছাত্র-ছাত্রীসকলক মাজে
সময়ে শাসন কৰিবলগীয়া হৈছিল। এই
চিনাকী পৰ্বক “বেগিং” নামে নামাকৰণ কৰা
হৈছে। গই ভাৰো এইয়া “শাত্ৰু,বোৱাৰ” ৰ
খকাখুন্দা। উভয় পক্ষই বুজাৰুজিৰে চলিলো,
বিশেষ সমস্যাৰ সৃষ্টি নহয়। অৱশ্যে আমাৰ
কলেজত বেগিংৰ অভাৱ নাই বুলিয়েই
ক’ব পাৰি।

বেগিংৰ কথা কণ্ঠেই আৰু গঠি
কথালৈ ঘনত পৰিছে। কথাৰ বিষয় বস্তুটো
বৰ স্পৰ্শকাতৰ। ভাৰা সাহিত্যৰ শিক্ষক
হিচাবে ক্লাচত “প্ৰেমত ফুলিছে শতজল।
প্ৰেমত ঘূৰিছে ভূমঙ্গল” বুলি প্ৰেমৰ জৱ
গান গাই আহি আহি উপাধ্যক্ষৰ আসনত বহি
গৱেষণাতো কৰিবলগীয়া হয়। “উৰৈশত বা
বলোৱা” বয়সত এইবোৰ হয়েই বুলি এৰি
দিলে কলেজ গুটি ঘূনাৰ বালি হ’ব।
গতিকে হৱো পক্ষক চমন” দি হাজিৰ কৰাই

দণ্ডবীশৰ কাৰ্য সমাপন কৰিবলগীয়া হয়।
কেতিয়াৰা তৃতীয় পক্ষলৈকো (অভিভাৱক/সকো)
'চম' জাৰি কৰিব লগীয়া অৱস্থাত পৰো।

অ' এটা কথা পাহৰিছোৱেই। আজি
ভালেকেইবছৰ আমাৰ কলজত “নাইট-ফাংচন”
বা সাংস্কৃতিক সঙ্গীয়া অনুষ্ঠিত হোৱা নাই।
আগতে নিয়মীয়াকৈ প্ৰতি বছৰে সাংস্কৃতিক
সঙ্গীয়া বা 'নাইট ফাংচন' হৈছিল। মান-
দণ্ডৰো উল্লত আছিল। বিশেষকৈ একাক্ষিকা
নাট প্ৰতিযোগিতাত আমাৰ কলজৰ ঘথেষ
সুনাম আছিল। সদৌ অসম একাক্ষিকা
নাট প্ৰতিযোগিতাত কেইবাবাৰো প্ৰথম —
দ্বিতীয় স্থান অধিকাৰ কৰিছিল। এবাৰ ঘোৰ-
হাটৰ অসম কৃষি-বিশ্ববিদ্যালয়ত অনুষ্ঠিত
হোৱা একাক্ষিকা নাট প্ৰতিযোগিতাত “শেন
কণুৱাৰ বণ” নামৰ একাক্ষিকা দ্বিতীয় শ্ৰেষ্ঠ
দল হিচাবে স্বীকৃতি লাভ কৰিছিল। শ্ৰেষ্ঠ

অভিনেতা, অভিনেত্ৰীৰ বঁটাও লাভ কৰিছিল।
বঁটা বিতৰণি অনুষ্ঠানত ড° লক্ষ্মীনন্দন বড়া-
দেৱে ভূমসী প্ৰসংশাৰে আমাৰ দলটিক “শিল্প”
অৰ্পন কৰিছিল। সেই দিনাৰ বঁটা বিতৰণি
মৃহূর্তলৈ এতিয়াও মোৰ মনত সজীৱ হৈ
আছে। আশা কৰো এই দিশটোলৈ ছাত্ৰ
একতা সভাত কৰ্ম্ম-কৰ্ত্তা সকলে পুৰাকৈ
মনোনিবেশ কৰিব।

সদৌ শ্ৰেষ্ঠত কলজ পৰিচালনা সমিতিৰ
সম্মাপতি প্ৰমুখো সদস্য বৃন্দলৈ, অধ্যক্ষ-
প্ৰমুখ্যে সহকাৰী, বন্ধু-বাঙ্কৰী সকলৈলৈ, পুনৰ্বা
ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৈলৈ মোৰ অন্তৰৰ ওলগ জনাই
দাতা ন প্ৰভু প্ৰমুখ্যে জ্ঞাত-অজ্ঞাত সকলো
দাতা আৰু প্ৰতিষ্ঠানৰ কৰ্ম্ম-কৰ্ত্তাসকলৈলৈ
প্ৰীতি যাঁচি মোৰ এই স্ফুৰ্দ্ৰ স্মৃতি চৰণত
সামৰণি মাৰিলো। □

যি কোনো জাতিৰ বা মোক যেতিয়ালৈকে নিজৰ মুক্তিৰ ভাব
আনৰ ওপৰত দি নিচিষ্ঠ থাকে। তেতিয়ালৈকে সি মুক্ত নহয়।

— অৰ্পকাগৰ্বি —

“জীৱনী অধ্যয়নেই সৰ্বসম্ভাৱত ভাৱে স্বাতোকৈ আয়োজনক আৰু
উপাদেৱ গাঠ।”

— ঠঁঝাচ কালীইল —

মুক্তির শিল্পী জ্যোতিপ্রসাদ

কুমাৰী অঞ্জলি শইকৌয়া

কবিতাব গথে ছন্দে কবিয়ে যি নতুনক আহ্বান ভনাইছে,
সেইয়া কৈচিলি কলীয়া অঙ্গোব ন্যোঁ নতুনক অদ্বিতীয়
খৰ্ত্তি হাতত কবিতাব বাঁওলৈ । শীক সেইন্দ্ৰবেঁই
চিঙ্গিল চিঙ্গ আৰু ছন্দৰ শৰ্ষণ ।

জ্যোতিৎ জ্যোতিৎ মানে
পোহৰ । সচাকৈয়ে যি পোহৰক আমি অতীত,
বৰ্তমান আৰু ভৱিষ্যতৰ তিনিটা কালবেই
সহ্যাত্মী । এই জ্যোতিপ্রসাদে মুক্ত কঢ়ে
চিঙ্গবি চিঙ্গবি কৈচিলি কপাস্তবেহে জগত ধূনীয়া
কৰে । নতুনৰ পূজা প্ৰৱৃত্ত জ্যোতিপ্রসাদে
কৈছে ‘ক্ষমতা ধূকাসকলে মাত্ৰ কবি, শিল্পী,
সাহিত্যিক, বৈজ্ঞানিকৰ ইঙ্গিতমতে বাষ্টৰ পৰিচা-
লনা কৰি থাৰ লাগিব সেই ইঙ্গিতৰ আদৰ্শত
জনসমূহক উপনীত কৰাবলৈ ।

নতুন যুগৰ কল্পনাৰ মন্দিৰ সাজি
বাস্তুৰ পৃথিৰীখনকে নতুন কৰিবলৈ গৈ আশা,
আকাশা, সংস্কৃতিৰ মূৰ্তি প্ৰতীকই জ্যোতিপ্রসাদ
প্ৰচুটি হৈ উঠিলি কপকোৱৰ কপে । কপ-
কোৱৰ জাতীয় গ্ৰামৰ এক সমুজ্জল বজ্জ কৰবী
যি জন্মতে আনিছিল চিৰ বিজোহীৰ বীজ ।
সকলো দুষ্কৃতি, আৱৰ্জনা এলাহৰ প্ৰতি এক
জনস্ত বিক্ষেপ শান্তি আৰু জনহাৰ প্ৰগতিৰ
বাবে এক জীৱন ব্যাপি আহ্বান । সেই বাবে
তেওঁৰ মনত সদায় এটা ধাৰণা জীৱনতহে
উঠিলি যে ভাবী কালৰ সুন্দৰ পৃথিৰীখনৰ
মাঝুহ হ'ব শিল্পী অথবা কবিৰ দৰে সুন্দৰ

মাঝুহ । পৃথিৰীৰ অসুন্দৰতা নাশি পোহৰ
কৰিবলৈ সচাকৈ সুন্দৰ মাঝুহৰ প্ৰয়োজন এই
কথাবাৰ জ্যোতিপ্রসাদে মনে মনে উপলক্ষি
কৰিছিল । কবিসকল সচা অৰ্থত সুন্দৰৰ শ্ৰষ্টা ।
যিসকলে জনতাৰ জীৱন আকাশত সিঁচি দিব
পাৰে মুঠি মুঠি পোহৰ কণ ।

অসমীয়া সাহিত্যত বাস্তৱবাদী ঐতি-
হাসিক সমালোচনাৰ এগৰাকী বাটকটীয়া ভবানন্দ
দণ্ডই “অসমীয়া কবিতাৰ কাহিনী” গ্ৰন্থত
জ্যোতিপ্রসাদ আগবৰলাৰ বিশেষ স্থান অসমীয়া
কবিতাৰ ইতিহাসত নিৰূপণ কৰিছে । যাক
সচাকৈ মধ্যযুগৰ শেষ কবি আৰু আধুনিক
যুগৰ প্ৰথম কবি কৰপে আখ্যা দিয়া হয় ।

জ্যোতিপ্রসাদৰ প্ৰতিভা অৰস কবিতা-
চেই সীমাবদ্ধ নাছিল । তেওঁৰ প্ৰতিভা আছিল
বৰ্ণাচ্যৰ লগতে উন্মেষশালিনী । তেওঁ আছিল
একেধাৰে কবি, নাট্যকাৰ, সংগীতজ্ঞ, গীতিকাৰ
গল্পলেখক, শিশু সাহিত্যিক, সাংবাদিক, দার্শনিক,
অভিনয় শিল্পী, বোলছবি সঞ্চালক আৰু সৰ্বান্ধক
বিপ্লবী । তেওঁৰ প্ৰতিভা বিচাৰৰ ক্ষেত্ৰত
ড° সত্যোদৰ্শনাথ শৰ্মাদেৱেয়ো কৈছিল যে জ্যোতি-
প্রসাদ মূলতঃ আছিল কবি, নাট্যকাৰ কৰপটো
কবিবেই এটা প্ৰসাৰিত কৰ মাত্ৰ । তেওঁৰ

নাট্যধর্মৰ লগতে কাৰ্যধৰ্মৰো মণিকাথন সংযোগ ঘটিছে। তেওঁ যিবোৰক লৈ প্ৰকৃত শিল্পী সম্ভাক দুষ্কৃতিৰ বিকদে অবিচ্ছিন্ন বিপ্লৱ ঘোষণা কৰি জীৱন আৰু সংস্কৃতিৰ সমন্বয় আনিলে। অসমীয়া জাতি বাগবি পৰিব খোজা সংস্কৃতিৰ ভেটি তেওঁ ইমান সুন্দৰ আৰু কটকটীয়াকৈ বাঞ্ছিদে গল যে কাৰো সাহস নাই সেই সংস্কৃতিৰ ভেটি লৰাবলৈ। তেওঁ অসমীয়া সাহিত্য সংস্কৃতিৰ এজন নিপুণ খনিকৰ আছিল।

জ্যোতিপ্ৰসাদ আছিল জনতাৰ প্ৰাণৰো প্ৰাণৰ মনৰো মনৰ বিষ্ণুৱী কৰি। তেওঁ জনতাৰ চেতনাক মহাজীৱন পোহৰেৰে সমৃদ্ধ কৰিবলৈ বুকুত বাঞ্ছি লৈছিল বৰলুচ্চতৰ কোবাল গতি। সামাজ্যবাদী ইংৰাজৰ বিকদে যুঁজ কৰিবলৈ গৈ জনতাৰ সহযাত্ৰী আৰু নেতা যিসকল মহাত্মৰ ব্যক্তিয়ে জাতীয়তাবাদ দেশৰ ঐতিহ্য আৰু বুৰজীৰ লগত একাত্ম বোধ, জনতাৰ প্ৰতি দায়বদ্ধতা, পৌৰষতা, ভাষা আৰু শব্দ প্ৰয়োগৰ ওজন্তিতা যৌৱন সুলভ দীপ্ততাৰে জথলা বগাই আন্তৰ্জালিক পথাৰত ভৱি দিছিলগৈ তাৰ ভিতৰত জ্যোতিপ্ৰসাদ আছিল অগ্রতম নেতৃত্বানীয়।

জ্যোতিপ্ৰসাদ তেজোদীপ্ত গান আৰু কৰিতা, বক্তৃতাৰে জনগণক জাতীয় প্ৰেমত উদ্বৃদ্ধ কৰি তুলিছিল। আনকি পুস্তিৰ লাঠি বন্দুককা ভয় নকৰি এনিন তেজপুৰৰ কাছাৰী ঘৰৰ আগত চিৰঞ্জিৰ চিৰঞ্জিৰ কৈছিল “এই টংবাজী কাছাৰী ঘৰত আমি শই শই মৰি হলেও ইয়াত আমি ত্ৰিবংগী নিচান উকৱাবই লাগিব”। আৰু এই কথামৰ তেওঁ আখৰে আখৰে কপিয়াইছিল।

জ্যোতিপ্ৰসাদৰ কণান্তৰ কংঢী মন

আছিল শৰতৰ নতুন পুৱাৰ আকাশৰ দৰে’ ফৰকাল। য'ত প্ৰীতি আৰু হিয়াৰ মাজুলীত উচ্চ আসন দিছিল নতুনক। নতুনৰ সংগ্ৰামী প্ৰতিভাক।

‘তে নতুন

নমস্কাৰ

যুগে যুগে আহ তই।

দেশে দেশে হাঁহ তই

তোহাৰি বিদাৰি ফালি পূৰণি সংস্কাৰ
হে নতুন ! নমস্কাৰ’।

কৰিতাৰ ভাষাৰে ছন্দৰে কৰিয়ে যি নতুনক আহ্বান জনাইছে, সেইয়া কৌটি কলীয়া আৰুৰ নাশি নতুনক আদৰিব খুজিছিল হাতত কৰিতাৰ বষ্টিলৈ। ঠিক সেইদৰেই ভাতি দিছিল চিন্তা আৰু ছন্দৰ শৃঙ্খল। জ্যোতিপ্ৰসাদৰ গীত সমৃহত দেশভক্তিৰ চৰম দিৰ্ঘন বৈপ্লৱিক দৃষ্টিভংগী আদিয়ে আত্ম প্ৰকাশ কৰিছে। তেওঁ গাইছিল অ’ আমাৰ গাঁও

আমাৰ গাৰঁব মান বাখি মৰিবলৈ যাওঁ।

কণান্তৰকামী জ্যোতিপ্ৰসাদ নতুন কৰিতাৰে জীৱনৰ সামগ্ৰিক সংগ্ৰামী সম্ভাক ছুহাতেৰে আঁকোৱালি ল’ব পৰা কপটোক হীকৃতি দিছিল। বৰমণ্ডাসিক কৰিব ব্যক্তিগত হা-হৃতশ পেনপেননি আদিব স্থান তেনেবোৰ জ্যোতিপ্ৰসাদৰ কৰিতাট গ্ৰহণ কৰা নাছিল। মাথা এক গভীৰ আশাৰাদহে যিবোৰত ধৰনিত হৈ আছিল।

তেওঁৰ ভাষাত

“কণাৰ ফুলনিত

সোণালী সপোন দেখি

অতদিন শুই থাকি

যন্ত্ৰৰ গুমণমনিত সাৰ পায়”।

জন-জীৱন সাগৰ মহন কৰিবলৈ নামি
অহা বিপ্লবী বিকুল বজোৱা এই কবিতাই
“ধূলিলৈ নামি যায়
মাইনত নামি চাই
কাৰখনা ফেষ্টৰীত ভূমুকিয়াই” — তাই
বালীকিৰ দিনৰে হলেও “চিৰনবীনা
চিৰযৌৱনা যুগাগ্রন্তী”।

“আজিৰ কবিতাৰ দৰেই “আধুনিকা”
কবিতাটো জ্যোতিপ্ৰসাদে মিছা কল্পনা-বিলাসৰ
বাস্তৱ জীৱনৰ সংঘাতৰ বোকোচালৈ নামি অহা
আধুনিক কবিতাৰ শৰপ সুন্দৰভাবে বিশ্লেষণ
কৰিছে।

সাধাৰণ মানুহৰ জীৱনৰ অভিজ্ঞতাক
কাব্য কৃপত সজোৱা জ্যোতিপ্ৰসাদৰ প্ৰতিভাৰ
এক সুন্দৰ নিৰ্দৰ্শন ‘খেজেনা (খাজনা)’ সধাত
এটা ডফলাৰ খঙ” নামৰ কবিতাটোত গ্ৰন্থ পাইছে। ৰাইজৰ, জন জীৱনৰ হিয়াৰ আম-
ঠুলৈকে চিনিপোৱা জ্যোতিপ্ৰসাদে এই নিঃস্ব
অথচ সাহসী ৰাজনৈতিক চেতনা নথকা সহেও
বৰচাহাৰক তয় নকৰা ডফলা কৃষক মনৰ কথা
সুন্দৰভাবে গ্ৰন্থ কৰিছে এইদৰে —

“কালি কেজেনা কেজেনা,
কেজেনা কেজেনা
বৰছাআপক বয় নকৰে
তো-ও-ওক কি বয় কৰিব
কালি খেজেনা কেজেনা
কে-জে-এ-না

জনজ্ঞাতি বৃথক বাগিচাৰ বহুৱা, সাধাৰণ
মানুহৰ জীৱনৰ অভিজ্ঞতা নিপীড়িত, উদ্মাদপ্তৰায়
মানুহৰ ছিমূল বুৰুৰ বাণীত জ্যোতিপ্ৰসাদে

সুন্দৰভাবে শ্রেকাশ কৰি তৈ গৈছে। তেওঁৰ
ৰচনাত “অসমীয়া ল'বাৰ উক্তি, অসমীয়া
ছোৱালী উক্তি, জনতাৰ আহ্বান, জ্যোতি,
সংখ, অসমৰ নবীন জোৱানৰ সংকল্প আদিত
জাতীয় চিন্তাই বীৰ্য আৰু ছন্দৰ মানুষ্যৰে
বিমোহিত কৰে। জ্যোতিপ্ৰসাদৰ জাতীয় চিন্তাত
সংকীৰ্ণতা নাই, আছে সংগ্ৰামী মহত্ব। জ্যোতি-
প্ৰসাদে বিশ্বৰ শোষিত, নিষ্পেষিত জনতাৰ
শিল্পী কপে গৌৰৱৰ ভিত্তি ৰাখিবৈ গৈছে
তেওঁৰ ভাষাত —

“মোকে শলিতা কৰি জলাও
বিশ্বৰ চাকি
বিশ্ব জনতা পূজাৰ ”।

নিচলা অসমীয়াৰ পজাই পজাই মন্দিৰে,
মছজিদে জ্যোতিপ্ৰসাদে অতি সুন্দৰক স্থাপন
কৰিছিল জ্যোতিৰ যুগ। সকলো সমস্তাকে
তেওঁ ইমান গভীৰভাবে সমাধা কৰিছিল যে
কপালৰ কেৱল লুইতপাৰতেই নহয়, লুইতপৰীয়া
ডেকাৰ শৃঙ্খলিত কষ্টত সামৰি লৈছিল ভাৰতবৰ্ধ
তথা বিশ্ব। চিৰবিহোৰী জ্যোতিপ্ৰসাদ জনতাক
প্ৰৱৰ্ধনা কৰাসকলক চলে, বলে, কৌশলে পৰাপ্ত
কৰিবলৈ দৃঢ় হৈছিল। আৰু স্পষ্ট ভাষাৰে
ঘোষণা কৰিছিল !

“সুবিধাৰাদীৰ দল !
তোৰ মিছা হ'ব কৌশল,
ৰাইজৰ তই দেৱা চুৰ কৰি
বঢ়াব খুজিছ বল ”।

সচাকৈ জ্যোতিপ্ৰসাদৰ বিপ্লব আছিল
সদায় আকাশৰ প্ৰতি এক উৰ্কমূৰ্খী প্ৰাৰ্থনা।
য'ত বহল আকাশখনৰ লক্ষ্য বৃকৃত অপি সকলো

শক্তিকো বন্ধু বুলি আঁকোরালি লেছিল। তেওঁ
সেই কবিশুলভ মন এটিবে লিখিছিল —

“হে মোৰ সকলো শক্তি
তোক নমস্কাৰ
তোক বন্ধু কপেহে চাও
তোৰমতে মোৰ সংঘাত লাগি
মোৰ জীৱনত

ধূনীয়া প্ৰকাশ পাওঁ

জ্যোতিপ্ৰসাদৰ মূলত খ্যাতি আছিল
শিল্পী সাধনাৰ ধন, ইম্পিত বন্ধু হৈছে সৌন্দৰ্য।
সেই খ্যাতিৰ ঔপৰত সামাজি আলোকণ্ঠীত
কৰাটো এটা মাত্ৰ কণিকাহে তেওঁ অকৃত্ৰিম
প্ৰেমণাৰ মূল্যায়ন এনে কম পৰিসৰৰ আলোচ-
নাত সন্তুষ্ট নহয়। □

যি শিঙ্কাই ভীৱনৰ বাৰহাবিক খাণ্ডোৰ আৱশ্যকতা
গ্ৰেফকত্য নকৰে সেই শিঙ্কা উদ্বৃত্তি তেনে শিঙ্কাই বাষ্পৰ
ভীৱনৰ অদৃশ গাঢ়ি ভুলিৰ নোৱাবে।

বাজা বাজ মোহন বাজ।

বিজ্ঞাপন
জে, ত্ৰি, গু, জিমান চান্দ
সংস্থা ৩৭-৩৯ বন্ধু
কলিতা গুৰু আৰি বিজ্ঞাপন সঞ্চালক
হাতত জন দ্বিতীয় লেন তাৰিখ
২৫ ডিচৰে

বিজ্ঞাপন
নেৰাভন্দীপ বন্ধু (সমাজক
নৱজিৎ গুৰু) (অসমীয়া
(ইংৰাজী
বিভাগ)

କେବେଳା ଓ ପ୍ରକୃତି ଓ ସଂକ୍ଷତିବ ସଂମିଶ୍ରଣ

ଅଞ୍ଜିତ କାକତୀ

ତେଁ ଏବାବ ଅସମଲେ ଆହିଛିଲ । ହୋଟେଲର ଘେନେଜାବକ ଅମ୍ବାଯା ଜଳପାଣ — ଦୈ, ଚିରା, କୋମଲଚାଉଳ, ତିଳଗିଠା ସବ ଆଗହେବେ ଖାବଲେ ବିଚାରିଛିଲ । କିନ୍ତୁ ଘେନେଜାବେ ହୋଇରାଇ ହାହି କୈଛିଲ — “ଇଯାତ ଏଇବୋବ ନାପାଯା; ବିଜ୍ଞତ ଆହିଲ ଗାଁତ ପାବ ପାବେ ।

ପ୍ରକୃତିର ପ୍ରାୟ ସକ୍ରଳୀ ସମ୍ପଦରେଇ କ୍ଷୟ ହୟ । କିନ୍ତୁ କେବେଳା ପର୍ଯ୍ୟଟକର କ୍ଷେତ୍ରତ ଯି ସ୍ଵର୍ଗୀୟ ଆନନ୍ଦ, ପ୍ରକୃତିର ଅପରକପ ସମାହାର ଓ ଐତିହାସିକ ପ୍ରାଚୀଣ ସଂକ୍ଷତିବ ସମ୍ବନ୍ଧି ଆଛେ, ତାବ କୋନୋ ଶେଷ ନାହିଁ । ଆଛେ ଏକ ବିମଳ ଆନନ୍ଦ ଓ ସୁଖର ବତାହ ପ୍ରବହିତ ହୟ, ପ୍ରତିଦିନେଇ ପ୍ରତି ମୁହଁର୍ତ୍ତତେଇ ।

କେବେଳାର ଶାବୀ, ଶାବୀ ନାବିକଳ ଗଛ, ଧାନନୀ ପଥବ ବିଭିନ୍ନ ଧରଣର ପାଥବ ଆକୁ ଶୂର୍ଯ୍ୟର କିବଗତ ସାଗରର ଟୌର ଜିକମିକଣିୟେ ଏକ ଅଣିର୍ବଚନୀୟ ପ୍ରାକୃତିକ ସୌନ୍ଦର୍ୟର ଅତୁଳନୀୟ କୃପ, ପ୍ରତିଜନ ପର୍ଯ୍ୟଟକରେଇ ଆକର୍ଷଣୀୟ । ହିନ୍ଦୁ, ଇଚ୍ଛାମ ଶ୍ରୀଷ୍ଟାନ, ଇନ୍ଦ୍ରା ଆଦି ଧର୍ମର ଶାନ୍ତିପୂର୍ଣ୍ଣ ବାସନ୍ଧାନ ଅନ୍ୟ ଏକ ଆକର୍ଷଣ । ବିଦେଶୀର ପ୍ରଭାବ ଇଯାର ବିଭିନ୍ନ ଚରିତ୍ର ଦିଚ୍ଛିବିତ ହେ ଥକା ଦେଖା ଯାଯ । ବିଭିନ୍ନ ପଦ୍ଧତିରେ ଦାଗରର ମାଛ ମରା ଦୃଶ୍ୟ, ପୋତାଶ୍ରୟର ଚାବିଓଫାଲ ଥକା ବାସଗୃହ ସୁମୁହର ଲଗତେ ଦାଗରିଯ ବାଗିଜ୍ୟର କ୍ଷେତ୍ରତ ବୈଶିଷ୍ଟପୂର୍ଣ୍ଣ । ନାନା ଗଛ ଗଛଗିର ଲଗତେ ଚାହ, କଙ୍କି, ଏଲାଚି, ଜାଲୁକର ଗଛେଓ କେବେଳାକ ଚିରସେଉଜ କବି ତୋଳାବ ଆ-

ପ୍ରାଣ ଚେଷ୍ଟା ଚଲୋରା ଯେନ ଲାଗେ । ବର୍ତ୍ତମାନ ଚାବିଯାଣ ନାମର ଖଣ୍ଡାନ ସମ୍ପଦାଯର ଲୋକ ବିଶ୍ୱର ପୁରୁଣ ଖଣ୍ଡାନ ସମ୍ପଦାଯର ଲୋକ ।

କେବେଳାର ପାର୍ବିତୀ କଲିକତା, ଦିଲ୍ଲୀ ମାତ୍ରାଜ, ବୋଦ୍ଧେ ଆଦିବ ପରା ଇନ୍ଦ୍ରିଆନ ଏଇବାର ଲାଇନ୍ସର ବିମାନ କେବେଳାର ବାଜଧାନୀ ତ୍ରିବାନ୍ଦମ କୋଚିନ ଆଦିଲୈ ଚଲେ । ଇଯାର ଉପବିଓ ଗୁରାହାଟୀର ପରା ପ୍ରତି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ । ଗୁରାହାଟୀ, କୋଚିନ, ଗୁରାହାଟୀ - ତ୍ରିବାନ୍ଦମଲେ ହୁଖନ୍କୈ ବେଳ ଚଲାଚଲ କରେ । ଆଗତିଯାକୈ ଆଦିନ ସଂରକ୍ଷଣ ବ୍ୟରସ୍ଥା କବିଲେ ସୁବିଧା ହୟ ।

କେବେଳାର ଆକର୍ଷଣୀୟ ସ୍ଥାନ ସ୍ମୂହ : କେବେଳାର ଆକର୍ଷଣୀୟ ସ୍ଥାନ ସ୍ମୂହ ହେଲ କୋଚିନ, ତ୍ରିବାନ୍ଦମ, କଲିକଟ, କୋବାଲମ, ତ୍ରିଚୁବ, କୁଟୋମର, Periyar wildlife Sanctuary, କୁଡମାଗାଳ ବ୍ୟାକୁଲ ପାଲେ ଆଦି ଉଲ୍ଲେଖିଗ୍ୟ ।

କୋଚିନ : କୋଚିନ ବହ ଦ୍ୱୀପର ସମ୍ପତ୍ତି । ଗୋଟେଇ ବହବ ଧରି ଇଯାର ଦୃଶ୍ୟବାଜୀ ସୁନ୍ଦର ଉପଭୋଗ୍ୟ । ଇଯାତେଇ ଆଛେ ଭାବତର ଆଟାଇକୈ

পুরণী ইউরোপিয়ান চার্চ আৰু ১৫৬৯ খঃৰ Jewish Synagogue আজিও ধৰ্মীয় কাৰ্য্য-কলাপতেই ব্যবহৃত হৈ আছে। ভাৰতলৈ অহা প্ৰথম ইউরোপিয়ান নাবিক Vasco da Gama (1524) এট কোচিনতেই শেষ নিখাস তাগ কৰিছিল, য'ত বৰ্তমানৰ charchyad গঢ়ি উঠিছিল। ইয়াত প্ৰায় ষষ্ঠদশ শতাব্দীত পতুর্গীছে কোচিন বজাৰ বাবে Dutch palace তৈৱাৰ কৰিছিল। এই Dutch palace ৰ স্থনৰ মূৰাল পেইচিং (Mural Painting) ৰ বাবে বিখ্যাত। ইয়াৰ বাহিৰত থকা স্বৰূপীয়া হিন্দু ধৰ্মৰ মন্দিৰটো আন কৰ্তা দেখিবলৈ পোৱা নাধাৰ। ত্ৰিপুনিথুৰা হিল পেলেচ মিউজিয়ামত কেৰেলাৰ সংস্কৃতিৰ এক বিষেণ নিৰ্ণগ পোৱা যায়। ইয়াতেই কেৰেলা বিখ্যাত কথকলি রৃতা দেখিবলৈ পোৱা যায়।

ত্ৰিবান্দম : সাগৰৰ পাৰৰ মনোৰম দৃশ্য ও সেউজীয়া বাগিচাৰ পাহাৰীয়া অঞ্চলৰ সৈতে কেৰেলাৰ বাজধানী এই ত্ৰিবান্দম মহানগৰী। ইয়াত বিশ্বৰ পুৰণী কেৰেলাৰ অট্টালিকা সমূহ দেখিবলৈ পোৱা যায়। বিখ্যাত Padman-abhaswami মন্দিৰে আজিও সকলা ধৰ্মৰ লোকৰ অন্তৰত প্ৰতি তত্ত্ব, ভাৰ জগাই তোল। Napier মিউজিয়ামে প্ৰাচীণ সংস্কৃতিৰ বিভিন্ন আদৰ্শক সজীৱ কৰি ৰাখিছে।

কালিকট : ভাৰতলৈ অহা প্ৰথমজন ইউরোপিয়ান ভাস্ক-ডা গামাই এই কালিকট বন্দৰতেই ভৱি দি নতুন দিগন্তৰ আশা কৰিছিল। (20 may, 1498)

বৰ্তমান কালিকটত বিভিন্ন ধৰণৰ সাগৰীয় মাছ, আৰু নাৰিকলৰ পৰা উৎপাদিত বিভিন্ন দ্রব্যৰ ব্যৱসায়িক কেন্দ্ৰস্থল। নাওঁ খেল ইয়াৰ এক আকৰ্ষণীয় অনুস্থান।

কোৱালাম : ত্ৰিবান্দমৰ প্ৰাৰ কাৰ্যতেই অৱস্থিত নীলাভ অপৰাপ গ্ৰামতিক সৌন্দৰ্যৰ অধিকাৰী আন Beaches সমূহতকৈ অধিক আকৰ্ষণীয় এই কোৱালাম Beaches। কুপালী বালিত সাগৰৰ টৌ আৰু সূৰ্যৰ কিবণে সূৰ্যোদয়, সূৰ্যাস্ত আদি সকলো সময়তে যি অপূৰ্ব দৃশ্য সমাৰেশ ঘটে তাক লিখি বৰ্ণনা কৰিব নোৱাৰিব। মুঠতে দেশী বিদেশী পৰ্যটকৰ অবিস্মৰণীয় কেন্দ্ৰস্থল কোৱালাম Beaches.

ত্ৰিচুৰ : ইয়াতেই বিখ্যাত Vadakhum-atha মন্দিৰ আছে। আন এটা বিখ্যাত অনুস্থান ত্ৰিচুৰপুৰাম প্ৰতিবছৰৰ এপ্ৰিল, মে মাহত অৱস্থিত হয়। ইয়াৰ প্ৰায় কাৰ্যতেই থক শুক্ৰবাৰৰত থকা ত্ৰীকৃত মন্দিৰ অন্ত এক উদাহৰণ।

ভাৰতৰ সৰ্বাধিক শিক্ষিত বাজ্য কেৰেলালৈ আজি দুবছৰ মানৰ আগতে মই আৰু কেৰেলিয়ান বৰু এজন গৈছিলো। তাত প্ৰায় ত্ৰিশদিন আছিলো। মই থকাৰ ভিতৰত কালিকট, কোচিন, ত্ৰিবান্দম, কোৱালাম, ত্ৰিচুৰ আদি নগৰ সমূহ চোৱাৰ উপৰিও কেৰেলাৰ গ্ৰাম্য পৰিবেশ চোৱাৰ মানসেৰে কালিকট জিলাৰ বাদাগাৰাৰ পৰমেৰী নামৰ এখন ভিতৰু। গাৰ্হত কিছু দিন থকাৰ সৌভাগ্য হৈছিল। এই গাৰ্হত মই কথকলি রৃত্য, থিয়েম রৃতা, (Theyyam dance), মোহিনিতম Mohiniaattan dance) রৃত্য কাৰ্যৰ পৰা চোৱাৰ শুঘোগ পাইছিলো।

এখন হিন্দু সম্প্রদায়ৰ বিয়াৰ হোৱ যজ্ঞ অনুষ্ঠানত নিমস্ত্রিৎ অতিথি আছিলো। মালা-যালম লোকসকল নিজা কলা-সংস্কৃতি, সাঙ্গ-পোচাক, হস্ত-শিল্প আদিৰ প্ৰতি সদায় সচেতন যেন অনুমাণ হ'ল। ঘূৰতী সকলে বিয়াৰ পিছতহে শাৰীৰ ব্যৱহাৰ কৰে। মন্ত্ৰী বিষৱা, উকীল, স্কুল কলেজৰ ছাত্ৰ আদি সকলো পুৰুষেই বগা চুৰীয়া লুঝীৰ দৰে পিঙ্কে। কেৰেলাৰ বিভিন্ন অঞ্চলত থকা সময় ছোৱাত মোৰ সুন্দৰ মগজত বহুতো অভিজ্ঞতা হৈছিল। যাক দুটোমান অতি চমুকে তস্ত উল্লেখ নকৰি নোৱাৰিলো।

কেৰেলাৰ বাজ্যিক পৰিবহন নিগমৰ বাছ সমৃহত আমাক বাছ পৰিচালকে পাঁচ দহ পইছা পৰ্যন্ত ঘূৰাই দিছিল। বাছ পৰিচালকৰ হাতত একোটা চামৰাৰ বেগত যথেষ্ট খুচুৰা পইছা বাখে। তাৰ চৰকাৰী বা চেচৰকাৰী গাড়ীত একোখন যাত্ৰীৰ চৰুত পৰাকৈ 'অভিযোগ বহী' থাকে। য'ত যাত্ৰীৰ অভিযোগ দাখিল কৰিব পাৰে। প্ৰাত্যক ড্রাইভাৰ আৰু বাছ পৰিচালক সম্পূৰ্ণ ইউনিফ'র্ম পৰিধান কৰি চলে। আমাৰ অসম ৰাজ্যিক পৰিবহন নিগমৰ বাছত খুচুৰা পইছা নাই বুলি যাত্ৰীক ঘূৰাই দিব লগা এটকাও ঘূৰাই নিদিয়াকৈ থাকে। মই অসমৰ চৰকাৰী বাছত যাত্ৰীৰ পৰা পইছা লৈ বাছ পৰিচালকে টিকট নিদিয়াকৈ থকা বছটো পাইছো। কেৰেলাৰ বাছ পৰিচালকৰ যাত্ৰীৰ প্ৰতি ব্যৱহাৰ অতিশয় ভদ্ৰ আৰু মাৰ্জিত ব্যৱহাৰ। আমাৰ ইয়াৰ দৰে অভিজ্ঞামী আচৰণ তাত কতো দেখিবলৈ পোৱা নাছিলো।

চ'ৰ' ৩০টা ক্ষাত্ৰ ঘূৰ নামগৰত প্ৰেজেন্টেড বাজ্যিক পৰ্যায়ৰ কৰিম মন্ত্ৰী তাতে পাইছিলো, তেওঁলোকে লুঝী পিঙ্কে আন ঘূৰাৰ দৰে তেওঁলোকে নিজে টিকট কাউটাৰৰ পৰা টিকট সংগ্ৰহ কৰিছিলুৰ কুশল মন্ত্ৰী, এম, এ এব, দীয়িন্দ্ৰা আমাৰ ইয়াৰ দৰে মার্জিত কেৰামী নিযুক্তিতেই সীমাৰক্ষ নহয়। তেওঁনে মিযুক্তি তেওঁলোকে হস্তক্ষেপ নকৰে। তেওঁলোকে নিজেকে বিভিন্ন উন্নয়ন মূলক কামত নিয়োজিত কৰে। মই থকা পৰমেৰী নামৰ ভিতৰুৱা গাঁথনত প্ৰতি দহ মিনিটৰ মূৰে মূৰে প্ৰায় তিনিখনকৈ বাছ চলাচল কৰে।

ৰাতিপুৰা প্ৰাত্যক পুৰুষ মহিলাই স্বান কৰি মন্দিৰত প্ৰবেশ কৰি দিনটো কামৰ প্ৰতি অগ্ৰসৰ হয়। আবেলি স্কুল, কলেজ, অফিচৰ ছুটীৰ পিছত বিভিন্ন ধৰণৰ খেলা ধূলা, হৃত্যাগীত, বাজনীতিৰ আলোচনাতে বস্তী হোৱা, দেখিবলৈ পাৰে। অসমৰ চেঙেলীয়া ডেকাৰ দৰে মগৰৰ দোকান, তিনিআলি বা চাৰিআলিৰ চুক্ত আড়াদি অশালীণ বাকাকণ্ঠেৰে কামৰে যোৱা ঘূৰতী, মহিলা অপদন্ত হোৱাৰ উপক্ৰম তাত দেখা পোৱা নাছিলো।

এদিন কৌচিন্ত কেটিবাজনো ছাত্ৰ লগ পাইছিলো, তেওঁলোকে দেশৰ ৰাজনৈতিক পৰিস্থিতিৰ ওপৰত মুকলি মুৰীয়াকৈ সমালোচনা কৰি আছিল। পিছত মই জানিছিলো তেওঁলোকৰ প্ৰত্যেকই বেলেগ বেলেগ ৰাজনৈতিক দলৰ কৰ্ম আৰু বিষয়বৰীয়া। মই বেছকৈ লক্ষ্য কৰিছিলো, আমাৰ অসমত নিৰ্বাচনৰ সময়ত ৰাজনৈতিক দল সমূহৰ যি তৎপৰতা দেখা

যায় ইয়াতকৈ বহু বেছি তৎপৰতা তাত বাজ-
নৈতিক দল সমূহৰ সকলো সময়তে হৈ থকা
দেখা যায়। বাজনৈতিক ক্ষেত্ৰত কেৰেলিয়ান
লোক অধিক সৰ্তকতা দেখিবলৈ পাইছিলো।
যিটো আমাৰ ইয়াত কেৱল নিৰ্বাচনৰ সময়তহে
কিছু সতৰ্কতা হোৱা দেখা যায়।

সমাজৰ উচ্চ শ্ৰেণীৰ ব্যক্তিৰে নিম্ন
শ্ৰেণীৰ ব্যক্তিৰ প্ৰতিগু সম্মান সুচক ব্যৱহাৰ
কৰা মই দেখিছিলো। মুছি, নাপিত, কমাৰ
আদি ব্যক্তি সকলো মালায়ালম লোকেট।
ব্যৱহাৰ বাণিজ্যৰ ক্ষেত্ৰতো সকলো মালায়ালম
ব্যক্তিৰে আছিল। তালিচেৰী নামৰ এখন
ঠাইত এজন পুলিছ অফিচাৰে মুছি এজনৰ
ওচৰত কৰা অতিশয় ভদ্ৰ ব্যৱহাৰৰ স্মৃতি
আজিও সজীব হৈ আছে।

কেৰেলাৰ এজন উচ্চ পৰ্যায়ৰ বিষয়াৰ
পৰা আৰম্ভ কৰি নিম্ন পৰ্যায়ৰ লোকৰ ঘৰতো

একেই জলপাণ ইতলি, দোছা, বৰা ইত্যাদিৰ
বহুল প্ৰচলন। হোটেল বা ব্যৱসায়িক ভিত্তিতো
তেওঁলোক নিজা দেশীয় আহাৰ প্ৰয়োভৰ।
মোক কেৰেলিয়ান লোকে কৈছিল — তেওঁ এৰাৰ
অসমলৈ আহিছিল। হোটেলৰ মেনেজাৰক
অসমীয়া জলপাণ - দৈ, চিৰা, কোমল চাউল,
তিলপিঠা বৰ আগছৈৰে খাবলৈ বিচাৰিছিল।
কিন্তু মেনেজাৰে হোঁহোৱাই হাতি কৈছিল —
“ইয়াত এইবোৰ নাপাৱ, বিহুত আহিলে
গাৰ্হত পাৰ পাৰে”। কিন্তু দক্ষিণ ভাৰতীয়
সকলে তেওঁলোকৰ নিজা জলপাণ নিজৰ অঞ্চলতো
ইতলি, দোছা, বৰা, কলৰ চিপছ ইত্যাদি
বিক্ৰী কেন্দ্ৰ প্ৰতিষ্ঠা কৰি অৰ্থনৈতিক কালৰ
পৰা যথেষ্ট লাভবান হৈছে। আমি আজি
নিজা খাদ্য-সম্ভাৱ চিনি নোপোৱাৰ নিচিনাই হলো,
ব্যৱসায়িক দৃষ্টিকোণৰ কথা বাদেই দিলো। ০০

কেৰেলা ভৱণৰ বাবে কৰিবলগীয়া ঘোগাঘোগৰ ঠিকনা :

Tourist Information Office
Trivandrum Airport, Trivandrum

Government of India Tourist Office
Willingdon Island, Cochin
Phone : 6045

ডক্টর লৌলা গণেদেৱলৈ এটি শুনাইয় ।

আধুনিক অসমৰ প্ৰস্তুতিবৰ স্বৰূপ শিৰসাগৰৰ ব'ত হাটিহ শক্তিৱে খোপনি পুতিছিল, আহেৰিকান মিছনেৰি সকলে সত পাতিছিল। সেই ঐতিহ্যমণ্ডিত শিৰসাগৰৰ চেৰকাপাবৰ এটি কৃষক পৰিয়াল বিংশ শতকাৰ ভূতীৱ দৰ্শকৰ শেষ পাদত অৰ্থাৎ ১৯১৩ চৰৰ ২৫ নবেৰত লৌলা গণেদেৱে জন্ম শ্ৰহন কৰে।

গ্ৰামীণ সংস্কৃতিক পৰিবেশৰ আজত লালিত পালিত হৈ অসমীয়া লোক জীৱন আৰু লোক সংস্কৃতি অথবাৰ প্ৰতি নিজকে আন্তনিওগ কৰে। "অসমীয়া লোক সাহিত্য কৃপ বেখা" নাইবা অসমীয়া সংস্কৃতিয়ে তেখেতৰ বাক্তিত্বৰ উত্তাপ দিয়ে।

হাইস্কুল শিক্ষাত্মক স্থায়াতিবে উভীৰ্ণ হৈ ১৯১৩ চৰত আই, এ, পাছ কৰি স্কুলত শিক্ষকতা কৰিয়েই প্ৰাইভেট কৈ বি, এ, আৰু এম, এ, পাছ কৰে। তেখেতে কিছুদিন শিৰসাগৰ কলেজত অধ্যপনা কৰি ১৯১৮ চৰত ডিক্ৰিগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ অসমীয়া বিভাগত ঘোগ দিয়ে। ১৯১৩ চৰৰ পৰা কৰমে বিশ্ববিদ্যালয়ৰ পাঠ্য পুঁথি প্ৰস্তুত, সময়সূচিৰ সচিব আৰু ১৯১৬ চৰৰ পৰা বুৰঞ্জী আৰু পুৰাতত্ত্ব বিভাগৰ সকলক স্বক্ষেপে দাখিল নিবাহ কৰে।

অসমৰ বৌদ্ধিক জগতক নেতৃত্ব দিয়াৰ আশাৰে অসম সাহিত্য সভাৰ সভাপতি পদত তেখেতক বছৰাইছিল। কিন্তু সেই আশা পূৰ্ণ নহ'ল। ১৯১৪ চৰৰ ২১ জুনাই দিনা তেখেতৰ অভাবনীয়' আৰক্ষীক তথা অক্ষয়াশিত ভাবে মৃত্যু হয়।

তেজ মঙ্গলৰ গঢ়া মানবীৰ শ্ৰীৰঞ্জিৰ স্তু ই'ল সচা" কিন্তু তেখেতৰ প্ৰতিভা' শ্ৰম অধ্যৱসাৰ আৰু দক্ষতাৰে সমগ্ৰ অসমীয়া জাতিৰ মনত সাচ" পেলাই হৈ গৈছে।

তেখেতৰ অবদান সমূহৰ ভিতৰত পৌত্ৰ সংকলন "সোগালী" "বুৰঞ্জীৰে পৰশা নগৰ" বচনাৰে অভীন্তক বৰ্তমানলৈ লৈ আহিছিল। বেলিমাৰ গ'ল" "বুৰঞ্জীৰে কথা কথা" আদিয়ে বুৰঞ্জীক সঙ্গীৰ কৰিছিল। তেখেতৰ স্বৰূহৎ উপনাম লৈ বৈ যাব"।

হাস্যবিসিক আৰু শিশু সাহিত্যৰ বচক হিচাপেও গণেদেৱক পাও। "কলিং ছিগাবেল" একোদৰ বৰকাৰৰ বিয়ো "নীলা থামৰ চিঠি" "বিহেৰিং চিঠি" বিশেষ কি লিখিম" "মুকলি চিঠি" আৰু "হাঁহি আৰু বাঁহীৰ মাজত হাস্যবিসিক হিচাপে দেখা পাও।

শিশু সাহিত্যৰ ভিতৰত "বংমনৰ কথা" "জয়মতী কুৰৰী" "সোগতবা" "পোনা কথৰ সপোন" আদি উল্লেখযোগ্য।

ডঃ গণেদেৱে সংস্কৃতিৰ ওপৰত বহতো এৰক যুগ্মতাই গৈছে। অসমীয়া ভাষা সাহিত্যৰ ভড়াললৈ ইমানথিমি বহমূলীয়া অবিশ্বা আগবঢ়াই তেখেতে ১৯১৪ চৰৰ ১১ জুনাইত শেষ নিষ্পাস পেলাই।

R.L. Steven son ৰ ভাষাৰে—

He is not dead, my friend ! not dead But, in the Path we mortals tread, Got some few, trifling steps a head, And nearer to the end.

So that you too once past the bend, shall meet again, as face to face this friend, you fancy dead.

বুৰঞ্জীৰ সোগালী পাতে পাতে জিলিকিৰ গণেদেৱৰ অবদান। আমিশ তেখেতলৈ শ্ৰাঙ্গলি অপৰ্গ কৰিছো।

ଏଟି ଗୌତ

ଉଠି ଅହ ଚାମର ପ୍ରତି

ଅଧ୍ୟାପକ — ପ୍ରଦୀପ ଚନ୍ଦ୍ର ବର୍ଣ୍ଣାକୁର

ପ୍ରତି ଗବାକୀ ପିତୃ ବା ମାତୃଯେ ନିଜର ସନ୍ତାନଙ୍କ ଲୈ
ଏନେକୋଯେ ନାଭାବେ ଜାନୋ ? ତେଉଁଲୋକର ଅନ୍ତରବୋବ ଏନେବୋବ
ଆଶାବେଇ ତୁବି ନାଥାକେ ଜାନୋ ? —

ନିତୋ ପୂର୍ବା ଗୁରୁଲି

ଶଳିତା ଜଳାଞ୍ଜ ମୋଗ ତୋରେଇ ବାଧେ

ତହି ମାଉହ ହବି ।

ଦେଶର ମାଟିତେ ତହି ଫୁଲ ସିଚିରି

ଦେଶର କାରମେ ତହି ମାଲି ଗଢ଼ିବି ।

ତହି ହବି ଅନାଗତ ଭରିଯାତର

ଏଟି ମିଠା ଆଶାର ମଧ୍ୟେନ,

ତହି ହବି ମାମୁହର ଜୀରନ କୁତିର

ଏଥିଲି ବଞ୍ଚୀଷ ଦାପୋଣ ।

ହିଯାଇ ହିଯାଇ ହିଯାକେ ବିଲାଇ

ପୃଥିବୀର ସଂଜ୍ଞା ଦିବି ।

ତୋର ବିହନେ ମୋର ଆହେ ବାକ କୋନ ?

ତଯେ ମୋର ଭବସାର ଧଳ

ତୋର ମୁଖକେ ଚାଇ ହେପୀହ ପୂର୍ବାଞ୍ଜ

ତହି ହବି ସଜଳ ସଫଳ ।

ମୁଖ କୋମଳ ଶୁଭ ଶ୍ରୀତଳ

ଜୋନାକେବେ ଜୀରନ ସଜାବି ।

বাতৰি

* বিগান বৰঠাকুৰ

চক্ষি চৰি মিলুল মিলুল

কুকুর কটীৰ কুকুর

ভাৰতৰ সহৰ পেছিপৰ

পৰিবার কুকুৰৰ কুকুৰৰ

এক গভীৰ শংকা মোকাৰীৰ

আতঙ্ক আৰু উদ্বিগ্নত কঁপি উঠে খৰীৰ
তেজত বগাই ফুৰে - সিৰসিৰাই

অবিৰাম এটা কাৰ্শলা সাপ

মই ৰে এইমাত্ৰ মেলি ধৰিছোঁ -

পুৱাৰ বাতৰিৰ পাত

বাতৰি

এক শদহীন যন্ত্ৰণাত শিৰিৰ উঠে চুকুৰ পতা
লাহে লাহে ভাহি উঠে চুকুৰ

প্ৰংসমুখী আম্যমান চহৰ নগৰ

পৃথিবী আৰু মাঝুহৰ অক্কাৰ ভৱিষ্যতৰ
শাৰী শাৰী সেমেকা প'ষ্টাৰ

হেবাই যাৰ হাতৰ আঙুলি

ক্ৰমশঃ

বিভীষিকাময় কেলেংকাৰীৰ কেদত — ডুৰ বাৰ

ডুৰ যাৰ আৰৰণহীন দৃঢ়ত

প্ৰেৰণাৰ প্ৰাঞ্জল প্ৰান্তৰ - দূৰান্তৰত

পেপুৱা লাগে দেৱোগম স্থপ

শুকান ডালত বহি ধৰিকে

আমন-জিমনকৈ এটা মন চালু

এয়াই দিন তাৰিখ চালত চালু কীৰ্তি ভজীৰ চীৰ
স্বদেশ শুকাল নৰান কুতি বালু চালু
হেকৱাবলে আৰু আছে কি বাকীগী লাগত চালু
ছাই খুচৰি ইয়াত বিচাৰে কোনে বুকুৰ জোনত
মঙ্গল পোৰা গোকুৰ - বঙ্গল পোৰা গোকুৰ

" ক্ষেত্ৰ চৰি হিমাশী "

শাহৰ দৰ বাবিৰ (কো)

শাহৰ দৰ বাবিৰ

শাহৰ দৰ বাবিৰ কুকুৰ কুকুৰ

কুকুৰৰ মোকাৰী

মুকুমুকু মুকুমু

আদ্বাৰত শিলৰ চুকুলৈ মই চাইছো তোক
তই চাইছ মোক —

আমি হেবাই গৈছো — হেবাইছে আমাৰ আশা
বাতৰিত হেবাইছে বুকুৰ ভাষা

তাজিক কুকুৰৰ

এনেদৰে

এনেদৰেই পাঠ কৰেঁ। আমি — প্ৰতিটো দিন
মাঘুহৰ ভগু ভৱিষ্যতৰ উদ্বাম উপাখ্যাৰ
যুক্ত হত্যা অপহৰণ —

দুনৌতি বাজনৌতিৰ অনুহীন
সংবাদ — দুগাত শামি উঠে খৰীৰ

হায় ? ক'ত মোৰ স্থপৰ আৰুশ চালু
নদী

বাতাহ
বৰষুণ

○

জৰুৰ কুকুৰৰ কুকুৰৰ কুকুৰৰ

কুকুৰৰ কুকুৰৰ কুকুৰৰ কুকুৰৰ

* প্ৰবন্ধা, অসমীয়া বিভাগ. জে, দি, এচ,
জি, মহাবিদ্যালয়।

কুকুৰ কুকুৰ কুকুৰ কুকুৰ

কুকুৰ কুকুৰ কুকুৰ কুকুৰ

“নিশাটো শুই পৰা হ’লে”

কুমাৰী অঞ্জুমণি শহিদীয়া

স্নাতক ২ বার্ষিক কলা

চীভাস

চৰকচন্দ্ৰ মালী

নিশাটো শুই পৰা হ’লে
নিবোধ শিশুজ্ঞাকৰ
টোপনি গ’লহেঁতেন।
চূধাপাতনিত কোঢাল কৰি থকা
কুকুৰৰ জাকটো
নিচুপ হৈ ৰ’লহেঁতেন
আজি নিশাৰ দেৱতাৰ টোপনি নাই
বৰ সন্তুষ্ট হৈ জাগি থাকে
বেলষ্টেচনৰ বাকৰিত
ওথ দালামবোৰৰ
নিয়ন লাইটৰ পোহৰত
চাল বেৰ নোহোৱা
জুপুৰিবোৰ মজিয়াত
আৰু নিষ্ঠেজ ভিক্ষাৰী গান্ধীজনীৰ
লঘোনীয়া শেটত
একাৰ গলিৰ ফাঁকে ফাঁকে
সৰীসৃগ নিপুনতাৰে নিশাটো গৈ থাকে
সাৰে থাকে এজাক নিবোধ শিশু ...
হুৰামগ পিতৃৰ কামিজৰ বুটাম খুলি
সিঁহাতে লিৰিকি চায়,
মাতৃসন্নৰ উৰ্বৰতা
কোট কোট কৰি গিলি থায়
হশ্পৰৰ ৰ’দ
এবাৰাণীত পৰদি থকা
শিয়ালজ্ঞাকৰ নিশা হ’লে
হৃষ্টা শিঃ গজে
বিং মাৰি ভুলোৱা দ্বৰতৰ পৰা
কোনোবাই শিয়ালজ্ঞাকক নিৰ্দেশ দিয়ে,

বনকুকুৰা চিকাৰ কৰা
চিটিকাৰখন পাতিবলৈ
বনকুকুৰা মৰা বাবেই শিশুজ্ঞাকৰ টোপনি ভাঙে
আৰু অবগৃহত ভাঁহি থাকে হুগৰীৰ স্বৰ।

* “ ১৯৯৩ চনৰ ‘মহাবিশ্বালয় সঞ্চাহ’
আলোচনী প্ৰতিযোগিতাত দ্বিতীয়
পুৰস্কাৰ প্ৰাপ্ত। ”

কবিতা

ত্ৰিশঙ্কুদাস
স্নাতক তৃতীয় বার্ষিক

মোৰ কবিতা / এটি আশ্রয় হুল।
পিয়াহত আতুৰ জনৰ / যেন এটুপি জল।
মোৰ কবিতা / এটি কেতেকী চৰাই।
হাৰি বননিত উৰি / যেন শুৱলা সংগীত গাই।
বিৰহী জনৰ মন প্রাণ উঠলাই।
মোৰ কলম এপাট তৌকু অন্ত
বগি কাগজ খিলাই যুদ্ধৰ হুলি
ৰ’ত মোৰ অন্ত প্ৰহাৰ কৰি পার্ত পৰি তাৰ
শক্তক সবৎশে নাশি / ধূলিস্যাং কৰবা। ॥ ০ ০ ০ ॥

ବାଲିମାହୀ ଡେଉକାତ ସମୟ

ଚାନ୍ଦୀ ମନ୍ତ୍ରମ

ଶ୍ରୀପ୍ରକୁଳ ମରାଂ

ସ୍ନାତକ ୨ୟ ବାର୍ଷିକ (କଳୀ)

ଭାଷ୍ମିବର ନହିଁଲ ବେଛିପର
ବାଲିମାହୀ ଡେଉକାତ ଉତ୍ତର ସମୟ
ସିଦ୍ଧବେ ଗୁଡ଼ ଯାଏ —
ବହୁବେଳି ସାଥର କିମାହି

ନିଶାବ ଆଙ୍କାବ
ସିନ୍ଧ ଏଥିନ ପୃଥିରୌ ନାହିଁଲ ଦୟାତ
ଥହି ପରେ
ଆଇତାବ ଓଠେ ଓଠେ ତେଲ ବିବିଙ୍ଗାଇ ଦି
ଶୁଖର ଏମୋକୋବୀ ଆକ
ବହୁ ଶୈଶର

ଲୁକାଇ ଜାନୋ ବାଖିଲୋ କିବା
ଆଦୋଗ ମାନେଇ ବେଙ୍ଗଲେ
ବିନା ଦୂପରେ
(ଆଦୋଗର କୁଣ୍ଠଲୀତ “କାରୋବାବ”
ମେଡଟା ହେବାଲେ
“ଡାଙ୍କରୀ ବାନ୍ଦିନ” ବୁଲି ତବାଜବୀ
ତୋଳାତେ ଧାକିଲେ ॥

ଭୋଗାଳୀ ମେଜିତ ପୋରେ ଜୋବର ଦିନର
ହାହି ଲଗା ଏଥିନ ଅନ୍ଧଚ ମୁଖର
ଆକ ବହୁ କିବା କିବି
ନେଗାଲେ ଗୀତ ଫାଣ୍ଟନେପତ୍ର ଜାନା
ପଚୋରା ପଲାଶ ଆକ ବହୁ
ବନର ମିଠା

ଘୋରାବାବ କୁଳିର ମାନ୍ତ କିମାନ ବସନ୍ତ
ଆହୁ-ସା ନକଲେଓ ଜାନିଲା
ହବ ଦିଯାଂ । ତୁମି ଥାକା ଯାନେ

ସମୟ ଯଦି ଆଟେ ଆକେ ଆଦୋଗର
କିବା ଯଦି ଅର୍ଥ ଥାକେ
ବୈତିକ କୈ ଥବା

ଯାଏ ତୋମାର ତାଲେକେ
ଚିପିପାତି ମଞ୍ଜଲ ଢାଇ ବାର ଲେଖି-ଜୁଦି
ଦୁର୍ବିବାବ ବହାଗତେ

୩୦୦

ସମୋନତ ଅନାମୀ ସୁବାସ

ଶ୍ରୀଗତୀ ମମାଲିଛା ଶୁଇକରୀଯା
ସ୍ନାତକ ୩ୟ ସର୍ବ

ଜୋନାକେବେ ପ୍ଲାବିତ ସ୍ଵତିବ ଅବଶ୍ୟତ
ବିଚାବି ଫୁରିଛୋ,
ସମୋନର ସେଇ ଅନାମୀ ସୁବାସ,
ମୋର ହୃଦୟର ମାଜତ
ଅହିନିଶେ ଏଟା କଷ୍ଟି ହେବାଲେ
ଚିକରି ଆଛେ,
“ମୋର ସୁବାସ ଦିଯା”
ଅଧିକୀ ସମୋନବୋରେ
ଉତ୍ତାରଳ କଷ୍ଟ କ'ଲେ
“ତେଜ ! ମୋର ଅଲପ
ତେଜ ଲାଗେ, ବଙ୍ଗ ତେଜ”
ମହି କାକୋ ଏକୋରେଇ
ଦିବ ପବା ନାହିଁ ।
ହୃଦୟ ! ମୋର ସମୋନ,
ତେଜ ! ତୋମାର ଆମାନତର ଧର,
ସୁବାସ ! ସ୍ଵତିବ ଅବଶ୍ୟତ
ଅନାମୀ ପଥିକ ॥

* ୧୯୯୩ ଚନ୍ଦ୍ର “ମହାବିଦ୍ୟାଳ ସଞ୍ଚାର”
ଆଲୋଚନୀ ପ୍ରତିଯୋଗିତାତ ତୃତୀୟ
ପୁରସ୍କାର ପ୍ରାପ୍ତ । [8]

“নতুন দিনৰ” কবিতা তোমাব বাবে

— প্রতিশ্রূতি —

(কল) কচুই চল কচুই

কচুই কচুই কচুই
শ্রীমতী হৃবিপ্রিয়া বৰা
দ্বিতীয় বার্ষিক

হৃবিপ্রিয়া মহামেৰ সন্ধিকাৰ

বাবে এ প্রতিশ্রূতি

অর্পনা গান্ধুলী

আৰম্ভ হৈ আছিলো
এটি বৰ্ক কোঠাত,
মুকলি বায়ুৰ সন্ধান লবলৈ
ওসাই আহোতে,
তোমাক লগ পালো।

হে শ্ৰীমতী তোমাক নমস্কাৰ।
মই এতিয়া মই নহয়,
মই হলো আমি।
নতুন উজল দিনৰ প্রতিশ্রূতিবে
আমাৰ যাতা,
প্রতিজন নিষ্পেষিত জনৰ
কাষত আপোন জন হোৱাৰ
বুক্ত সাহস জপাই,
গাঁৱৰ পৰা গাঁৱলৈ
শুকান পথাৰৰ বোৱাত
সজাল ধৰাৰ প্রতিশ্রূতিবে
আমাৰ যাতা হ'ব,
কান্দত কান্দ মিলাই
অসীমৰ পৰা অসীমলৈ

আৰম্ভ হৈ আছিলো।
অচল কচুই ! কচুই
দ্বিতীয় বার্ষিক
প্রতিশ্রূতি তোমালীয়তাৰ নিষ্পত্তি

জীৱন সংগ্ৰামৰ
এইয়া মাথো প্ৰাৰম্ভ কী
যৰনিকা সুহৃত
শ্ৰিঙ্গ পৰিত্ৰ মনৰেৰ
দন ঘোৰ অমাৰস্যাৰ দৰে
বাখিছা কিয় ?

ভূলৰ বিষাক্ত পুলিবোৰ
তুমি উভালি পেলোৱা।
শীতল পুৱাৰোৰ তুমি
উঞ্চ নকৰিবা,
মধুৰ আবেলিবোৰ
আকেলেপেৰে আছৱ নাৰাখিবা।
পৰিত্ৰ মনটো তুমি
অঙ্গুচি নকৰিবা।
আগত তোমাৰ সৌমাহীন যাতা
ঝান্ট হৈ পৰিছা কিয় ?
সমুখত অসৎখ্যা প্রতিশ্রূতিৰ
কৰ্তব্যৰ পথ
আপেক্ষিছে মাথো তোমাৰ বাবে।

তুমি কানকী কৰণ কলিকু মসাচাটু
বেৰ কৰে প্ৰয়োগি গোৱান চৰাতো
কৰে কৰে কৰাতো কৰাতো কৰাতো। কৰাতো কৰ
কৰাতো কৰাতো কৰাতো কৰাতো। কৰাতো কৰ
কৰাতো কৰাতো কৰাতো কৰাতো। কৰাতো কৰ
কৰাতো কৰাতো কৰাতো কৰাতো। কৰাতো কৰ

“সংস্কৃতি নে অপসংস্কৃতি”

শ্রীবৰীন বৰুৱা

অনুভূতি : জীৱনৰ

শ্লোভিত অসম আজি ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ বানত
 ই হয়তো হৰ পাৰে শাখ বা অভিশাপ !
 প্ৰাৰম্ভে নিৰ্দিষ্টে কোনো আশ্চৰ্যস
 জানিব লাগিব, বাচিৰ লাগিব;
 পাৰ নালাগিব মনত্বাপ !
 হায় ! হাব ! পশ্চিমৰ সংস্কৃতি.
 মন ঘোৰ ভাৰীকান্ত অপসংস্কৃতি ।
 কি আছে, কি নাই, নাজানো সমস্ত ।
 হায় ! হায় ! থকাও হেৰুৱালো
 নৎকাও নাপালো ;
 হব পাৰিছা জানো সম্পত্তি আশ্চৰ্য ॥
 অতীতৰ প্ৰাৰম্ভে মন কৰিছিল সৌণ্ডৰীয়া
 আমি আজি হ'লো বাৰে বহুগীয়া
 প্ৰাৰম্ভ আজি ভেজাল
 মন জানো নিষেজাল ?
 বচিয়া বচিয়া ভৌষণ দিছা ভেজাল !
 কাৰি আৰ্থত ?
 ভৱিব লাগিছি অপসংস্কৃতিৰ জাল ।
 হে মহাবীহ প্লাভিত কৰা মন,
 প্ৰাৰম্ভ জোৱাৰ ভুলি
 নি : শেষ কৰা কুসুমিত মন ॥

শ্রীবৰীন বৰুৱা
 দ্বিতীয় বার্ষিক

ক্ৰমণঃ

যান্ত্ৰনাৰ উভাপত

এনেকৈয়ে পোখা ঘেলে
 মাটিৰ বুকুত সংগ্ৰামৰ সন্ধি ।

সন্ধি সংগ্ৰামৰ :

ভৱিবাতৰ প্ৰতি এক অক্ষিয়া
 যাৰ দাবানলত জাগে
 তেজৰ ধৰণত শুই থকা
 সন্ধাৰ বাঞ্ছৰ বাস্তৰ ।

ক্ৰমান্তঃ

কালৰ চৈতন্যৰ বীৰ্যাময়তাত
 মনৰ পশ্চিলতাৰে
 মাটিৰ প্ৰাণলৈ
 মাটিৰ গড়ৰ পৰাই বুটলি আনো
 একোটা হৃঃসাহসী তেজৰ কৰিণ ।

ক্ৰমণঃ

সেই কৰিতাৰ শদ চোতোলত
 দেখৰ মহুহুৰ চোতালেৰে আগবাচো
 আগলৈ — ভাক আগলৈ — — ।

কবিতা

শ্রীচিন্দ্র সত্ত্ব
১ম বর্ষিক

তুমি শ্বতুর সবি পৰা
এটোপাল শুগৰি নিয়ব
মই কপিলী পাৰব এটি
স্বতি মধুৰ সীথৰ ।

২

সাৰ পালে মাওচে দৃতৰ প্ৰেমৰ কাহিনী
হালধীয়া অটোগ্রাফত
এটি কুকুল বাগিনী
মৃত্যু মৃদী পথীৰ মাতত ।

৩

মোৰ প্ৰেম জৌপাল মধুৰ
ত্ৰিটি অকৃতিম পাপ
তোমাৰ প্ৰেম আকাৰ নিশাৰ
এটি কৃতিম সাপ ।

৪

স্বতিত বন্দী স্বতিব স্বতাস
মৰ্কুল মিত যেন মৰিচিকাৰ
অকাল মৃত্যুৰ পূৰ্বাভাস
তৃষ্ণা এটি মোৰ স্বৰাব পিয়লা
বিতৃষ্ণা তোমাৰ কেোধ কুদয়ৰ ময়লা ।

“ইয়াত এজনো

মারুহ নাই”

শ্ৰীচ কৃষ্ণচ জীৱ মৰজ বনী।

ইয়াত এজনো মারুহ নাই,

কাক কম ?

আহা কিবা এটা কৰে ?

কোনে শুনিব ??

পথাৰে - চোতালে, বাজপথে - ফুটপাথে

জায় সৰা দি সৰিছে কলিজা ।

দেশে - প্ৰদেশে বাজতৰুৰ বঙ্গীন অভিষেক,
গণতন্ত্ৰৰ পেটি বেয়েনেটৰ খেঁচ ।

স্বদেশে স্বজনক

স্বজনে স্বদেশক,

গজত টিপা মাৰি লভিছে আগুহপ্তি ।

মেহনতি মারুহৰ

কপালৰ ঘামেৰে

চলাই লৈ যায় ভাগৰ নাও,

শ্ৰগ্যতে জেট বিমান ।

ନିଅଙ୍ଗ କ୍ଷପର

କବିତା

ଫୁଲନ ଭାଣୀ

ଆମ୍ବକ ୧୯ ବାର୍ଷିକ

ମେଘବେବ. — Digitized by srujanika@gmail.com

ବବ ହଁ ସମୟ

ତଥ୍ ପିଠୋ ସମସ୍ତର ମୌତତେ

ପଥାଳୋ ତୋମାଲୈ ଲିଖା ଚିଠି,

କାଞ୍ଜିତ ଶଦର ସମଦଳତ ଡାରେବୀର
ଡୁଖବୀଯା ପାତତ

ପାମନେ
ପାହବଣିର ଶ୍ରୋତସ୍ତରିମୀତ ଏବି ଦିଯା ବିଗନ୍ତ ସମସ୍ତ
ଯ'ତ ଥାକି ଆହିଲ ହଦୟ.

ମନର ଥିଡ଼ିକୀରେ ଦେଖେ ଏହୁକୁ ଆଶା
ନଦୀ ହେ ବନ୍ଦ ।

ପାମନେ ବାକ —

ମୋର ନିଭାଙ୍ଗ ଜୀବନର ମୁକ୍ତି;

ଆହିବମେ ବାକ —

ଶତ ବାଧା ନେଓଚି ଜାହାନ ଗମଖତି;

ତେବେଇ ଯାମ ହି ମୋର ଦେଶଲୈ

ମୋର ହଦୟର ଜନତାର କାଷଲୈ

ଶ୍ରୀଜନର ବୁକୁର ମାଜାଲୈ

ଆକି ସବିହେ ଥାକି ଥାଙ୍କ

ଅଗ୍ରବଦବେଇ,

କାହାନିବୀ ସମସ୍ତର ମୌତତ

ପୋରା ସଦି

ତୋମାଲୈ ଲିଖା ଚିଠି

କବା ଜାମୋ କାରୋବାକ,

ହି ଯେ ତୋମାର ବହଦିନର ଚିନାକୀ

ଏକ ହୃଦ୍ଗୀଯା କବି ।

With Best Wishes
for Happy new Year. 1995.

From :

M/S. JEE BEE TRADERS

Authorised Dealer Castrol India Ltd.

A. T. Road, Bokakhat

Phone : 8218

With best compliment from :-

Assam Paint's & Electricals

Dealer — Asian Paint's

Specialised : Electricals goods, Fency item

“সুবেশ কুথ ট'ব”

‘একমাত্র অত্যাধুনিক সাজ-পোচাকৰ প্রতিষ্ঠান’

(ডিফলু ব'ড)

স্থান : ডঃ পূজীন বৰকটকীৰ পুৰণা চেষ্টাৰ

“ছোটো প্রাণ ছোটো ব্যাথা ছোটো ছোটো দুঃখ কথা
 নিজাতই সহজ সরল ।
 সহস্র বিসম্মতি রাশি প্রতাহ ঘেঁতেছে ভাসি
 তারি দু চারিটি অশুঙ্গল ।
 নাহি বর্ণনার ছটা ঘটনার ঘন ঘটা
 নাহি তত্ত্ব নাহি উপদেশ
 অন্তরে অচুক্ষিরবে সাজ করি অনেহবে
 শেষ হয়ে হইল না শেষ” ।

“ଶ୍ରୀ ବବୀନ୍ଦୁନାଥ ଠାକୁର”

দায়ী কোন?

চৰকাৰ ১৯৮ উন্নীত সন্তুলিপি ১৯৫২ চৰকাৰ
চৰকাৰ দেখিবলৈ সন্তুলিপি কৰিবলৈ আহিল
জৰুৰি হৈছিল। অমৃতা বাখীমনি দাস
উচ্চতৰ মাধ্যমিক - হিতৌয় বাৰ্ষিক

মেইয়া আছিল হত্তাগিনী প্লাবিতাৰ
অভিশ্রায়। পৰিচয় হৈছিলো প্লাবিতাৰ লগত
ষষ্ঠমান শ্ৰেণীত। কিয় জামো তাইৰ লগত
হোৱা চিনাকীৰ পিছমুভূতিৰ পৰাই ছয়োজনীৰ
মাজত বন্ধুত্ব এনাভৰী ইয়ানেই কটকটিয়া
হৈছিল যে, এজনীৰ মনোভাৱ আনজনীৰ আগত
কোমোদিনেই অপ্রাপ্তি হৈ থাকিব মোৱা-
বিছিল।

সীমাইন নিশা আৰু দিনবোৰ প্লাবিতাই
পাৰ কৰিছিল অতীতৰ কথাবোৰ ভাৰি ভাৰি।
ফৈশোৰৰ দিন উকলি ঘৰোনৰ স্তৰত ভবি
দিয়াৰ দিনৰ পৰাই কিবা এটা অজান আশঙ্কাই
ঠাই পাইছিল তাইৰ মনবোৰলৈ। সেয়েহে
অতীতৰ কেলেক্ষাৰীৰ কথা ভাৰি ভাৰিয়েই
তাই নিঙুকে নিজে হোৱাই যোৱাৰ উপক্ৰম
হৈছিল। এইদৰেই প্লাবিতা জীৱিত মধ্যাত্ম
বিন্দুৰে দশম শ্ৰেণীলৈ উন্তীণ হৈছিল।
শিক্ষাক্ষেত্ৰৰ আগমুভূতি ছয়োজনীয়ে
ইংৰাজী বিষয়টো তিমিমাহ 'চিউশন' লৈছিলো
শ্ৰীযুত শ্বেতীছুৰ বন্ধমান চাৰৰ ওচৰত। চাৰৰ
ঘৰটো আমাৰ ঘৰৰ পৰা আয় ১৫ কিলো-
মিটাৰ আৰ্তবন্ত আছিল। ঘৰৰ পৰা বিচুলু
তোৱাৰাবে অমি বাতিপুৰা নিৰ্দিষ্ট সময়তকৈ
কিছুআগত যাবলগা হৈছিল কেতিয়াৰা খোজ-
কাঢ়ি, কেতিয়াৰা বিজ্ঞাৰে।

মেইদিনা আকাশখনৰ গভৰ্ত ক'লা
ডাৰবে ভবি পৰিছিল। যেন প্ৰকোপ বৰষুণে
অতিজনৰ শিখিল মানৱ-প্ৰাণগ বৃৰাই ধৈ
যাৰ। আমাৰ ঘৰৰ পৰা দৃশ্য আৰ্তবন্ত
আছিল প্লাবিতাইতৰ ঘৰ। বৰষুণৰ আশংকা
দৃষ্টিবোধ কৰি অলপ সময়ৰ আগতে প্লাবিতাক
লগ ধৰিবৰ বাবে ঘৰলৈ গৈছিলো। ঘৰৰ

গেটখন খোলোভেই মই যোৱা গম পাই ছচুৰ
প্ৰেল অঞ্চল যোহাবি তলবলীয়া চৰুচৰটাৰে
প্লাবিতা শুলাই আছিল। মোক দেখাৰ লগে
লগে ধৈৰ্যাৰ চেষ্টা চলাইছিল যদিও বেছিকৈহে
চৰুপানী সৰকৰিবলৈ ধৰিলে। কিয়জামো, মইও
নিগবিত অঞ্চলৰ কাৰণ জানিবৰ বাবে ধৈৰ্যাৰ
সীমা হেকৱাই পেলাইছিলো। মোৰ অঞ্চল
সমিধানত প্লাবিতাই কৈছিল, 'কম বাখী, মোৰ
অতীতৰ কেলেক্ষাৰীৰ কথা আজি তোৱা সকলো
বিবৰি কম। তোৱা আগত আজি কথা
হুলুকুৱাঁ'। বাটট যাঁওতে ইয়াকে উন্তৰ
দি পুনৰ উভতি গৈছিল মাতৃত্ব গভৰ্ধাৰণ
কৰা শ্ৰীমনোবঞ্জন গগেৰ সংসাৰৰ প্ৰাৰম্ভনিলৈ—

"বাখী, মই মোৰ ধৰংশপ্রায় জীৱনত
নাপালো মাথো আজিলৈকে সঁচা মাতৃৰ আৰু
পিতৃৰ মৰম। মোৰ 'মা' শ্ৰীমতী জ্যোৎস্না
ৰেগম ঘোৱাহাট P. W. D. ত চাকৰি
কৰিছিল। তেওঁ গভীৰ ভালপোৱাৰ সৈতে
বিবাহ পাশত আৱৰ্দ্ধ হৈছিল সেই ঠাইৰে
বাগানৰ মেনেজাৰ শ্ৰীমনোবঞ্জন গগেৰ লগত।
বিয়াৰ কিছুদিনৰ ছিছেই গভৰ্ধাৰণ কৰিছিল
এজনী কৃত্যা শিশু। যিজনী ছোৱালৈ আজিৰ
সমাজৰ বাবে প্ৰত্যেকজন ব্যক্তিৰ মনত নিন্দনীয়
তথা অপাতৰৰ। মোৰ জাতিৰ ভাগ ছটা
হৈছিল। এটা মুছলীম আনটো হৈছে আহোম।

মই দেউতাৰ বাবে আছিলো আলাসৰ
লাড়ু। কিন্তু মাৰ দুৰ্বলমনৰ চৰিত্বত তেওঁ-
লোকৰ সংসাৰখন উমি উমি বিপৰ্যাৰ পথলৈ
ঢেলি দিছিল। ক্ৰমাবয়ে মাৰ ক্ৰাবলৈ যোৱা,
চিনেমা চোৱাৰ ধাউতি উচ্চশিখৰলৈ আগ-
বাঢ়িছিল। দেউতাৰ মনতো সন্দেহৰ ভাৱে
ঠাই পাইছিল। কেইবাদিনো দেউতাই বৃন্দি

সহকাবে ধৈর্যা ধরিছিল যদিও এটা সময়ত
একে ঠাইবে 'র'ক'র অফিচা'র' এজনব লগত
সন্নিষ্ঠ সম্পর্ক বাখি ঘৰ পোৱালৈ ৮-৯ বজা
হোৱা দেউতাৰ দৃষ্টিগোচৰ হৈছিল আৰু তেভিয়া-
বপৰাই অতিনিশাই কণুলৰ সৃষ্টি হৈছিল।

এবিশাৰ বৃহৎ কণুলে মা-দেউতাক
পক্ষ বিভাগ কৰি থিয় কৰাইছিল যোৰহাটৰ
চৰকাৰী 'কট'ত। মোকদ্দমাত আইনৰ সিদ্ধান্তত
মোক মাৰ ওচৰত চমজাই দিছিল। সেইদিনাই
দেউতাৰ চৰছায়া দীৰ্ঘলীয়াকৈ উপভোগ কৰি-
ছিলো। দেউতাইয়ো দৰলৈ উভতিছিল উকা-
মনেৰে। তাৰ পিছৰ পৰা আমি কমাবগাঁওৰ
আইতাৰ ঘৰত আছিলো। দিনৰ পিছত দিন
বাগৰিছিল মই দেউতাৰ বিচাৰি সময়াই
কান্দিছিলো। কিন্তু মাহতে মোক ক্ষাণ্ট
কৰিবৰ বাবে ফাঁকি দিছিল যে, দেউতাই
হোনো নতুনকৈ সংসাৰ পাতি অৱশ্য ঠাইলৈ
বদলি হৈছে আৰু চিঠিবিদ্বাৰাও জনাইছে যে,
মই আৰু মা যাতে কোনোদিন ক্ষেত্ৰৰ সম্মুখত
থিয় নহওঁ। যিহেতু, তেওঁ আমাক পাহিবি
পেলাইছে। মই দেউতাৰ মনত শান্তি দিবৰ
বাবে ধৈর্যাৰ চেষ্টা চলাইছিলো আৰু দেউতাৰ
চাৰৰ বাবে ইচ্ছা কৰি মৃহূর্ত ভৱিষ্যাটলৈ
প্ৰেণ কৰিছিলো। কিন্তু, মায়ে তেওঁৰ
অপৰিত্ত হৃদয়খন পুনৰ কাষ চপাইছিল 'র'ক'র
অফিচাৰ শীতোকিক আহমেদৰ ওচৰলৈ।
সেইসময়ত মোৰো মগজুৰ জ্ঞানভাণ্ডাৰ প্ৰকট
মোহোৱাৰ হেতু মায়ে অলোভন দিছিল।

কুৰুৰ তলকতে শব্দ অবিহনে পাৰ
হৈ যায় সেই অফিচাৰজনৰ লগত মাৰ
'Court' Marriage ? মোকো মাৰ দ্বিতীয়
স্বামীয়ে অথম অৱস্থাত নিজৰ ছোৱালীতকৈও
অতিৰিক্ত মৰম যাচিবলৈ চেষ্টা কৰিছিল।
মই তেখেতৰ লগত 'আহমেদদা' বুলয়েই
কথোপকথন হৈছিলো। তেওঁলোকাৰ লগত
ছুৱোৱে আদেশমৰ্মে গোলাঘাটৰ এই কলনীৰ

বাসিন্দা হৈ পৰিলো। যদিও 'মা' সমাজৰ
বাবে কলঙ্কনী, অপৰিত্ত তথাপিয়ো মই তেওঁৰ
বাবে হয়তো আকাশৰ জৰুমকীয়া তৰাবদৰে।
যিহেতু, যয়েই তেওঁৰ কলঙ্কিত গৰ্ত'ৰ অথম
সন্তান। প্ৰত্যোকটো ইদ, পূজা আদি উৎসৱত
আহমেদদাই মোৰ বাবে ধূনীয়া-ধূনীয়া ক্ৰক
জোতা আদি কিনি আনে। এইদৰে বৎ
মনেৰে পাৰ কৰিছিলো এদিন-ছদ্মৰ কৰি
সম্পূৰ্ণ ছটা বছৰ। পুনৰ মাহিতৰ নতুন
সংসাৰলৈ জন্মধাৰণ কৰিছিল এজনী মুদ্দৰ,
সুঠাম বিকলাঙ্গ কৃত্যা সন্তান। মাহিতৰ অন্তৰ্ভুত
যদিও শোকেৰে ঠাই জুৰিছিল জন্মৰ পিছ-
মৃহূর্তত অসমৰ বাহিৰৰ চিকিৎসাই অলপ
ক্ৰমোৱতি কৰিছিল।

তটি 'জিমা' ভাঙ্গি হৈ অহাৰ লগে
লগে আহমেদদাই হয়তো মোক নিজৰ ছোৱালী
বুলি ভাৰিবলৈ কৃষ্টাবোধ কৰিছিল। এদিন
সামান্য কথাৰ বাবে হোৱা তৰ্কত মোক
অৱশ্য দেউতাৰ সন্তান বুলি মুখত উচ্চাৰিত
কৰিছিল। কিন্তু, মই সেই আঘাট গোপনে
ঢাকি মিলেৰে চলিছিলো। সঁচাকৈয়ে বাখি,
মই ভগৱানৰ ওচৰত প্ৰাৰ্থনা জনাইছো যাতে
মোৰদৰে দুৰ্গীয়া সন্তান দ্বিতীয়বাৰ পৃথিৱালৈ
ধাৰণ নকৰে। যোৱাকালি 'Bearbar
Modhuchala' ত হোৱা পার্টি আহমেদদাৰ
লগত এজন ঠিকাদাৰ বন্ধুৱে দিছিল। সেই
পার্টি 'Overdrink' কৰিছিল আহমেদদাই।
ঘৰলৈ আহি মাৰ লগত অথাৰ তৰ্ক কৰিছিল।
কুমায়ে প্ৰকট হৈ উঠিছিল। মোৰ বিষয়েও
মাক নানান কৰ্কৰনা কৰিবলৈ ধৰিলে। মায়েও
সহ অচুভৰ নকৰি অনেক অবাঞ্ছনীয় বাইক
বলকিবলৈ ধৰিলে। হঠাৎ আহমেদদাই অনুষ্ঠ
মগজুত 'তালাক' ব প্ৰশংস কৰিলে। সেই
সময়ত আহমেদদাৰ পৌৰাণিক বন্ধু 'শহীকীয়া'
খুড়াও উপস্থিত আছিল। অথবে, খুড়াৰ
বুজনিয়েও তেওঁক ক্ষাণ্ট কৰিব পৰা নাছিল।

ଅରଶେଷତ ଖୁଡାର ଅଶେ ମହାରାଜୁତିତ ଆହିମେଦାଇ ଗନ୍ତୀର ଅଳ୍ପର କରିଛିଲ । କିନ୍ତୁ ମାକ ଜକବୀ-ଭାବେ ସକିରନୀ ଦିଛିଲ, ଦ୍ଵିତୀୟବାବର ଏମେ ପରିଚିତିତ ତେଓ “ତାଲାକ’ର ସମ୍ମାନ ହ’ବ ।

କିଯ ବାକ ଏନ୍ଦ୍ରର ହ’ବ ଲାଗେ ? ଓପଜାମୁହର୍ତ୍ତର ପରାଇ ବହୁତେ ଦୁଇ ମହିଳୋ ବାର୍ଥୀ ! ଭାବିଛିଲେ, ଅଭିତବ କଥାବୋର ତ୍ୟାଗ କରି ନତୁନକେ ଜୀରନ ଆବସ୍ତ କରିମ । କଟ୍-ମହକାବେ ପଢ଼ି ତାଲଦରେ ‘ବିଜାଟ’ କରି ନିଜର ଭାବିଧ୍ୟଃ ଜୀରନ ଗଢ଼ ଲମ । କିନ୍ତୁ ଏହି କଲ୍ପନାକ

ଧୂଲିକନାଇ ମରକ୍କୁମିର ତପତ ବାଲିଲେ ଉକ୍ତରାଇ ନିବ ଧବିବେ । ମହି ଭାବୋ; ମୋର ଦରେ ନିଃକୀନ ମଞ୍ଚାନ ପୃଥିରୀତ ଏଯେଇ ଶ୍ରେଷ୍ଠ । ବାର୍ଥୀ, କେତ୍ତିଆରା ଯହି ଭାବୋ, ନିଜେଇ ଯେନ ଏହି ପୃଥିରୀବପରା ଚିବଦିନର ବାବେ ହେବାଇ ଯାଏ । ତରେଇ କବୋନ ବାକ ବାର୍ଥୀ, ମହି ଯେ ସମାଜର ବାବେ କଳକିତା ମଞ୍ଚାନ ହଲୋ ତାବ ବାବେ ଦାରୀ କୋନ ?

ଏହିଦରେଇ ଆମି ଝହର ୧୬ କିଲୋମିଟାର ପଥ ଖୋଜିବାଟି ଅନ୍ତ ପେଲାଇଛିଲୋ ।

ମାହିତ୍ୟିକ

ଶ୍ରୀବୁଲ ବବା

ଶ୍ଵାତକ ୧ମ ବାର୍ଷିକ (ବାଣିଜ୍ୟ)

କି କୁଙ୍କଣତ ମାରୁହଟୋ ଆମାର ସବଲୈ ଆହିଛିଲ, କି ଦରକାବ ଆହିଲ ମାରୁହଟୋର ଲଗତ ଏନ୍ଦ୍ରରେ କଥା ପାତିବଲୈ । ବହି ବହି ତାକେଇ ଭାବିଛୋ । ମାରୁହଟୋ ଯୋରାବ ପାଛରେ ପରାଇ ମନ ମେଜାଜ ବେଯା । ବାବେ ବାବେ ମନଲୈ ଆହିଛେ କଥାକେଇଟା “ଆପୋନାର ଭାବାଶ୍ରେମ ସାହିତ୍ୟ ପ୍ରେସର ପ୍ରକୃତ ସ୍ଵର୍ଗ ଏତିଯାହେ ବୁଜିଟୋ ଶଇକୀୟା, ଆପୁନି ନିଜକେ ଜାହିବ କରିବଲୈ ସମାଜତ ସାହିତ୍ୟକ ହିଚାପେ ଅଭିଷ୍ଠା ଲାଭ କରିବଲୈ ବନ୍ଦତାର ଫୁଲଜୀବି ମାରେ । ଆହଲତେ ଆପୁନି ଏଜନ ଠଗ, ଏଜନ ପ୍ରସଂଗ” । ଆପଦୀଯା ମାରୁହଟୋରେଇ ମନଟୋ ଖେଲି ମେଲି କରି ଦିଲେ । ଅତଦିନିଯା ଗୌରବ ଦୌଧଟୋ ଯେନ ହଠାତେ ଥହି ଧୂଲିର ଲଗତ ମିହଲି ହୈ ଗ’ଲ ।

କରବାର ଏଟା ଆପଦୀଯା ଜଲଙ୍ଗ ମାରୁହେ ଆହି ମରଳୋ ଓଲତ-ପାଲତ କରିଥେ ଗ’ଲ ।

ଯୋରା ଦୁଇନ ଧରି କେନକେନକେ ବବସଂ-ଜାକ ଦି ଆଛେ । ମେମେକା ବତରେ ମାରୁହର ମନବୋବେ ମେମେକାଇ ଦିଛେ । ବୋକାବ ବାବେ ବାହିବଲୈ ଓଲାବର ମନ ଯୋରା ନାଟ । ଗତିକେ ସବତେ ବହି ରାତରି କାକତ ଏଥି ପଢ଼ ଆଛେ । ଲବାଟୋରେ ଆହି ଓଚରତେ ବହି ଇଂବାଜୀ କିଟାପ ଏଥି ଛାଇ ଆଛେ । ଏନେତେ ଓଲାଲହି ଏଜନ ଆଦହିଯା ମାରୁହ । ପିନ୍ଧନତ ତେଓ ବୁତୀ ପାଞ୍ଚାବୀ ଆକ ଭାବିତ ଏଜୋର ପୁରୁଣ ହାରାଇ ଚେଣେଲ । ବୀହବ କେକୋବା ମାଲର ଛାଟିତେ ବାବାନ୍ଦାତେ ଦୈ ତେଓ “ଶଇକୀୟା ଆଛେନେ” ବୁଲି ମାତ ଲଗାଇ ମୋମାଯ ଆହିଲ । ବହି ଥକାବ ପରାଇ

চৰী এখন দেখুৱাই বহিবলৈ কলো। কোনো ভূমিকা নকৰাকৈ মানুহজন বহি পৰিল। মানুহজন চিনিব নোৱাৰি প্ৰশ়াস্তাৰক দৃষ্টিবে তেওঁলৈ চোৱাত মই সোধাৰ আগতেই তেওঁ কলে —

মই আপোনাৰ ওচৰ চুবুৰিয়াই। যদিও আপুনি মোক চিনি পোৱা নাই ঘেনেই অনুমান হৈছে। মোৰ নাম ইন্দ্ৰেশৰ কাকশি নিদিনি আপুনি মিটিংত কোৱা কথাখিনি শুনিয়েই আজি আপোনাক কৈ দেখা কৰিবলৈ আহিলো। অনৰ্গস কথাখিনি কৈ গ'ল মানুহজনে। তেওঁ পুনৰ আৰম্ভ কৰিলে —

আপুনি যে এজন বিখ্যাত সাহিত্যিক নিদিনি মিটিংত আপোনাৰ জনপ্ৰিয়তা আৰু বৃত্তাৰ শুনিয়েই তাক বুজিব পাৰিলো। এনেতে ল'বাটোৱে মাত লগালে পাপা মোক তুমি দ্রয়িং কৰিবলৈ শিকাম বুলি কৈছিলো নহৱ। আজি জ্যোতি বিহে আমাৰ শিকাইছিল যদিও ঘৰত আকৌ দ্রয়িং কৰিবলৈ কৈছে।

লৰাটোক পাছত শিকাই দিম বুলি কৈ ভিতৰলৈ পথাই দি মানুহজনৰ লগত কথা পাতো বুলি বৰিলো। “আপোনাৰ লৰাটো তাৰমানে ইংৰাজী স্কুলত পঢ়াইছে”। মানুহজনে ষকৱা কথাৰ গুতি মন দিলো।

এ কিনো কৰ লৰাটো পঢ়াবলৈ স্কুল বিচাৰি হাৰাখুৰি খালো। ওচৰত তেনেকৈ ইংৰাজী স্কুল নায়েই। গাছ মাইল ঘৰত ডনবজ্জ স্কুল এখনত দিছো আৰু। তাকো অনানিয়াৰ ক্ষেত্ৰটো অনুবিধি। নিজে সময়মতে অনানিয়া কৰিবও নোৱাৰো, এওঁৰো সময় নাই ল'বা এটাকে ধৰি লৈছো আৰু। বব দিগদাৰ বুজিছে।

ইঞ্জান অস্বুবিধি হয় যদি ওচৰততো কেইবাখনো অসমীয়া মাধ্যমৰ ভাল স্কুল

আছিল। তাতে নিদিলে কৰ ? কথাখিনি কৈ মানুহজনে মোলৈ চালে।

অসমীয়া মাধ্যমৰ স্কুল। ভাল কথা কৈছে। আজিকলি অসমীয়া মাধ্যমৰ স্কুলৰ পৰীক্ষাৰ বিজাঞ্চল দেখিছেই। তাৰ পৰিবৰ্তে ইংৰাজী মাধ্যমৰ চাৰ্টক। কোনোখন স্কুলে 100% কৈ পাছ কৰাইছে। তেনেছুলত মোৰ একমাত্ৰ লৰাটো অসমীয়া স্কুলত দি নষ্ট কৰিবলৈ ঘৰৱেন। লাগিলে ছুপাই থবচেই হওঁক তথাপি ইংৰাজী মাধ্যমতোই পঢ়ুৰাম

কিন্তু আপুনি মিটিংত বৃত্তা দিওতেতো অসমীয়া মাধ্যমৰ স্কুলৰ উন্নতি সাধন, অসমীয়া মাধ্যমৰ স্কুলত মানুহে ল'বা-ছোৱালী পঢ়োৱাৰ কথাহে কৰ ?

কোৱা কথা আৰু কৰাৰ মাজত পাৰ্থকা আছে। মিটিংত কলো বুলিয়েই যে মই মোৰ লৰাক অসমীয়া মাধ্যমৰ স্কুলত পঢ়ুৰাব লাগিব তাৰ কি মানে আছে। অসমীয়া স্কুলৰ উন্নতি সাধিলোও সি কেতিয়াও-ইংৰাজী স্কুলৰ শিক্ষাৰ লগত যোৰ মাৰিব নোৱাৰে। অসমীয়া স্কুলত মাষ্টবে ল'বা ছোৱালীৰ পঢ়াৰ প্রতি গুৰুত্ব নিদিয়ে। শ্ৰেণীত কিবা এটা কৰ লাগে কয় কিন্তু তাক ছাততই আয়ত্ত কৰিব পাৰিবেন নাই তাক বিচাৰ নকৰে। কিন্তু ইংৰাজী স্কুলৰ শিক্ষাই বেলেগ। তাত টিচাৰ সকলে বৰ ঘঞ্জেৰে শিক্ষা দিয়ে। মুঠতে মই আপোনাক কৈ থলো কাকতি অসমীয়া স্কুলৰ ল'বা কেতিয়াও উন্নতি কৰিব নোৱাৰে।

মানুহজন কিছুসময় তভক মাৰি বহি থাকিল আৰু তাৰ পাছত ধীৰে ধীৰে কৰলৈ আৰম্ভ কৰিলে।

আপোনাৰ ভাষাপ্ৰেম, সাহিত্যপ্ৰেমৰ অকৃত ষ্বৰূপ এতিবাহে বুজিব পাৰিছো

“অতিশপ্ত জীবন”

শিচিয়ার দত্ত
সাতক ১ম বার্ষিক

মোৰ উচ্চকৰে চুকলো বৈ আহিল।

এই কেইদিন মই বাবে বাবে ভাবিছো মই
কি সঁচাকৈ বেছি দিন জীয়াই নাথাকিম?
বাতিৰ আঙ্কাৰে মোক সেঁৱাৰাই দিয়ে অনাগত
দিনৰ সেই ভয়াৰহ মহুৰ কথা। মই আক
কিমান দিন এনকৈ জীয়াই থাকিম। মোৰ
সঁচা ধাৰণাটোক আঁতৰাই শান্তিবে থাকিবলৈ
যুঁজি আছো। কিন্তু মোৰ এই যুঁজি কিমান
দিবলৈ — ?

: খোলা খিৰিকীখনৰে বাহিৰলৈ চাই
পঞ্চালো। বাহিৰত তেড়িয়া ফট্টোয়া
কপলী জোনাক। মহু শিতৰণ তোলা চেঁচা বতাহ
এজ্জাক খিৰিকীখনৰে জৰ মুগকৈ সোমাই
আহি মোৰ গাতো চুই গ'লহি। আৰাশ-

খনো লাহে লাহে ক'লা মেষে চাৰিঙ্কালৰ,
পৰা চানি পেলাইছে। হয়তু আক কিছু
সময়ৰ পাছতে এজ্জাক বৰষুণ আঁধিব। ছৰৈৰ
পথাৰখনৰ লানি পাতি থকা গছৰোৰলৈ
চালো। গছৰোৰ আৰত লুকাই থকা
স্তুতিৰ বেদনাৰোৰে আঁচি বৃকুখনত অচন্তু
আঁঘাট হানি পুণৰ আগৰ ঠাইত সিংহত
লুকাই পৰিব।

: এই যে মোৰ বৃকুখনৰ যন্ত্ৰণাতো
যিমানেই অমৃতৰ কৰো সিমানেই প্ৰীতিৰ
উজ্জল হাহিৰ জ্যোতিবে ভৰা মুখখন মোৰ
মানস পঞ্চত জিলিকি উঠে; বহু কথা, বহু কলনা।
তাৰ পাছত লাহে লাহে মোৰ কাণত ভাঁহি
উঠে তাহিৰ আৰুল ভৰা কোমল মাড়ো।
মোৰ কঠোৰতাত তাহিৰ কোমল ধৰনি
দৃবৈৰ কোনো নদীৰ বৃকুত বিলীন যায়।
নিশাৰোৰ গভীৰৰ পৰা গভীৰ হৈ আছে। নিজাৰ
শীতল কোলাত পৃথিৰীও অচেন হয়। অথচ
নাৰে থাকো মাথো মই আক মোৰ চিৰ

(৪ পৃষ্ঠাৰ শেষ ভাগ)

শহীকীয়া। আপুনি নিজকে জাহিৰ কৰিবলৈ,
সমাজত সাহিত্যিক হিচাপে প্ৰতিষ্ঠা লাভ
কৰিবলৈ বত্ততাৰ ফুলজাৰি মাবে। আচলতে
আপুনি এজন ঠঠ, এজন অবঝক। যোৱা-
বাব আলোচনি এখনত আপোনাৰ এটা লিখনি
পালো যিতো এহু বছৰৰ আগতে প্ৰকাশিত
বৰ্তমান সুপু হোৱাৰ এখন আলোচনীত প্ৰকা-
শিত লিখনিৰ প্ৰতিৰূপ। আচলতে মই
আপোনাক এই কথাটোকে কৰলৈ আহিলো।
শহীকীয়া আপুনি আনৰ লিখা নকল কৰিয়েই
সাহিত্যিক বোলাৰলৈ বিচাৰিছে মেৰি? কিন্তু
আপোনাক আক সেই প্ৰশ্ন সোধাৰ ঘৰোজন

নহৰ। আপোনা স্বকপ মই স্পষ্টকৈ বুজি
পাইছো। মই যাঁও শহীকীয়া কিন্তু মনত
বাখিৰ আনৰ লিখনি চুব কৰি সাহিত্যিক
বোলাৰলৈ আক মিছা বত্ততাৰে বেচিদিন সাহি-
ত্যিকৰ জনপ্ৰিয়তা লাভ কৰিব নোৱাৰিব।
আপোনাৰ অৰূপ সোনৰকালেই মাঝুহে বুজি
উঠিব। কথাখনি কৈ মাঝুহজন বহাৰ পৰা
উঠি কালৈকো নাচায় বাৰান্দাৰ পৰা ছাতিটো
হাতত লৈ কো কোৱাই ওলাই গ'ল।

মই অস্তৰ যুগৰ এটা শিলব মুৰৰী
দৰে বৈ থাকিলো।

লগাবী, হৃথৰ সমভাগী বস্তিগছি। বজ্র সময়ৰ
মুৰতি মই অচুক্তিৰ কৰো মোৰ হৃষি গালেদি
ছাইবি তপত অঙ্গ বৈ আহি মোৰ অজ্ঞানিতে
গুকটো তিয়াই পেলাইছে। তাৰমানে মই
সঁচাকৈ কান্দিছে। — ? মই আচবিত্ত হৈ
যাও মোৰ চকুত চকুলো দেখি।

তত্ত্বী শংগোটেই দিনটো মই সকলোৰে লগত
হাহি ধৰ্মালী কৰিষেই কটাই দিউ। মই
সকলোকে দেখুৰাৰ খোঝো মোৰ দৰে শুখী
জীৱন যেন এই পুথিৰীত আন এজন জীৱ
হোৱা নাই। ময়ে শুখী, মই জীৱনটো
শুখৰ আকৰ কৰি গঢ়ি তুলিছো—শুন্দৰৰ
সাধনাৰে। কিন্তু এইবোৰ জানো মোৰ সঁচা
ধাৰণা !

মোক শান্তিটো নিশাৰ নিজমতাই মোক
মোৰবাই মদিয়ে মোৰ জীৱনৰ বস্তি গঢ়ি
কুমলাৰ শুমাই যোৰাৰ কথা, মই সন্মুখীন
ই বুলগলগা হৃক্ষত্যাবহু দিনটোৰ কথা। মই
নিষ্ঠিত স্থৰু কমোৰ ডিনটেই ওচৰ পালেই
কেতিয়াৰা মনতে ভাবো ডাক্তিৰে যদি কলে
হেতেন “এইবোৰ তোমাৰ মনে সজা ভাস্ত
ধাৰণাহে। তুমি চিন্তা কৰিব লগা একোৱেই
হোৱা নাই। অতিমাত্রা চিন্তাৰ বাবেই
কেতিয়াৰা মানুষৰ মনত এনেকো এটা
ধাৰণাই গা—কৰি উঠে”। কি যে আচবিত
মানুষৰ মনবোৰ ! কিয়ু বাক সচাৰ মিছা
সাক্ষি কৰি দুদিন দেছিকে জীৱাই থাকিব
বিচৰৈ ? মানুষৰ যে অদ্য হেপাহ জীৱাই
থকাৰ তথাপি তেন। আহে কুল ধূমুহী
আৰু ভাঙ্গি থে যায় আশাৰ উৰুখৰ পজৰ ত
ধূলিমাত কৰি দিয়ে আশাৰ স্পোন ইত
ইমানটো জানো হাব মানে ? শুভুৰ কেৱলাত
শুই থাকিও যুজ দিয়ে শুভুৰ সতে, জীৱাই
থাকিবৰ বাবে, মোপোৱাক পেৱাৰ আশাত ?
যি দৰে আশা কৰি ? মই আৰু মোৰ দৰে
বছতো ! হঠাত কেতিয়াৰা মুখত

বিজয়ৰ ছাঁটি বেখা ফটি উঠেই কিন্তু
যেতিৱাই বুকুখনৰ যন্ত্ৰণাটো সহ কৰিব
নেটোৰাৰ হৈ পৰো নিমিষতে হেৰাই যায়
অনিন্দক হাঁহিবোৰ। তাৰ পৰিবৰ্তে বুকুখনত
জোবেৰে হেঁচা মাৰি ধৰি ঘৰৰ মাঝুহে গম
মোপোৱাকৈ হাতত। সাৰে ভৱিত সাৰে ওলাই
আহো বিশেষ ঠাই ডোখৰলৈ ধৰত মোৰ
চকুৰ পানীগোৰ বড়া বড়া দেখো। শোৰ
চকুৰ আগত ভাহি উঠে মোৰ আগত সেই
জ্বাবহ দিনটো !

কেতিয়াৰা মনটোৰ ডাঁচ কৰিবন্তাৰো
মৰত সুচা কুথাটো। কৈ দিঁও নেকি ? যাক
বুকুত পুহি বাখি দুখত তিল-তিলকৈ পাৰ
কৰিব লগা হৈছে বিনিজ্ঞ বজৰী + কিন্তু
সেই মুহূৰ্তত মই মুক-ফুটাই হং-আবাৰ কথা
কথলৈকে ভয় হৈছিল। জানোচা অক্ষুতৈ
মুখৰ পৰ। ওলাই আহে সেই ভয়লগা শৰকটো।
নাই ই হৰ নোৱাৰে। মই মোৰ বাবেই
বুতিৰ নিদু। বিস্তৃত কৰি শাস্তি শুই থীকা
মানুষখনিব অশাস্তি আনি দিব নোঝোঝো।
ইমানবোৰ যন্ত্ৰণাৰ মাজতো প্ৰীতিজনীৰ কথাৰ
ভাবিবলৈ বাধ্য হওঁ। মোক তাইৰ অন্তৰৰ
পৰা বিদায় দিব বৰ ভাল কৰিলে। আজিও
যদি মই তাইক ভাল পাই থাকিলোহেতেন।
মই বাক ভাইক বুজাৰ পাৰিলোহেতেন নে— ?
“তুমি মোক পাহবি যোৱা প্ৰীতি, তোমাক
বিশা কৰিবলৈ মই অপাবগ। মিছাতে তোমাৰ
জীৱনটো বৎস ই'বলৈ দিব নোৱাৰে, তুমি
মোক পাহবি বেৰিছি। কিন্তু কিন্তু কিৰ
বৎস ই'বলৈ যোৱা জীৱন ? কুখ্যাৰে জানো
বছতো শ্ৰেষ্ঠ স্থষ্টি নকৰিলোহেতেন ?

কেতিয়া নিশ্চয় তাই হিয়া উজ্জাৰি
কান্দিলেহেতেন আৰু কলেহেতেন— “তুমি কিয়ু
মান হৃদয়হীন, মই কি দোষ কৰিলো ?
যাৰ বাবে তুমি মোক ইমান দাকুন আৰাট
দিছা — ? অকল সেয়েনে তাই হয়তো

মোক্ষ নামাতিব, খঙ্গেই হওক কিম্বা অভি-
মানতেই হওক মোর প্রতি তাইব বিদ্বেষ
ভাবের হৃদয় ভূবি থাকিসহেতু। কিন্তু এইবোর
স্টোর আগঙ্গেই তাই মোক তাইব অন্ধবৰ পৰা
বিদায় দি বৰ ভাল কৰিলে।

শৈশব, কৈশোৰ আৰু ঘৌৰন। এই তিনি
অৱস্থাবে আৰুত পৰিদিয়েই হ'ল জীৱন।
ঘৌৰনতেই স্থৰিব হৈ ব'ল মোৰ জীৱনৰ
খোজ। আৰু যেন আগবঢ়িবলৈ ধৈৰ্য-শক্তি
ক্ৰমাত— নিঃশেষ হৈ আহিছে। চুৰমাৰ হৈ
গৈছে হৃদয়, কোনো এক বৰ্ষণ মুখৰ সন্ধাই
চূৰ্ণ-বিচূৰ্ণ কৰি এবি খৈ গৈছে স্মৃতি বিজৰিত
মাটিৰ গোক। ঘাৰ বাবে আজি মই মৰ্মে
মৰ্মে উপলক্ষ্মি কৰিছো এটাৰ পাচত এটাকৈ
ষষ্ঠুণৰ শৰীৰাট। এই যন্ত্ৰণাবোৰ দীৰ্ঘ বছৰ
কেইটি কেনেদেৰে পাৰ কৰি আঁচছো মই
নিজেই নাজানো।

সময় ক্ৰমাগত ভাৱে অগুৱাই গৈছে।
সময়ৰ সোঁতত ঘৰখনো আগতকৈ বেচ ভাল
লগা হৈ পৰিছে। কেচুৰাৰ কলকলনি লগতে
ককাইদেউৰ চাকৰিৰ পদোন্নতিয়ে ঘৰখনলৈ এক
মধুৰ পৰিবেশ নমাই আনিছে। এতিয়া ঘৰখনৰ
সকলোৰেই সুখী জীৱন-যাপন কৰিছে। মাথো
সুখী হৰ পৰা নাই মইছে। হওঁৱেই বা
কেনেকৈ! সুখী হও বুলি জানো মাঝুহ সুখী
হ'ব পাৰে? অথচ মোক লৈ যে ঘৰখনৰ
মাঝুহবোৰৰ কিমান আশা, কিমান মৰম, কিমান
যে জলনা-কলনা!!! কিন্তু মই কেনেকৈ কম
মোৰ হৃদয়ৰ গুপ্ত কথা। হায় ভগৱান !
তেঙ্গলোকে যদি বুজি পালেহেতেন মোৰ মনৰ
কথা। গুপ্তে গুপ্তে মেই কথা মই নিজেই
পুহি বখাৰ বাহিৰে আন কোনো নাবানে।
এবা মোৰ মনৰ কথা মই নকলে মা-ইত্তে
কেনেকৈ জানিব—? কেতিয়াৰা মায়ে কৰমলৈ
ম'তি নি মুণ্ডত হাত ফুৰাই ক্য—“হেৰ” বোপাই,
মাৰজনী জীৱাই থাকেইতেই কৰবাত কিবা

এটাৰ দিহা কৰি ল। ককায়েৰ এটা জীৱাই
আছে বাবেহে যেনিব। একো এটা নকৰাকৈয়ে
চলি আছ; নথকা হ'লে। মই ও
আক বেছি দিন জীৱাই নাথাকো। মৰাৰ
আগতেই তোৰো বিয়াখন চাই যাও বুলছো,
চাৰিচোন তোৰ বিয়াৰ পাছত কিমান স্থখ
হ'ব মোৰ”。 মাৰ কথা বিলাক
শুনি মোৰ হৃদয়খন অবুজ বেদনাত কান্দি-
উঠে। কিন্তু তাক প্ৰকাশ নকৰি মাৰ ডিতিটোতে
সাৱতি ধৰি লাঙাকে চুমা এটা খাই কৰ—
“মা মইহে তোমাতকৈ আগতে মৰিম”।
মোৰ কথা শুনি ওচৰতে খেলি থকা পিংকি
জনীয়ে কৈ উঠে “ইচ্ খুড়াতকৈ আইতাহে
আগতে মৰিব। বুঢ়া মাঝুহহে কিবা আগতে
মৰে”। চাৰ্টে-চাৰ্টে এই কণমান পিংকি
জনীয়েও ইমান কথা জানিব পৰা হ'ল।

মই এতিয়া সকলোৰে পুতোৰ পাত্ৰ
হৈ পৰিছো। মোৰ দৰে শিক্ষিত আৰু চফল
ডেকা ল'বা এটা নিবহুৱা হৈ ঘৰতে বহি
থকাটো কোনেও ভাল নাপায়। তেঙ্গলোকৰ
মতে মই হেনো ভাল চাকৰি এটাই পাৰ
লাগে। বজতে মোক নানা ধৰণে উপদেশ
দিয়ে—“অযুক অফিচত এটা পদ খালী আছে,
বিভাগটো অৱশ্যে বেয়া নহয়, তুমি এবাবমান
Apply কৰি চাবা। অৱশ্যে তুমি পাৰ
লাগে”। আকৌ আন কিছুমানে কয়—
“চাকৰি- বাকৰি কৰাতকৈ বিজিনেচ্ কথাই
লাভ আছে বুজিছী। এইবোৰ চাকৰি কৰা
মানে চৰকাৰৰ গোলাম হৈ থকা। চৰকাৰৰ
নিৰ্দিষ্ট উঠ-বহ। তাতকৈ এমেয়ে বহি থকাতকৈ
সক সুবা বিজিনেচ্ এটা কৰাও লাভ আছে
বুজিছী। তুমি পাৰিবাও”। ইতাদি ইতাদি।
আকৌ ককাইদেৱে কেতিয়াৰা বাবান্দাতে
বজৱাই লৈ কয়—“ভইট এইদেৱে আৰু কিমান
নো তলো-তলো কৈ সুবি ফুৰিবি। কৰবাত
কেনেবাকৈ কিবা এটাৰ দিহা কৰি ল।

অস্ত নহলেও তোৰ হাতখৰচ এটাকে ওলালে
কত। কথা বিলাক কোৱাত বেয়া নাপাবি,
তোৰ ভালৰ বাবেহে কৈছো”। অৱশ্যে ককাই-
দেউৰ কথা মানিয়ে বছত ঠাইত বছতো
ইন্টাৰভিউ দিছো। কিন্তু চাকৰিৰ নাম গোৰুকে
পোৱা নাই। তাৰ বাবে অৱশ্যে মোৰ
আকেপো নাই। সকলোৰে এটাই মাথো
আশা মই এটা চাকৰি পায় আৰু পালেই
আহিব বিয়াৰ অস্তাৰ। ইয়াৰ পাচত ...
ইয়াৰ পাচত পুনৰ অন্ত্যাখ্যান। এইবোৰ কথা
ভাবিলেই মোৰ ধৰাসৌৰে চুলো বৈ আহে।
কিন্তু মই! মোৰ গোপমে পুহিৰখা মেই
অনাগত ভৱাবহ দিনটো! ওচৰলৈ আৰু
ওচৰলৈ চাপি আহিছে বৃকৃত দিঙিত তাৰ
পাচত, তাৰ পাচত ...

মেই দিনা মই শোকত বজ্রপাত পৰা
মানুহতকৈও নিখৰ হৈ পৰিছিলো। মোৰ
ভৱিৰ তলৰ পৰা পৃথিৰীখন যেন থহি পৰিল।
সমগ্ৰ দেহৰ শিৰা উপশিৰা বোৰ যেন স্থৱিৰ
হৈ আহিছে। সিঁইত অৱশ হৈ পৰিছে।

মই যেন মাত এৰাৰ মতাৰ শক্তি কনো
হেকৰাই পেলালো। বৃকৃতখনৰ যেন কিবা এটা
অংশ এৰাই উত্তপ্ত বাষ্প হৈ মোৰ চুলো
হিচাপে ওলাই আহিল। মাথো ডাঙ্কবে মা-
হত্তক কোৱা কথা খিনিকে মোৰ কাণত বাবে
বাবে প্ৰতিধৰনি হৈ বাজিবলৈ ধৰিলো।

—“অনুথৰটো বহু পুৰণি হৈ গ'ল।
ভাল হোৱাৰ আশা খুব়ীন। তাতে কেঘাৰ
...। ইয়াৰ পাছত ডাঙ্কবে আৰু
কি কৈছিল মোৰ কাণত নোমোমাল।

হঠাৎ মই হক্ককাই এসোপা তেজ
বমি কৰি মজিৱাতে ঢলি পৰিলো। মা-আৰু
ককাইদেউ দৌৰি আহি মোক ধৰি মেলি
মোৰ অৰ্দ্ধ চেতন দেহটো বিচলাখনত শুৱাই
দিলে। মই মাথোঁ থৰ লাগি মোৰ বমি
খিনিলৈকে চাই বলো। বৰি খিনিৰ উৎকৃৎ
গোৰু এটা যেন মই নতুন কৈ হে অনুভৱ
কৰিছোঁ। শোক আৰু বেদনাত ত্ৰিশমান
হৈ মই মৃত্যুৰ কথাকে চিন্তা কৰিব ধৰিলোঁ।

ঞ

ক্রোধত উৱত হ'লে একো জাত নহয় ক্রোধৰ
পৰাই আক্রোশৰ জন্ম হয়। আক্রোশৰ পৰাই অতি
বীভৎস ঘটনা ঘটে।

আহাৰা গান্ধী

“জীরন সংগ্রাম”

শ্রীমতি প্রিয়া
ভূতীর শার্থিক

সেইদিন। আছিল মাঘ বিহুর শ্রেষ্ঠ দিন। জয়স্ত ঘৰলৈ আহিছিল। মনত এটি বিষবাদৰ ছঁ। গোটেই জীরন মাথোন আধিক অন্টনৰে আগুবি ধৰিছিল। সি আধিক দিষ্টটোৰ কথা চিন্তা কৰি পঢ়াৰ সময়ত টেবুলত মূৰ খৈ মাথোন এটিপি চকুলো টুকিছিল। বাস্তৱৰ কৃত্ৰিম সমাজখনক সি তাৰ হৰুষ্টাৰ কথা কদাপিও কোৱা নাছিল। অৱশ্যে কোৱাৰ বিনিয়োগত কাৰোবাৰ অনুগ্ৰহ ভীক্ষা প্ৰাৰ্থী হ'ব নিবিচাবে সি। জয়স্ত ভালকৈ জানে যে বৰ্তমানৰ সমাজখন কৃত্ৰিমতাৰে ভৰা। মাত্ৰ নিজ স্বার্থ সিদ্ধি কৰাৰ সম্পোন আগত বাখি কাৰোবাক মানবীয়তা তথা দয়া কৰি সহায় আগবঢ়োৱা মাছুহ বৰ্তমান সমাজখনত বিবল নহয়। তাৰ একমাত্ৰ জলস্ত উদাহৰণ সিঁচতৰ গাৰঁব বঞ্চ মহাজন, মনেশ্বৰ গাঁওঁবুচা, বড় টিকাদাৰই প্ৰধান। যাৰ কু-চৰকান্তত ডুব গৈ তাৰ দেউতাকৰ এনে অৱস্থা হল। মাত্ৰ অনুগ্ৰহ ভীক্ষা প্ৰাৰ্থী হৈ নিজ স্বাবীনতা বিকৃতি কৰাৰ কাৰণেই দেউতাকৰ এনে অৱস্থা। সেইবাবে-ইতো আজি সি এক আধিক অন্টনৰ মাজত ডুব গৈ জীরন অতিবাহিত কৰিব লগা হৈছে। কিন্তু এই পুতো লগা অৱস্থাৰ বাবেই যে সি তাৰ লগৰ লৰাৰবৰ পৰা বহু দুৰত নিৰৱে থাকিব লগীয়া হৈছে, তাক জানো লগৰিয়া হাঁতে বুজি পাই। আনকি সিঁচতৰ তাক বুজি পাবলৈ সময় নাপায়। সিঁচতৰ সময়ৰ অৱকাশ নাই। গোটেই জীরন অভিজ্ঞাতাৰ মাজত নিজক বিলাই দি আনৰ

হুখ যাস্তুগাৰ কথা তাৰিবলৈ সিঁচতে সময়েই পোৱা নাই। ধি মেকি দৰিছ কি বস্তু তাক নাজানে, সিঁচতে দৰিজতাৰ ষাস্ত্ৰণ। কি উপলব্ধি কৰিব ! এৰা সি এসময়ত স্কুলত ধাৰ্কাৰত সকলোৰ প্ৰিয় পাত্ৰ আছিল। বন্ধুবগতি তাক লগ এৰা দিয়া নাছিল। সকলোতকৈ প্ৰগ্ৰামৰ লগতে তাৰ বন্ধুত্ব নিবিড় সম্পর্ক আছিল। কিন্তু আজি ! সকলো বন্ধুৱে নিজ নিজ লক্ষ্যত জীরন সংগ্ৰামত অৱস্থাৰ্গ হল। কাৰো অতীত জীৱন শৰণ কৰাৰ অৱকাশ নাই। তাৰ একমাত্ৰ বন্ধু প্ৰেম; সিও বৰ্তমান কটন কলেজৰ ছাত্ৰ।

প্ৰেম; সিগুটো পঢ়াত এটা গোট গুৰু আছিল। এৰা ! মৰম মানৰ পৰা দেউতাকে টিউশন দিয়াই, দাদাৱেকৰ তাগিদাত মেট্ৰিক পাছ কৰালৈ। কিন্তু সি কোনোদিনাই জয়স্তৰ সমান নথৰ পাবলৈ সকল হোৱা নাছিল। অথচ বৰ্তমান সি কটন কলেজৰ ছাত্ৰ। ধিখন কলেজত পঢ়া ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক বৰ্তমানেহে নালাগে অগীততো এটা বেলেগ দৃষ্টিৰে সকলোৱে নিৰীক্ষণ কৰিছিল। উচ্চ অভিলাসী ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলে কটন কলেজত পঢ়িবলৈ সদায় আশা কৰে। জয়স্তৱো তাৰ বাতিক্ৰম নহয়। কিন্তু, জয়স্ত ! সি কটন কলেজত পঢ়ে কেনকৈ—। যাৰ দুবেলা দহুটি থাৰলৈ নাই, সি এসাজ কাপোৰৰ লগত এটা পানী নগৰা থকা থৰৰ বাবে ওৰে দিনটো হাজিৰা কৰিব লগা হয়, তেনে এজন দেউতাকে তাক কটনত পঢ়াৰিব কেনকৈ। সেয়া সি কদাপিটো আশা কৰিব

নোরাবে। নিয়তিৰ পৰিহাস সদায় সহ্য কৰি আছিছে সি।

মাঘ বিহুৰ দিনা জয়ন্ত ঘৰত সোমাই খিটাম পৰিবেশ দেখা পাল, সেই পৰিবেশ হয়তো জীৱনত তাৰদৰে আৰ্থিক অন্টনৰে জজ'বিত সকলো ছাৰ্হই অমুভৰ কৰিছে। তাৰ গাঁওখনৰ ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ পাৰত। নাম মৰিয়া হোলা। এক বৃহৎ এলোকা এই মৰিয়াহালা। গাঁওখনৰ পূৱে ধনীৰ্ণী নদী আৰু উভৰে মহাৰাজ ব্ৰহ্মপুত্ৰ। যাতায়ত, শিকা বেহা বেপাৰ আদি দিশবোৰত মৰিয়াহালা একেবাৰে পিছপৰা গাঁও বুঙি ক'লেও বঢ়াই কোৱা নহয়। বতৰানেও এই গাঁওত বিনিময় প্ৰথাৰ প্ৰচলন হৈয়ে আছে। দণ্ডি চৰকাৰৰ বিহিত মুদ্ৰা প্ৰচলন আছে তথাপি বিনিময় প্ৰথাৰ ঠাই এবা নাই। গাঁওখন শিকাৰ দিশতো পিছ পৰা। মাত্ৰ ছুটামান পৰিয়ালৰ ল'বা ছোৱালীৰেহে মেট্ৰিক পাছ কৰি ছুব ছুবনীৰ কলজ সমূহত অধ্যয়নৰ কাৰণে ধাপলী মেলিলৈ। অৱশ্যে তেওঁলোক আছিল সেই মহাজন, ঠিকাদাৰ আৰু গাঁওবুঢ়াৰ লৰা। কিন্তু বুঢ়া গৰুক হেঁচি ঠেলি হাল বৰ্ষা মাটি চহ কৰাৰ দৰে সিঁহতকো শিকা বৰ্জে হেঁচি ঠেলি মানে 'গেৰ্প' দি উল্লোগ কৰাই অসমত শিক্ষিতৰ হাৰ বুদ্ধি কৰিছে বুলিয়ে ক'ব পাৰি। আনহাত জয়ন্ত, - যি জন ছাত্ৰই ওৱে জীৱন এজোৰ মাত্ৰ পেষ্ট চাঁট পিকি পুৱা আবেলি টিউশন কৰি পচাৰ পথ নিৰ্মাণৰ ব্যৱস্থা কৰিছিল, তেনেজন ছাত্ৰই তিনিটা বিষয়ত লেটাৰ সহ মেট্ৰিক পাছ কৰি গোটেই গীৱতে এক আলোড়নৰ স্থষ্টি কৰিলৈ। অৱশ্যে সেই বছৰত উত্তীৰ্ণ তালিকাৰ প্ৰথম ১০ টা স্থানৰ ভিতৰত জয়ন্তৰ স্থান আছিল তৃতীয়। এবা সেই জয়ন্তই আজি এখন সকল কলজত অধ্যয়ন কৰি মাঘ বিহুত ঘৰলৈ আছিছে। যি জয়ন্তৰ সপোন আছিল কটন কলেজত পঢ়া

সেই জয়ন্তই ওচৰৰ কলেজ খনতে পঢ়িৰ পৰা নাই। যি জয়ন্তৰ ওচৰত প্ৰণয়ে সদায় দেৰা কৰিবলৈ আহিছিল, সেই প্ৰণয় আজি কচন কলেজত। মাজে সময়ে আহিলেও জয়ন্তৰ খবৰ লোৱাৰ তাৰ সময় নাই। সি জয়ন্তৰ ওচৰত অকে, টঁৰাঙ্গী আদি শিকিবলৈ আহিছিল সেই জয়ন্তক প্ৰণয়ে আজি পাহাৰি গ'ল।

আনহাত মাহত হিলিবাম মাষ্টৰে জয়ন্তক এটা গৰম চুয়েটাৰ আৰু এজোৰ লংপেণ্ট চাঁট দিছিল। জয়ন্তই তাক সাদৰেৰ গ্ৰহণ কৰিছিল। যিহেতু হিলিবাম মাষ্টৰে একমাত্ৰ জীৱেক মছিকাক সি টিউশন কৰে। আনহাতে গাঁওখনত সিঁহ'তৰ একমাত্ৰ দুখবুজা মাঝুহ এজন কোনোবাই যদি আছে সেইয়া হল হিলিবাম মাষ্টৰে কোনোবাই যদি অকৃত্ৰিম হাতেৰে কিব। এটা সহায় কৰিছিল হেন্টে, সেইয়া হিলিবাম মাষ্টৰে বাহিৰে আন কোনো নাছিল। অৰ্থাৎ হিলিবাম মাষ্টৰ স্বাৰ্থ সিকি কৰা বিধব লোক নাছিল। ডৰস্তই কেতিয়াৰা কাৰাৰ পৰা যদি সজ উপদেশ পাইছিল দেইয়া আছিল হিলিবাম মাষ্টৰ। জয়ন্তই হিলিবাম মাষ্টৰে ঘৰত আৰেলি সদায় টিউশন কৰিছিল। সি বি, এ, পাছ কৰাৰ সপোন বচিছিল মাত্ৰ হিলিবাম মাষ্টৰে অকৃত্ৰিম দানত। বিনিময়ত মছিকাক সি নিজৰ তনী কপে তত্ত্বারধান কৰিছিল। আৰু মাষ্টৰেও জয়ন্তক মলিকাৰ পঢ়াৰ দায়িত্ব অপন কৰিছিল বলিয়ে ক'ব পাৰি। কিয়নো দিনটো স্কুলত পঢ়াৰাই আহি জীৱেকক পঢ়াবলৈ সময়েইবা পায় ক'ত। সেৱে জয়ন্তৰ হাতত এই দায়িত্ব দি মাষ্টৰে মানসিক ভাৱে কিছু উপসম পাইছিল।

জয়ন্তৰ মাত্ৰ এটা ভায়েক। সিও বৰ্তমান দশম মানুৰ ছাত্ৰ। জয়ন্তই নিজে তাৰ তত্ত্বারধান লয়। অৱশ্যে দেউতাকে দিন হাজিৰা কৰি ঘৰৰ মাক নিজৰ আৰু

দুটা ল'বাক দুসাজ যোগাব করি দিছিল। এনেদেরে দিনবেৰি ক্ৰমাবৰে অতীত হৈ গৈছিল। নতুন নতুন সমস্তা তেদে কৰি সি মাথেন অধ্যয়ণ কৰিছিল। তাৰ মনোৱল ভাগি পৰা নাছিল। ধৈৰ্য্যট তাৰ বাবে একমাত্ৰ বন্ধু আছিল। দেউতাক আৰু মাষ্টৰে মনোৱল দি তাক বিভিন্ন চিন্তাৰ পৰা আত্মাট ধাখিছিল।

চিন্তাৰ উপৰি চিন্তা কৰি সি টিউশ্বন কৰি থকা অৱস্থাতে কিৰা যেন ভুল কৰি পেলাইছিল। মল্লিকা নৱম মানৰ ছাত্ৰী। জয়ন্তৰ ভনী। যিহেতু মল্লিকাৰ ককাই ভাই বাই ভনী কোমা লাছিল। জয়ন্তক ককাই-দেউ বুলি মাতিবলৈ পাই তাই যে কিয়ান আনন্দত আপোন পাহৰা হৈ পৰিছিল তাক মাত্ৰ এদিন জয়ন্তক দেখা নাপালেহে বুজা হৈয়। জয়ন্তহ এনে এজনী সহজ সৰল, নিঝু তথা নিষ্পাপ মল্লিকাক ভনী কপে পাই পৃথিৱীৰ শৃঙ্খল মাজতে ঘেন কিৰা এটা আছে তাক উপলক্ষি কৰিছিল। আৰু তাৰে পৰাই জয়ন্তই ধৈৰ্য্য আৰু প্ৰেৰণা লাভ কৰিছিল। এনেদেৱেষ সিঁহতৰ পৰিত্ব ভাতৃ ভণ্ডীৰ প্ৰেমৰ সমৰ্পণ নিবিড় হৈ উঠিছিল।

মল্লিকা বৰ্ণনান বহুতো কথা বৃজিৰ পৰা হৈ উঠিছে। তাই জয়ন্তৰ সমস্তাবোৰ সমাধানত আগভাগ ল'বলৈ ধৰিলৈ। আনকি আজৰি সময়ত ককায়েকক গভীৰ চিন্তা জগতৰ পৰা উপসম পোৱাবলৈ মনৰ কিছু ফুটি কথা কৈ আনন্দৰ খোৰাক হোগাইছিল। মাজে সময়ে জয়ন্তৰ মন যোগনীয়া হৈ থকাৰ উপৰিও মল্লিকাই হিমান পাৰে সিমান সহায় আগবঢ়াইছিল। কিন্তু নিয়তিক কিয়ে নিৰ্মন পৰিহাস! সিঁহতৰ এই ভাতৃ ভণ্ডী প্ৰেমৰ পৰিত্ব এনাজৰীডাল সময়ৰ কোৱল সৌতত পৰি চিতি যাবৰ উপক্ৰম হ'ল। উত্পন্ন ধূমকেতু স্বকপে প্ৰৱক্ষক প্ৰণয় হৈ পৰিল সিঁহতৰ মাজৰ মধুৰ ধনিষ্ঠ সম্পৰ্ক ভংগ

কৰা যতমানে কুটৰ ঘাই। ঈৰ্ষা পৰ্যায় টিকালৰৰ পুতেকৰ গাতো যে সেই একে মনোভাৰ থাকিব পাৰে তাক জয়ন্তহ সপোনতো ভৱা নাছিল। জয়ন্তৰ প্ৰতি আগৰে পৰাই প্ৰণয়ৰ আছিল এক ঈৰ্ষাপ্রিত মনোভাৰ। কিন্তু প্ৰণয়ে তাক বাস্তৱত প্ৰকাশ কৰিবলৈ সময় আৰু স্ববিধা পেৱা নাছিল। বহুদিনৰ পৰা জয়ন্তৰ প্ৰতি মনে মনে জলি থকা হিংসাৰ জইকুৰা বাহিৰত জলাই দিবলৈ এতিয়া প্ৰণয়ে এটা ভাল স্ববিধা পালে। আনহাতে প্ৰণয়ৰ নিজৰ আভিজাত্য ভেম আৰু নিজৰ সম্মান বৃদ্ধি কৰিবলৈ সমাজত নিজক এটা ভাল চৰিত্ৰান ছাত্ৰ বুলি পৰিচয় দিয়াৰ সময় আহি পৰিল। প্ৰণয়ৰ তাঙ্গ উদয় হ'ল। জয়ন্তৰ প্ৰতি থকা গাঁওখনৰ যি প্ৰেমভাৱ তাক অচিৰেই ধৰংস কৰি সেই সম্মানৰ অধিকাৰী হ'ব প্ৰণয়। সি মাত্ৰ এটাই আঁচনি উলিয়ালৈ সেইটো হ'ল মল্লিকা আৰু জয়ন্তৰ মাজত থকা ভাতৃ-ভণ্ডী প্ৰেমক। ‘গোপন প্ৰেম’ হিচাবে গাৰংত প্ৰচাৰ কৰা।

মাৰ বিলুৰ উককা। সকলোৱে মেজি তলত আনন্দমনে ভোজ ভাত খোৱাত ব্যস্ত। কিন্তু প্ৰণয় ... ? সি গোটেই বাতি জয়ন্ত আৰু মল্লিকাৰ প্ৰেমৰ চিঠি লিখি গাঁৱৰ ইমুৰৰ পৰা সিমুৰলৈকে সিঁচিত কৰাত ব্যস্ত। আনহাতে অগ্ৰীল বাকাৰে পোষ্টাৰ মাৰি সমগ্ৰ গাঁৱতে একে বাতিৰ ভিতৰতে জয়ন্ত আৰু মল্লিকাৰ গোপন প্ৰেমৰ কথা বিয়পাই দিলৈ।

হলিবাম মাষ্টৰে লাজ আৰু অপমানত গাঁৱলৈ বিছ দিনা ওলাই নগ'ল। তেওঁ নিজৰে কিছু ভুল বুলি দুখ প্ৰকাশ কৰিলৈ। জীয়েক পাৰে মানে এচাৰি প্ৰহাৰ কৰিলৈ। জীৱনত এইয়াই হয়তো প্ৰথমবাৰৰ বাবে হলিবাম মাষ্টৰে জীয়েকৰ ওপৰত এচাৰি ব্যৱহাৰ কৰিলৈ। বাস্তৱ পৰা বুটলি অনা

চিঠিখন দেউতাকৰ সম্মতে পঢ়িবলৈ দিঘাত
মল্লিকা শিল পৰা কপোৰ দৰে থৰ লাগিল।

ক'তা জয়স্বটো মোৰ ককাদেউ, যাক
মই সমান ক'ৰো, শুন্দা ভঙ্গি ক'ৰো। যি জন
ককাইদেৱে মোক লগ্নীকপে সদায় সজ উপ-
শ্ৰেষ্ঠ দিয়াৰ → বাহিৰে আম কথা কৰে,
লাছিল। আৰুকি জয়স্ব গাত তেনে কোনে
হুৰ্বল চিহ্নাৰ ঠাই থকাৰ কথা তাই সপোনতে
কলনা কৰিব পৰা নাছিল। কিন্তু এইখন
সেই জয়স্বৰে চিঠি চিঠিখন ভাত্তভূঁয়ীৰ নহয়।
সম্পূর্ণ প্ৰেমৰ চিঠি। কোনো প্ৰেমিকে প্ৰেমি-
কালৈ দিয়া চিঠি। ইয়াৰ স্পষ্ট প্ৰমাণ লেকাফাৰ
ওপৰতে লিখি দিয়া বাকা শাৰীতে পোৱা
যায়। “I Love you Mollaka, নাই
নাই! সেই চিঠি তাই কেতিয়াও দেউতাকক
পঢ়ি শুনাৰ হোৱাৰে। জয়স্ব ককাইদেউৰ
যদি ইমান মোৰ অতি হুৰ্বল ভাৰ আছিল
তেন্তে মোক নকলে কিৱ? মনতে ভাবিলে
তাই। ইয়াল দিমে গাঁথীৰ খুৱাই সাপ পোহাৰ
দৰে জয়স্বক ককাইদেউ পাতি লৈছিল। এই
অপমান দিবৰ বাবেই নেকি? এনেবোৰ
চিষ্ঠাই তাইক ব্যত্তিব্যস্ত কৰি তুলিলো।

জয়স্ব হাতৰ আখৰ কেইটা তাট
ভালদৰে চিনি পাইছিল। কিন্তু সেই চিঠি-
খনৰ আৰবোৰ সম্পূর্ণ অচিনাকি। তাই
মাত্ৰ দেউতাকৰ সম্মুখত চল্লিয়া চুক
জুবিয়ে সেতে খং আৰু লাজত বাস্তৱতা
হেৰুৱাই চিএওৰি দিলো— “নহয়-নহয়-নহয়!
এইখন ককাইদেউৰে দিয়া চিঠি নহয়। ই
অসমৰ দেউতা” “তেন্তে তোৰ পছলিৰ মুৰত
এইখন জয়স্বৰ Address বে কোনে লিখি দৈ
গৈছে?” খণ্ডেৰে সুধিলে দেউতাকে। মল্লিকা
নিৰৱে থাকিল। “ক নকৰ কিয়? তোৰ
ম্বতাৰ চৰিত্ৰ বিষয়ে মই আগতে জনা
হ'লে মল্লিকা ভিতৰলৈ সোমাই ধায়
দেউতাকৰ কাষৰ পৰা। ইলিবাম মাঝৰে
এবাৰ জয়স্ব ওপৰত আৰু কোনোৰাৰ

নিজৰ জীয়েকৰ ওপৰতো খং কৰে। আকেৰ
কেতিয়াৰা নিজৰ গাতে দোষ পাতি লয়
কাৰণ তেওঁ নিজে যদি এটা যৌৰন প্ৰাপ্ত
যুৱকৰ হাতত জীয়েকৰ সম্পূর্ণ পঢ়াৰ দায়িত্ব
এবি নিদিলেহেতেন তেতিয়া ... ! কিন্তু
তেওঁ পুনৰ ভাৰে জয়স্ব জানো মঁচকৈ :
এটা ভাল জনৰ ল'বা। তাৰ চৰিত্ৰৰ
প্ৰতিটো কোনেই মাষ্টৰে টৱ টৱ কৈ পৰীক্ষা
কৰিছিল। ভালকৈ বুজিও পাইছিল জয়স্বক।
তেন্তে, সেই চিঠিখন কাৰ? একো স্থিৰ
সিদ্ধান্ত কৰিব নোৱাৰিলৈ মাষ্টৰে।

মাঘ বিহুৰ গোটেই দিনতো বিছনাতে
কান্দি কান্দি পৰি থাকিল মল্লিকা। জয়স্বই
টাউনৰ পৰা আহি গাঁৱত সোমাই এটা
অচিনাকি পৰিবেশৰ সম্মুখীন হ'ল। সি
আচৰিত হৈ পৰিল। নিজকে যেন পাহি
গ'ল সি। আগৰ কেইবাৰ গাঁৱলৈ আগোতে
ল'বা ছোৱালী বোৰে জয়স্বক সোধা কথা-
বোৰ তাৰ মনত পৰিল—। “জয়স্ব ভালে
আছানে? পঢ়াশুনা কেনে চলিছে? ইত্যাদি।
কিন্তু আজি তাৰ সম্পূর্ণ বিপৰীত। জয়স্বক
দেখাৰ লগে লগে সকলোৱে ফিচিঙা ফিচিঙ,
ঠাট্টা আদি কৰিবলৈ ধৰিল। জয়স্বই একা
বুজিব নোৱাৰিলৈ তাৰ সকলোৱাৰ ধাৰণা
ওলট পাগল হৈ গ'ল। চাৰিআলিব কাৰতে
থকা (আগৰ বৰনৈৰ পাৰ) বৰ গছ জোপাত
মৰা আছে এখন পোষ্টাৰ’

“জয়স্ব আৰু মল্লিকাৰ গোপন প্ৰেম
বৰ্ক কৰ”।

আহ! ইমান অপমান, ইমান ৰাস্তগা
আৰু সহা নহয়। কোন সেই পিশাঁচ?
কাক আজি সন্দেহ কৰিব সি? গাঁৱৰ
সকলোৱাৰ বন্ধু বাঞ্ছিবেই তাৰ প্ৰিয় অথচ ...
..... ! এই পোষ্টাৰ কোনে মাৰিলে ?
সেই কাৰণেই হয়তো অসম আগতে ছোৱা-
লাইতে আৰু ঠাট্টা কৰিছিল। লাহে লাহে
সকলো বুজি পালে সি। সেয়ে হলিবাম

মাছিবে দেখির আগতে পোষ্টারখন ফালি
পেলোরাটে। রই শ্রেয় বুলি থাবি সি লবা-
লবিক গৈ পোষ্টারখন ফালি পেলাল ! সি
ভাবিলে কিরানি ইলিবাম মাছিবে এই পোষ্টার
পোরাই নাই। কিন্তু, যদিহে পাইছে তেন্তে,
কোন লাজ, কোন সতে সি সেইখন
ঘৰত প্ৰৱেশ কৰিব — ? সি লাহে লাহে
আগবাটিল। আৰু ইখনৰ পিছত সিখনকৈ
ৰাস্তাৰ ছুয়োপাৰে থকা গছবোৰত আৰু
অনেক পোষ্টাৰ দেখা পালে সি। লাজ
অপমান আৰু খঙ্গত জজ'বিত হৈ সি এফালৰ
পৰ। সেইবোৰ ফালি থাবলৈ ধৰিলে। তাৰ
এটাই ধৰণন; মাছিবে নপঢাৰ আগতে সব
পোষ্টাৰ ফালি শেষ কৰিব সি। কিন্তু জয়ন্তৰ
ভৱাই নাছিল যে মাছিবকে আদি কৰি গোটেই
গাঁৱৰ সকলা বাইজ আনকি ভাৰ মাক
দেউতাক আৰু ভাঁকেও এই অপৰাদ্ব কথা
ইতিমধ্যে গম পাইছে। পোষ্টাবোৰ ফালি
ফালি এসময়ত তাৰ আমনি লাগিল। তাৰ
ধৈৰ্যৰ বান্দ সিথিল হৈ পৰিল। আৰু
খৰখেদাকৈ ঘৰলৈ বুলি খোজ ল'লে।

চাজ, অপমান আৰু বিবহ বেদনাৰে
ভাৰা আস্ত হৈ জয়ন্তৰ কেতিয়ানো ঘৰ পালগৈ
সি গমকে দোৱা নাছিল। দ্বৰৰ ছুরাব দলিত
উজুতি খোৱাতহে তাৰ চেতনা আহিল যে
সি এতিয়া ঘৰ পালেছি। জয়ন্তৰ কাপোৰ
কানি খুলি থকা অৱস্থাতে দেউতাক মাত
লগালে। ‘জয়ন্তৰ মৰিয়াহোলাত আজি তই
যি অপবাদৰ বীজ ৰোপন কৰিলি। সেই
বীজ উভালিব পাৰিবিনে ? কালিলৈক
তোৰ গুণ গৰিমা গোৱা মাঝুহ যিমান
আহিল আজি তোৰ অপবাদৰ কথা দোৱা
মাঝুহ তাৰ দুগুণে চৰিল। ধৰ বাবে আজি
মহি চাৰিআলিলৈ ওলাব পৰা নাই। তোৰ
দৰে ...। ‘দেউতা’ তৎক্ষনাতে মাত
লগালে জয়ন্তৰ। ‘নক'বা নক'বা দেউতা
মাঝাত তাৰাম তাৰাম তাৰাম

মই সব গম পাইছো। ইয়াৰ বাবে নাহি
.....। ‘ইয়াৰ বাবে দায়ি তই নিজেই’।
জয়ন্তৰ শ্ৰে কৰিবলৈ নৌপাঞ্চলৈ দেউতাকে
ক পেলালে। ‘নহয় দেউতা মোক.....।
‘তোৰ কথা মই শুনিব নিবিচাৰো। যি
মাছিবৰ ঘৰত সকলৰ পৰা ডাঙৰ দীহল
হ'লি। যি মাছিবৰ অমুগ্রহতে বি, এ, পতি-
বলৈ পাইছ ! মই, তোৰ একমাত্ৰ দেউতা-
বেও সিমান খিনি কৰি দিব পৰা মই বুলি
নিজে স্বীকাৰ কৰো। অথচ তই ...’
দেউতাক আৰু ক'ব খুজিছিল। কিন্তু
জয়ন্তৰ ছকচকাটি কান্দি পেলালে। ‘ভুল
... ভুল ... কৰিলৈ বিচাৰ কৰা হয়। কিন্তু,
তাৰ বাবে সকলোৱে এবাৰ নিজকে অনুশী-
লন কৰি চাব লাগিব দেউতা।

‘হয় ! যদি মই তোক সকলো সুবিধা
দিব পাৰিলোহাঁতেন তেন্তে নিশ্চয় তই
মাছিবৰ অমুগ্রহ ল'বলৈ রণ'লিঁষ্টি তন। কিন্তু
মাছিবৰ ইমানখিনি উপকাৰৰ বিনিময়ত তই ...
‘দেউতা’

‘চি : অচ্ছতজ্জন ... তোৰ দৰে’।

দেউতা মোক কৰা কৰা। মই এই সম্পাৰ্ক
একো নাজানো। মোক বিশ্বাস কৰা দেউতা।
মই শপত খাই ক'ছা এই সকলাবোৰ মিছ।
ইয়াত নিশ্চয় কিবা এটা কু অভিসন্ধি লুকা আছ’। দেউতাকৰ ছগালেন্দি চকুলো বাগৰি
আহিল। তেওঁ পুতেকক ইমান দিলে এটা ও
ধৰক দিয়া নাছিল। অথচ সেই পুতেকক
আজি নিজে ইমানবোৰ কথোৰ বাক্য
প্ৰয়াগ কৰি আঘাট দিলে। নিশ্চয় জয়ন্তৰ
কোনোৱা শক্রয়ে মিছাতে এনে অপবাদ
দিছে। এনেবোৰ কথা ভাৰি ভাৰি দেউতাকে
লাহে লাহে বিছনাৰ ফালে খোজ ল'লে।

জয়ন্তৰ ঘৰত মাক আৰু ভাঁয়কৰ
দেখা নাপাই ইফালে সিফালে ছুঁড়ে ক
বিচাৰিৰ ধৰিলৈ কিন্তু ঘৰত দেউতাকৰ

বাহিরে কাঁকা দেখা নাপালে। দেউতাকক
শুধিবলৈকে সাহস নকৰিলে সি। অসপতে
বাহ্য হৈ গোৱা মিছা অপবাদৰ কথা চিহ্ন
কৰি নিজকে পাহিৰি গ'ল জয়ন্ত। এনে
এটা মিছা কথা প্ৰচাৰ কংৰ অন্ধবাসত
কোন আছে সেই বিষয়ে জয়ন্ত ভাবিবলৈ
ধৰিলে। সি এই বিষয়ে অভুসন্ধান চলাব
আৰু প্ৰকৃততে কোন এনে মুখ্যামি কৰিলে
তাৰ প্ৰমাণ লৈ মাটিৰ ঘৰলৈ থাব। কিন্তু,
ইয়াৰ বাবে তাৰ বহুতো সময়ৰ প্ৰয়োজন
হ'ব। মাঝুহৰেৰ মনত যিটো সন্দেহৰ ভাৰ
সোমায় পৰিল তাক জানো সি দূৰ কৰিব
পাৰিব। সেৱে সি সেই মুখ্যক ধৰা পেলাই
মাটিক গতাটি দি হৈবোৱা সমান ঘৰাই
পাহাৰ জাশা তাগ কৰিলে! তেনে ক্ষণ
হ্যায়ী সমান সি বাধাও নকৰে! মাক আৰু
ভায়েক বিচাৰি জয়ন্ত পছলিলৈ শুলাই গ'ল।

জয়ন্ত সম্পূৰ্ণ গুলোটা দৃশ্য এটা
দেখা পালে। হঙিবাম মাটিৰ লগত
মলিকা, মলিকাৰ মাক, জয়ন্তৰ মাক আৰু
ভায়েক ক্ৰমায়ে সিইত্ব ঘৰৰ ফালে আগুৱাই
আহিছে। সি নিজৰ চুকুৰিকে বিশ্বাস
কৰিবলৈ টান পালে, এবাৰ ভাঙকৈ চুকু
হাল মোহাৰি নিৰীক্ষণ কৰিলে হয়, মলিকা
সঁচাকৈয়ে আহিছে দেউতাক মাকৰ লগত।
হাতত এখন চিঠি। জয়ন্ত থবলাগি বৈ
ধাকিল। মলিকাইত ক্ৰমায়ে আগুৱাই
আহিল।

“জয়ন্ত ককাইদেউ — এইখন প্ৰণয়
দাদাৰে মোলৈ দিৱা চিটি। মই ইয়াৰ
উত্তৰ নিদিলৈ। প্ৰত্যন্তৰ কেছিলো চিঠিখন
মই জয়ন্ত ককাইদেউক দি দিম আৰু ককাই
দেউৰ দ্বাৰাই দেউতাকো জানিবলৈ দিম কিন্তু
তুমি আজি কিন্তু দিন ঘৰলৈ অহা নাছিলা
বাবে মই চিঠিখন বাকচত দ্বাৰাই ধৈ
ছিলো। আৰু আজি স্পষ্ট ভাৱে প্ৰণ
পালে। যে এই চিঠিখনক তোমাক দিম বুলি

কোৱাৰ বাবেই হয়তো প্ৰণয় দাদাৰে এনে
নিষ্ঠ'ব কাম কৰিলে”। মলিকাই কৈ অহা
কণ্ঠৰেৰ সকলাৰে শুনিছিল। কিন্তু কোনও
মাছৰেৰ নকৰাকৈ নিৰেৰে জয়ন্তহ'তৰ ভিতৰ
লৈ সোমাই আহিল। এনে মিছা অপবাদ
প্ৰচাৰৰ মূলতে যে প্ৰণয়, তাক সেই চিঠিখন
আৰু মলিকাৰ মুখৰ কথাপৰি প্ৰাণ কৰি
দেখুৱালে।

কিন্তু এই ছুটি পৰিয়ালে প্ৰণয়ৰ ঘৰৰ
বিকাকে মাত্মতাৰ অধিকাৰ আৰু সাহস নাই
বুলিবই পাৰি। বৰ্তমান গণতান্ত্ৰিক শাসন
ধ্যৱস্থাত ধন তত্ত্বৰ যি স্থানৰ হৃতা তাৰ
প্ৰমাণ হিচাপে গাঁৱ ভুঁঞ্চি মহাজন, টিকদাৰ
শ্ৰেণীটোৱে দৰিদ্ৰৰ ওপৰত কৰা শোষণ,
লুঠন আৰু আধিপত্ৰ কথাক আঙুলিয়াৰ
পাৰি। সেৱে তেওঁলোকে প্ৰণয়ৰ বিকাকে
মাত নামাতি মনে মনে থকাটাৱে শ্ৰেয়
বলি ভাবিলে।

হঙিবাম মাটিৰ সেইদিন জয়ন্তৰ
বিষয়ে জয়ন্তৰ দেউতাকক গোচৰ দিবলৈ
অহা নাহিল। তেওঁ আগতেও মাজে সময়ে
সিইত্ব ঘৰলৈ আহে বিশেষকৈ জয়ন্তৰ পঢ়া
শুনা আৰু ঘৰখনৰ অভ্যন্ত পৰিষ্ঠিতিৰ
বিষয়ে খবৰ কৰিবলৈ। কিন্তু সেই দিন
তেওঁ আহিছিল বিদায় মাগিবলৈ। পুৰণি
বন্ধু হৰকান্ত, [জয়ন্তৰ দেউতাক] একমাত্ৰ
মৰমৰ ছাত্ৰ জয়ন্ত আৰু ঘৰৰ পৰিয়াল বৰ্গৰ
পৰা হঙিবাম মাটিৰ সপৰিয়াল বিদায়
মাগিলৈ দূৰ এখন চহৰলৈ। অৱশ্য সেই
চহৰত মাটিৰ আগৰে পৰাই ঘৰ দৱাৰ
নিশ্চিন কৰি বাখিছিল। গাঁৱৰ চাঁয়া এৰিব
নোৱাৰি তেওঁ বোকাপানীকে গচ্ছিক আহিল।
কিন্তু! কিন্তু আজি মাটিৰ চিৰং কৰিলে
যে তেওঁ গাঁৱৰ পৰা চহৰৰ ঘৰলৈ বাঁওনা
হ'ব।

জয়ন্ত পঢ়া কৰমৰ পৰাই সকলোৰেৰ
শুনি আছিল। ঘৰৰ সময়ত মলিকাই মাখোন

ক'ল — “ককাইদেউ যাওঁগৈ ! পঢ়াশুনা ভাল-
দৰে কবিছ ছাঁগৈ। কিন্তু মোক বাক
চহৰত কে'ন পঢ়ুৱাৰ ! কথাবোৰ তাই
তেনেই সহজভাৱেই কৈছিল। হুগালে নিজৰা
সন্দৰ্শ দুটুপী তপত চৰুলো বাগৰি আহিল
মল্লিকাৰ। জয়ন্তই স্থিৰেৰ ব'ব নোৱাৰিলৈ।
সি মল্লিকাৰ চৰুলো মচি দি কলে। “ভনী
তোমাক চহৰত পঢ়ুৱাৰ পৰা মাঝুহ বহুত
ওলাৰ। মোৰ দৰে বহুত ল'ৰা আছে
চহৰত”।

“কিন্তু ককাইদেউ ! যদিও বিষতাই
একে পিতৃ-মাতৃৰ সন্তান হিচাপে তোমাক,
মোকে জন্ম নিদিলৈ। তথাপিও তুমি মোৰ
প্ৰাণৰ ককাইদেউ। তোমাৰ দৰে আৰু এজন
ককাইদেউ মই পাম জানো ?”

মাটুৰ ইতিমধ্যে জপন মুখত। মল্লিকাই
কায়েকৰ কাবৰ পৰা লাহে লাহে আউঁৰি
আহিল। যাওঁতে মাথো কে গ'ল — ককাইদেউ
মাজে সময়ে আমাৰ ঘৰ'লৈ যাবা ---”।
মল্লিকাৰ খোকা থাকি মাতৰে কে ঘোৱা কণ্ঠ-
ষাৰি জয়ন্তৰ কাগত ঘনে ঘনে প্ৰতিধৰিত
হ'লৈ ধৰিলৈ।

জন্মত বিছনাত বাগৰি পৰিল কি যে
নিয়তিৰ লিখন। সেইজনী নিমোৰ ভনী
চীমন কুৰ চৌক চৈত চৰ চৰিল
চৰিল। চীক চৰ চৰ চৌক চীকেৰ
ভাল মাঝুক চীক চৰ চৈত আৰু কাচ
চৰ চীক চীক ভানিও চৰ চৰিলভী
চৰ চৰ মারিক্য চৰ চৰিল ম'হ আৰু
চীক মারিক্য চৰ চৈক চৈক ম'হ আৰু
চৰ চৈক এত চীক জন্ম তৈ। জন্ম
চৈকৰ চৈকীত চৈক ক্যাত ক্যাত বলি
নীত চীক লাগিল লিখি চৈক চৈক লী
কুচুকী ভাল আগ আগত কাঁজেক। চুকু
চীক চৈক চৈক চৈক চৈক চৈক লিখি

অথচ — আমাৰ মাজৰ পৰিৱ হাদৱৰ যি ভাট-
ভগীৰ নিবিড় প্ৰেম তাক সমাজখনে বুজি
নাপালে। সি ভাৰিলৈ তাৰ বাবেও শক্র
আছে যাক সি ইমান দিনেও চিনি পোৱা
নাছিল।

জয়ন্তই এইবাৰ পঢ়াৰ পথ উলিয়াবলৈ
চিন্তা কৰিলৈ। ক্ৰমাবয়ে পশ্চিম আকাশত
ৰাতলি সুকয়ে বিদায় মাগিলৈ। পৃথিৱীলৈ
অনুকৰ নামি আহিল।

জয়ন্তৰ একমাত্ৰ ভায়েক অজয়ে
শোষিত, নিষ্পেষিত জনতাৰ মুক্তিৰ বাবে
শত-শত নিপীড়িত, নিষ্পেষিত লোকৰ মুক্তিৰ
বাবে আৱস্থ কৰা তাৰ এটি সংগ্ৰামত বছটো
বিপ্ৰী ডেকাট যোগদান কৰিলৈ।

জয়ন্তই পৰীক্ষা দিৰলৈ আগুৱাই
ন'গল। বৰঞ্চ ইমানতে অধ্যয়ণৰ ইতি
মাৰিলৈ। ঘৰখনৰ সমস্ত দায়িত্ব আহি
পৰিল জয়ন্তৰ ওপৰত। বৰু পিতৃ-মাতৃক
দেৱা কৰাট একমাত্ৰ অত হিচাপে পাসন
কৰিলৈ জয়ন্তই। আৰু লগে লগে নিজকে
জীৱন সংগ্ৰামত এৰি দিলৈ সি

হয়তো মল্লিকাইতে চহৰত সময়ৰোৰ
সংগ্ৰামৰ মাজেৰেই অবিবাহিত কৰিব
লাগিছে। □

জীৱন

সংগ্রাম

চতুর্থ সালত—বৎসর
জীৱন গুলি চৰিত
চতুর্থ সত্ৰ জীৱন
চৰিত কৰিব। আপন
কৰিব। কৰিব।

বাগানত নিশা এক বজাৰ ঘণ্টা

মৰা শুনা গ'ল ! চাৰিশোল নিৰব নিষ্ঠক।
কোনো হয়তু জাগি থকা নাই। বাহিৰত
ফেঁচাৰোৰ চিঞ্চিৰ শুনা গৈছে। হয়তু
সিঙ্গাতে জীৱই থকাৰ প্ৰেৰণা বিচৰি ইকুচৰ
পৰ। সিঙ্গাললৈ চপ চপাই উৰি ফুৰিছে।
দুৰ্বল পৰ এটা হিন্দী গৈতৰ চেপা সুৰ
ভাটি আহিছে। নাজনো কেনে এই নিশা
কি আনন্দত মতলীয়া হৈছে !— এনে আতি
শুবি নোহারা কথাৰ ভাৱি। থাকোতেই
অমলাৰ কাবতে শুষ্টি থকা তাইৰ একমাত্ৰ
পুত্ৰ মটু (চাৰি বছৰীয়া) সাৰ পাই কান্দি
বলৈ আৰম্ভ কৰিলে। অমলাই বহু চেষ্টা
কৰিও তাৰ কান্দোন বক্ষ কৰিব পৰা নাই।
হাতেক বিছনাৰ পৰা উষ্টি তাই লেমটো
জলাই দিলে। কিন্তু ইয়াৰ পোহৰও ক্ৰমানে
কমি আহিবলৈ ধৰিলে। তাই লেমটো
জোৱি চাই গম পালে যে লেমটোত তেল
প্ৰায় নারেই। লঁৰাটোৰ কান্দোন তেতিয়াও
বক্ষ হোৱা নাই। ইফালে হিমচো ডাবত
এখন মাত্ৰ চাদৰকে মাক পুতেক হুচোতাই
গাত লৈ জাৰ নিবাৰণ কৰিবৰ বাবে চেষ্টা
কৰিছে। মটুৰ সেতা পৰা মুখ খনলৈ চাই
তাইৰ হুথ লাগি গ'ল। যিহেতু, আজি হুদিন
ধৰি সিঁহতে হাত খাবলৈ পোৱা নাই।
নিমখ দিয়া ফিকা চাহকে তাই খাইছে আৰু
লঁৰাটোক সিঁহতৰ কাবতে থকা বাজহানী
মানুহঘৰে আধা খাই চুৱাপাতনিত পেলাই

কাজ মজায়ে ! হঠাৎ উঠোৰ্টিক কৰিব
কাম কৰি। পোত তৈক চৰ
তাত চান্দাক। চাহ বাপ লক। তাতৰ
মুখনি ক্ষেত্ৰ কৰিব উচ্চাস্তুক তন্তৰ
কৰিব। কৰিব।

শ্ৰীহৃষীৰ বেখামনি কাম কৰিব

২৩ বাধিক সকলীয়

কৰিব। কৰিব কৰিব। কৰিব। কৰিব।

দিয়া কঠিব টুকুৰাৰেৰ বুটলি আনি খুৱাইছে।
কোনা দিনাখন এট'কুৰ', কোনা দিনাখন
এক্ষাল আৰু কোনা দিনা এখন কঠি তাই
বিচাৰি পাৰি। কিন্তু মটুৰে সেইবোৰ খাৰলৈ
ইচ্ছা নকাৰ ! ইতিমধ্যা কান্দি কান্দি হংগৰি
পৰাত মটু টোপনি গ'ল ! তক বুকু
সাবতি আহাই ওৰে ধাতি উচুপি উচুপি
উজাগৰে কঠালে।

বাতিপুৰা অমলাই বিছনাৰ পৰা
উষ্টি দজাৰ্থন খুলি বাহিৰলৈ আহিলে।
নাদৰ পাৰলৈ গৈ মুখখন ধূট তাট ঘৰটা
সাৰি নিমখ দিয়া কিকা চাহ এবাতি খাই
লৈ চোঁসখন সাৰি গা ধূবলৈ গ'ল। গা
ধূট আহি মূৰটা আচুৰি দিব্যালিতে বহি
তাই চিঞ্চা কৰিলে যে আজি ধিৰেনো
প্ৰকাৰৰে কাৰোৰাৰ ঘৰত তাই কিবা এটা
কাম বিচাৰিবই লাগিব। এনতে মটু
বিছনাৰ পৰা উষ্টি আহি চুক মোহাৰি
মোহাৰি মাকৰ ওচৰত বলহি। অমলাই
আৰু কোলাত তুলি মৰম কৰি মুখখন ধূৱাই
প্ৰতিবেশীৰ চুৱা পাতনীত বটি দিব্যি গ'ল।
তাই গৈ দেখিলৈ যে কেইটাৰাম কুকুৰে
এট'কুৰা কঠিক লৈ খোৱা-কাৰাৰা কৰি
আছ। এই দৃশ্য দেখি তাই অগান্ত হৈ
পৰিল আৰু ভোকে খঙে জজৰিত হৈ ইফালে
সিফালে চাই এচাৰি এডাল ধিচাৰি আনি
কুকুৰ কেইটাক উধাই মুধাই কোই সিঁহতক
খেদি কঠি টুকুৰা আনিবলৈ চেষ্টা কৰিলে।

কিন্তু তার মাজেরে এটা কুকুরে ঝটি টুকুর
মুখত লৈ দৌব মাৰি পলাল। হতাশ মনেৰে
তাই ঘৰলৈ ঘূৰি আহি নিৰখ দিয়া গৰম
পানী অকামানকে মণ্টক খাবলৈ দি ছয়ো
কাম বিচাৰি ঘৰৰ পৰা ওলাই গ'ল।

তেতিয়া বেলিটো আহি মূৰৰ ওপৰত
পাইছেহি। কিছুদৰ অতিক্ৰম কৰি ঘোৱাৰ
পিছত হঠাৎ তাই এক হস্তুলু শুনিৰলৈ
পালে। ইফালে সিফালে চাই তাই দেখিলৈ
যে বৰীন উকীলৰ ঘৰত মাছুহে নথৰা হৈছে।
বহুত মাছুহ অহা ঘোৱা কৰিছে। অসংখ্য
মটৰ পাণ্ডী ধূলি উকৰাই অহা ঘোৱা
কৰিছে। চিন্দী গীত আৰু বিদেশী যন্ত্ৰৰ শব্দত
কাৰো মাত কোনেও শুনি পোৱা নাই।
উকীলৰ ঘৰৰ ওচৰলৈ চাপি গৈ অমলাই
দেখিলৈ যে উকীলৰ গোটেই ঘৰটা বেলুনৰে
সজাই তুলিছে! অমলাই ভাবিলে তাইকে
গ'লে সিহঁতে নিশ্চয় কিবা খাবলৈ পাৰ।
তাই ভয়ে ভয়ে লাহেকৈ গেটখন খুলি
চৌহদৰ ভিতৰলৈ সোমাই গ'ল। খটখটীৰ
তলাতে একাৰে তাই মণ্টক লৈ বহি পৰিল।
বহুসময় পাৰহৈ গ'ল। পশ্চিমে বেলি
লহিয়াইছে! কিন্তু কাৰাৰেট সিহঁতৰ প্ৰতি
(অমলা আৰু মণ্টু) তুক্ষেপ নাই। মাছুহৰ
সোত আগতক তৌৰ গতিত ব'ব ধৰিছে।
সকলোৱে হাতত বঙা, নীলা, ফুলাম কাগজৰে
বন্ধা কিবা নহয় কিবা একেটাহ'ত ডাঙৰ
ডাঙৰ বস্তু লৈ আহিছে।

উকীলৰ একমাত্ৰ ছোৱানী চুম্কী।
তাইৰ বয়স পঁচ বছৰ। তাই ইফালৰ
পৰা সিফাললৈ দেও দি দি জপিয়াই জপিয়াই
দৌবি ফুৰিছে। তাই এনেৱেই ধূনীয়া
তাতে বঙা চুম্কী লগোৱা ঝৰকটোৱে তাইক
আজি আৰু ধূনীয়া লাগিছে। এনেহে
লাগিছে যেন সাইলাখ শৰ্গৰ পৰীহৈ। মাছুহ-
বোৰে তাইক কেলাত তুলি লৈ মৰম কৰি

তেঁগোলৈকে লগত অনা উপহাৰবাৰ তাইক
দিছে।

প্ৰায় ৬৭ ষষ্ঠি ধৰি অমলা আৰু
মণ্টু তাতে লেপেতা কাটি বহি আছে।
খং, ক্ষোভ আৰু ভোকত অমলা অতীষ্ঠ হৈ
পৰিল। এনেতে চুম্কী ভিতৰৰ পৰা দৌবি
আহি সিহঁতৰ ওচৰত বৈ সুধিল—“তোমাৰ
নাম কি”? মণ্টুৰে সেমেনা সেমেনি কৰি
কল—“মণ্টু”। চুম্কীয়ে কল—“মোৰ
নাম চুম্কী”। আজি মোৰ জয়দিন। সেই-
বাবেহে ইমানবোৰ মাছুহ আমাৰ ঘৰলৈ আহিছে,
আৰু এই যে বুলুনবোৰ দেখিছা, এইবোৰ
চৰ পাপাই মোৰ বাবেহে আনিছে। খাবলৈ
যে কিমান বস্তু আনিছে! তোমালাকে পিছে
খালানে নাই? মণ্টুৰে মূৰ জোকাৰি নাই
খোৱা বুলি কলে। চুম্কীয়ে মণ্টুক হাতত
ধৰি টানি টানি ভিতৰলৈ লৈ গ'ল। মণ্টুৰে
ভয়ে ভয়ে তাইৰ পিছে পিছে ভিতৰলৈ
সোমায় গ'ল। অমলাই স্বষ্টিৰ নিহাস
পেলালে। তাই ভাবিলে যি কি নহওক,
অৱশেষত মণ্টুৰে অন্ততঃ কিবা অনপ হাত
তাৰ ভোক ঘুছাৰ পাৰিব। তাই চাৰিপ্র-
পিলে চাই ভাবিলে কিবা অনপ তায়ো
খাবলৈ পোৱা হ'লে। এনেতে তাৰোহৰ
পিক পেলালৈ ওলাই অহা বৰীন উকীলক
দেখি অমলাই ক'লে—“বাৰু, কিবা অনপ
খাবলৈ দিয়ক বৰ ভোক লাগিছে”。 কিন্তু
উকীল চকু ঘোপা কৰি গালিৰ সুৰত ক'লৈ
“তহ্বত ভিক্তৰোৰ পৰা বকা নাই। কিবা
এটা পাতিবহে লাগ। ইইঁত আহি আগে
ভাগে হাজিৰ হ'ব। যেনিবা সিহঁতৰ বাবেহে
এইবোৰ পতা হয়! সহজে এই আবজ্ঞা বৈৰিৰ
পৰা আৰু উপায় নাই। তই এতিয়াই
মোৰ চৌহদৰ পৰা ওলাই যা”。 উকীলে
তাইক গালি পাৰি পাৰি গেটৰ বাহিৰ কৰি
খেদি পাইয়ালে। অমলাই গেটৰ বাহিৰত
তাইক। [১৭]

মন্টু অহাল আবস মনেরে বাট চাই থাকিস।
এনেতে তাই দেখিলে মন্টুক উকীলে গতিয়াই
গতিয়াই গালি পাৰি পাৰি ভিতৰৰ পৰা
উলিয়াই আনিছে। তাক গেটৰ বাহিৰ কৰি
ক্ষেত্ৰে গেটখন বদ্ধ কৰি পুনৰ ভিতৰলৈ সোমাৰ
গ'ল। ইয়াৰ কাৰণ মন্টুক সোধাত মন্টুৰ
কলে “ছোঁ জৈজনীয়ে মোক ভিতৰলৈ নি এখন
পাতত কিয়া কিবি অনপ খাবলৈ দিছিল।
কিন্তু এই মানুহজনে (বৰীন উকীলক উদ্দেশ্য
কৰি) দেখি মোৰ পাতখন কাঢ়ি নি বাহিৰলৈ
দলিলাই পেলাই দি ছোৱাজনীক ধৰণিৰ
চৰত কল—“মহাদেৱ আবজ'না এই মগনীয়া-
বৰোক কিৰ ভিতৰত সোমাৰ দিয়া? ইইতক
ইমান লাই দিব নাহায়। তুমি ভিতৰলৈ
যোৱা আৰু হাতকেইখন ধূই আহাগৈ”।
গালি থাই তাই ভিতৰলৈ দৌৰ মাৰিলে।
তাৰ পিছত এই মানুহজনে আহি এডাল
ছেচাৰিবে মোক খুউব কোবালো, আৰু চোচোৰাই
বাহিৰলৈ টানি লৈ আনিলো”। মন্টুৰে তাৰ
পিছিটো মাকক দেখুৱাই হক হক'ক কান্দি-
বলৈ ধৰিলে। অমলাই মন্টুৰ পিষ্ঠিত বহা
সাজবোৰ হাতেৰে মোহাৰি তাক সজোৰেৰে
বৃকৃত সাগতি ল'লো। তাইৰ অন্তৰে কান্দি-
বলৈ ধৰিলে। কিন্তু কোনামতে ওলাই
আহিৰ খোজা চুকুপানীক বাধা দি তাই
মন্টুক উদ্দেশ্যি কলে—“চিন্তা নকৰিবি
লোন। চাহোন, সৌ গাতটোত মানুহবোৰ
আধা থাই এৰি যোৱা পাহবোৰ পেলাই
দিছে। তাত নিশ্চয় বহুত বস্তু পৰি আছে।
চাতিকে আমি তাৰ পৰা কিবি বিচাৰি
খামগৈ ব'ল”। তাই তাক লৈ গাতটোৰ
অল্মুখ বাগনা হ'ল। বহুময় বিচাৰ
পিছতা তাই একো বস্তুকেই বিচাৰি
নাপালে। তাই দেখিলে এজাকমান কুকুৰে পাত-
বোৰৰ মাজত পৰি থকা বস্তুবোৰ খাই শেষ
কৰি পেলালো। পুনৰ পাত পেলোৱালৈ তাই
হতাশ মনেৰে বাট চাই থাকিল। তেনেতে

এটা বেহেৰাই এটা পাচিত খোৱা পাতবোৰ
পেলাবলৈ লৈ আগ দেখিলে। তাইৰ সেতা
পৰা মুখখনত এটা ক্ষীণ হাহি বিৰিডি
উটল। তাই জাহ'ক চকুকেইটা মুদি
ৰষ্টিৰ নিষ্পাস পেলাই লাহকে ক'লে—
“উহ প্ৰভু! অৱশ্যত তুমি চকু মেলি
চালা”। কিন্তু তাইৰ এই আশা আকাঞ্চা-
বোৰ পলকতে ভাতি চুৰমাৰ হৈ গ'ল।
পাতবোৰ গাতটোত পেলোৱাৰ লগে লগে
জিণাৰে ওঠ চেলেকি চেলেকি বহি থকা
কুকুৰবোৰে চাৰিওফালৰ পৰা অহি পাতবোৰ
বেৰি ধৰি তাত লাগি থকা বস্তুবোৰ খোঁট
লাগিল। অমলাই উঁঁয় না যাব কুকুৰবোৰ
থেৰাত লাগিল। কিন্তু কোনা পথেই
তাই কুকুৰবোৰ থেবিব পৰা নাই। একালে
কেইটামানক খেদিলে আম কেইটামান
আহি আমকালৰ পৰা খাবলৈ আৰম্ভ
ক'ব। অৱশ্যেত তাই খঙ্গত একো নাই হৈ
ওচৰতে পৰি থকা বাঁহ এডাল আনি
কুকুৰবোৰক মাৰধৰ কৰাত লাগি গ'ল।
এনেতে এটা ক'ল। কুকুৰ বাঁহ মাৰ থাই
দৌৰি আহি মন্টুৰ ভৰিত কামাৰ মাৰি
ধৰিলে। সি তাৰ ভৰিটো কুকুৰটোৰ মুখৰ
ভিতৰৰ পৰা উলিয়াই আনিবলৈ প্ৰাণপণে
চেষ্টা কৰিলে। মাকে ঘূৰি চাই মন্টুৰ
এই অৱস্থা দেখি দৌৰি অহি কুকুৰটাৰ
পিষ্ঠিত সজোৰেৰে একমাৰ দিয়াত সি দৌৰ
মাৰিলে। মন্টুৰ ভৰিত বেঁটিঔ দাত
বহিছিল। ভৰিটো তেজেৰে বাঁলি হ'ল।
অমলাই তাক সারতি ধৰি সহায় বিচাৰি
চিফ্রবিলৈ ধৰিলে। পাঁচিঙ্গ গোট খোৱা
কিলুমান মানুহ ঘটনাহলিত গোট খালেছি।
সিহ'তে অমলা আৰু মন্টুক দেখি একো
গুৰুত্ব আৰোপ নকৰি তাৰ পৰা আতবি
গ'ল। উকীলে এটা চাকৰৰ হতৰাই সিহ'ত
মাক পুতেক হয়েক চৌহদৰ বাহিৰ কৰি

খেদি পঠিয়ালে । অমলা আৰু মণ্টুৰে কান্দি
কান্দি অৱস হৈ পৰিছিল । অমলাই ভাৰিলে
আজিৰ এই সমাজ এনে সমাজ, ঘ'ত
হুথীয়াৰ স্থান মাই ! ধনীলোক সকলেহে
এই সমাজত বান পায় । যুগে যুগে হুথীয়া-
সকলে অৱহেলা আৰু নিৰ্যাতন ভোগ কৰি
আহিব লগাত পৰিচে । হঠাৎ সম্বিৎ ঘূৰই
পাই তাই কোলাত লে থকা আচতন অৱস্থা
পৰি থকা মণ্টুৰ মুখখনলৈ চাই তাই এটা
বিকট চিএৰ মাৰি বাজ আলিয়েনি দৌৰ
মাৰিলে । তাই ভাৰিলে চৰকাৰী হস্পিতেললৈ
বহুত দুৰ । বিজ্ঞা এখনত যাবলৈও পঠিচা
নাই । গতিকে তাই মণ্টুক কোলাত লৈৱেই
হস্পিতেললৈ বুলি বাওমা হ'ল । হুথ,
বেদনা আৰু পতি হিংসাৰ অংনি তাইব
অন্তৰত জলি উঠিল । তাই উধাতু খাত
ৰাষ্ট্রাইনি দৈবি দৌৰি হস্পিতেল অভিমুখে
বাওমা হ'ল ।

চৰকাৰী হিস্পানিয়েলখন। তাই খৰ খোজিবে
আগবঢ়িচিল। এনতে সম্ভব কালৰ পৰা
এম্বেছাদৰ গাঢ়ী অহাত তাই পিছলৈ নাচাই
হঠাতে থমকি ৰোৱাত পিছফালৰ পৰা অতি
তীৰ গতিত অহা এখন মালবাহী টুকু
আহি তাইক পিছফালৰ পৰা খুন্দামাৰি পেলাই
দিলে। তাই বাঁটাৰ সেঁমাজতে বাগৰি
পৰিল। মণ্টু হাতৰ পৰা ওফৰি গৈ
অলপ আভিৰি পৰিল। এম্বেছাদৰ খনৰ চকা
আহি অমলাৰ ম্ৰ অস্তিক্রম কৰি মণ্টু
পেটৰ ওপৰে পাৰ হৈ অলপ দুৰত গৈ
ক্রেক মাৰি বৈ গ'ল। চকুৰ পলকতে ছুটা
নিষ্পাপ দেহাৰ প্রাণ বায়ু বায়ুৰ লগত বিলিন
হৈ গ'ল। মাঝুহ গোটখালে। কিন্তু
পলকতে সকলোৱে নিজি নিজি বাতে গতি
কৰিলে। অলপ পিছতে এখন ঠেলাত শ'
ছুটা তুলি বাঁজহুৱা শুশানৰ পিনে লৈ যোৱা
হ'ল।

জীয়াই থকাব বাবে সংগ্রাম কবি
কবিয়েই অমলাই শেষত হৃতুক আকোরালি
ললে। অমঙ্গা, মটুৰ দৰ হাজৰহন এই
পৃথিবীৰ পৰা হৈৰাই গেছে। কিন্তু কোনেও
ইয়াক উপলব্ধি কৰিব পৰা নাই।

ବାହୀତ ଗାଡ଼ୀର ସୀମା ନାଇ । ବିଭିନ୍ନ
ଧର୍ମର ସକ ଡାଙ୍କେ ଗାଡ଼ୀ, ବିଷ୍ଣା, ଚାଟିକେସ
ଆଦି ଅହା ଧେରା କରି ଆଜେ । ଇହାର
ମାଜେରେଇ ମଟ୍ଟକ କୋଳାତ ଲୈ ଅମନ ଆଗ୍-
ବାଢ଼ିଲ । ତାହିଁ ଏକମାତ୍ର ଲକ୍ଷ ହଲ —

କେତିକାବା ସନି

କେତିକାବା ସନି ପୃଥିବୀର ଶାନ୍ତି ହୟ ମି ବହାନ
ଏକତାର ପରା ।

ধেৰ

পাগল

[বস ৰচনা]

শ্রীনবজিৎ কুমাৰ ভট্টাচাৰ্য
স্বাতক প্ৰথম বাহিক (কল।)

হেৰি, বোলো হেৰি এই পাগল
মানে কি আপুনি জানে নেকি ? কি বুলিলে ?
নাজানে ! নাজানিলেও ব্যৱহাৰ নিশ্চয় কৰিছে।
এই ধৰক কোনোৰা এজনে আপোনাৰ আগতে
এনে এটা ঘূঞ্জিগত কথা কৈ গল যে আপুনিও
তাত পাকে প্ৰকাৰস্তে পৰি গ'ল বছ, যদি
হাৰি যোৱা যেন দেখিলে লগে লগে কলেই
নহয় চাঁগে “পাগলৰ প্ৰলাপ” ; কাৰণ এই
সক শব্দটো ব্যৱহাৰ কৰাটো ভাৰতৰ লগত
পানী খোৱাৰ নিচিনা কথা, অৱশ্যে সম্মুখত
নহলে পাচ পাকত ঘূৰি আৰু উল্লেখিত জন
নাথাকিলেতো কোনো কথাই নাই ।

বুজিলে পাগলৰ সঠিক সংজ্ঞা কি ময়ো
নাজানো কিন্তু এতিয়া জনাৰ বৰ প্ৰয়োজন
হৈছে । আপুনি সুধিলেই নহয় “কিয় ? ”
আগতে মোৰো কোনো আৱশ্যক নাছিল, ময়ো
আপোনাৰ দৰেট সুধিদে পালেই শব্দটোৰ
ব্যৱহাৰ কৰিবলৈ এৰা নাছিলো, লাগিলে সি
মদ্ব্যৱহাৰ হওকেই বা নহওকেই । অৱশ্যে বহুতে
কোৱা শুনো আমি হেনো সকলোৱেই পাগল ।
কোনোৰা এজন মানসিক বোগৰ চিকিৎসকে
কোৱা মনত আছে — “All of us mentally
imbalanced or mad to some

extent. Out of them some are below' the borderline, some are on the borderlin and others cross it, whom we use to treat.” আপুনি চাঁগে মনে মনে
কলেইনৱহ যে পাগলৰ কথা শুনা । মোৰো অসু-
বিধাটো সেইখিনিতেই । পাগলৰ ধি কোনো
সংজ্ঞা ব্যৱহাৰ কৰিয়েই নহওক মোকে।
বহুতে মানে প্ৰায় দকলোৱেই পাগল বোলা
আৰম্ভ কৰিছে । আপুনিও মোৰ পৰা
আঁতৰিক খুজিছে হবলা ? হেৰি অকণমান
ব'বচোন, মোৰ কথাকৈটা শুনি যাওঁক আৰু
তাৰ পাছত যদি মোক পাগল বুলি ভাবে
তেন্তে আঁতৰি যাব, মোৰ অস্পো আপন্তি নাই ।

সেইয়া আকৈ আপুনি সুধিলে মোক
মানুহে কিয় পাগল বোলে ? জনা হলেনো
মই আপোনাক এইবিলাক সুধি অসুবিধা
দিঙ্গনে ? পিছে মই অলপ অলপকৈ বুজিছো
মোক কিয় পাগল বোলে । এই ধৰক
কোনোৰাই “লঙ্ঘন বা নিউইয়ার্ক” বা ছিন্দাপুৰ’ৰ
কথা পাতি আছে তাতে মই গৈ উলিয়াই
দিলো উন্তৰ কৃষ্ণপুৰৰ কথা । লগে লগে আৰম্ভ
হলই নহয় এই পাগল “ব’ব নকৰিবি দেই ।
দেখিলে ? বোলো এতিয়া বুজিলে মই কিয়
পাগল ? হেৰি, এই ডেকা বয়সত জানো
কোনোৰা এজনী ছোৱালী দেখিল বিশেষকৈ
যদি অলপ বেছি ধূনীয়া হয়, আপোনাৰ
জানো বুকু অলপ ভাল লগা লগা ভাৰ নাজাগে ?
আপুনি এনেয়ে কলেই হ'লনে ? পিছে পাগলৰ
ভালপোৱাৰ বোলে মূলা নাই । মোৰ সেয়ে
অৱস্থা । আপোনাক নকৈ নো কাক কম,

পিছে অলপ শুপুত দেই। বুজিছে অলপ দিনৰ আগতে মোৰা এজনী ছোৱালীক অসপ ভাল লাগিল আৰু মৰো এদিন বাটতে লগৰ কেইজনীমানৰ সগত আহি থাকোতে গৈ খৰঞ্চকৈ কৈ দিলো “বোলো হেৰো, মই তোমাক ভাল পাৰ্ণ”। আও কৰলৈহে পালো লাগে লগে মোৰ আৰাধা দৰৌয়ে কালীমূড়ি ধাৰণ কৰি ডেঁকাহি মাৰি উটিল বোলে তোৱ লগত প্ৰেমত পৰাতকৈ বাৰীত চুকৰ গেসা পুখুৰীত জাপ দি মৰাট ভাল। মই বৰ ভয় খালো দেই। ক'লো, বোলো হেৰো! তুমি মোৰ লগত প্ৰেমো কৰিব নালাগে আৰু পানীত পৰি কষ্ট খাই মৰিবও নালাগে, লাগে ময়ে পংগলা হৈ থাকো। কথাটো পিছে বাঞ্ছি হৈ গ'ল। “পাগল এইবাৰ প্ৰেমত পৰিল”। লগে লগে এট অধ্যায় শেষ।

কোৱা শুনিছে বোলে যুগৰ সলনি হৈছে। এতিয়া হেনো কিবা ‘হাট-ফাট, ডিঙ্কো’ৰ যুগ। অৱশ্যে দেখিছোও পেঁচবোৰ ঠেক হৈছে, হোৱাই নো’হোৱাই একে ভাষীৰ মাজতে ইংৰাজীৰ বাদে কথাট নাই। সিহঁত কিন্তু সুস্থ দেই। কিন্তু মই যদি তেনে কৰিব যাও লগে লগে আৰম্ভ হ'ব এইবাৰ পাগলৰ মূৰত ‘ডিঙ্কো’ই বাহ ললে। গতিকে সেই মৰসাহ কৰা নাট। অৱশ্যে ময়ে যুগৰ লগতে বহল পৃথিৰীখন চমুৱাই মোৰ সম্পূৰ্ণ নিজস্ব এখন পৃথিৰী গঢ়িছো দেই। তাতে থাকি মন গলে হাঁহো, মন গলে কান্দো আৰু যিহকে মন যায় তাকে কৰো। আনৰ মতে মোৰ হোনো পাগলামী বাঢ়িছে। হেৰো, আগতে সুস্থ মাঝুহৰ মাজত থাকোত যেনিবা

পাগল আছিলো। এতিয়া তহ্তৰ পৰা আৰুৰি আছিলতো তহ্তৰ শান্তি নাই নহয়! মোৰ মন গৈছে মই নিজৰ মাজতে আৱক হৈ আছো তহ্তৰতো একো অপকাৰ কৰা নাই। এতিয়া মই পলুৰ দৰে এটা সেটা বাঞ্ছিছো আৰু সেই-খনেই মোৰ সম্পূৰ্ণ নিজস্ব সাম্রাজ্য আৰু তাৰ বজা হেনো মই নিজেই। মোৰ বাজ্যৰ প্ৰজাৰোৱা বৰ ভস। সিহঁত কেইটামান ম'হ-মুকৰা, কিছুমান পটভাচোৰ, কেইটামান নিগণি আৰু ছুটামান চুক্কেকুলী লগতে কেইজোপামান ফুল গছ। সিহঁতে কিন্তু মোক কোনোদিনেই উপহাস নক'ৰ। বিশ্বেষকৈ বাতি ম'হকেইটাৰ মোৰ লগত যি বদুৰ ! কাণেকাণে বজ্জত কথাট আৰু মাজে মাজে হুই এটা মধুৰ চুমা দিয়ে। মোৰ কিন্তু বেয়া নালাগে। মক'ৰ কেইটাটও দেখিছো লাহে লাহে বৰ কাষ ঢাপি আছিছে। এতিয়া মোৰ সিংহাসনৰ কেওফালে সিহঁতে এখন Protective Barrier সৃষ্টি কৰিছে। কোনো খৰচ মই বচন কৰিব নালাগে। মোৰ বাজাখনত কোনো ছলস্তুল বা দণ্ড হাট-কাজিয়া নাটি। শান্তি বৰকাৰ বাবেও কোনো “পুলিচ” মিলিটেৱীৰ প্ৰযোজন নহয়। কাৰণ পাগল নামটোৱেই সেই সকলোৰে কাম কৰ'ব।

কিছুদিনৰ পৰা শুনিছো সুস্থ মাঝুহৰ গণতান্ত্ৰিক বাঞ্ছখনত বোলে নাগৰিকত্ব লৈ, ভোটাধিকাৰ লৈ ছলস্তুল কাণ। এদিন তেনে এখন ছলস্তুলৰ মাজতে সোমালোগৈ মোৰ বৰ হাঁহি উটি গ'ল, বুইছে? মই কলো “বোলো হেৰো” ভাল মাঝুহৰোৰ

তোমালোকে মোক পাগল বোলা, কিন্তু এতিবাহে বুজিছো পাগল তোমালোকহ। এই নির্বাচনলৈ কাজিয়া কবি যে মরিছা মোৰ দৰে এখন নিজৰ বাজ্য তোমালোকেও জানো সষ্টি কবি লব নোৱাৰা ? ব'লা চাৰাগৈ তাত গণতন্ত্র আৰু বাজতন্ত্র দুয়োটোই সহ অৱস্থান কৰিছে; কিন্তু কোনো Problem নাই, মই ৰজা হলেও মোৰ প্ৰজাৰ গণতান্ত্ৰিক অধিকাৰৰ ওপৰত মই কোনো দিনেই হস্তক্ষেপ কৰা নাই। মোৰ বাজ্যতো নতুন প্ৰজাৰ আগমন হৈছে, যেনে থৰক ৰেইটামান মেকুৰীৰ কিন্তু সিহাতকলৈতো কোনো পৰিস্থিতিৰ সষ্টি হোৱা নাই। অ' তেনে কবিলে তোমালোককে আনে পাগল বুলিব নহয় ?

বুলিলেই যেনিবা তাতেনো তোমালোকৰ ইমান আপনি কিহৰ হ' ? পাগলতো গচ্ছত নালাগে মানুহৰ মাজৰ পৰাই হয়। ক'বলৈ পালোহে মাত্ৰ পাগলৰ বিৰুদ্ধ সিহ'ত একগাট হৈ খেদামাৰি আহিল বোলে এই পাগলটোক ইয়াত কি লাগে ? খেদো তাক ইয়াৰ পৰা ! ময়ো গুটি আহিলো। ধেংতেৰি সব পাগল। বোলো মোক যে পাগল বুলিছা এটা কথা জানানে নাই “সাপেতে সাপৰ ঠেঁ দেখে”। যদি মই পাগলেই হওঁ তেন্তে মই মাত্ৰ Borderline তহে আছো আৰু বোমালোকে কিজানি ইতিমধ্যে সীমা অতিক্ৰম কৰিছাই। গতিকে চিকিৎসাৰ প্ৰয়োজন কাৰ বেছি মোৰ মে তোমালোকৰ ? হেঃ হেঃ হেঃ —

**নিম্নাই মোক নীচ কৰিব নোৱাৰে, প্ৰশংসনায়ো মোক উচ্চ
মুৰৈলৈ নিব নোৱাৰে। মই ধি আঢ়ো দেয়ে থাকিম !**

মাহাত্ম্য গাঙ্গী

নৰ্ম জননীৰ সাথে বস্ত্ৰীৰ কলীভাব
নৰিক আৰু বৃক্ষাত স্বৰ মুকুলীৰ পৰি
পৰিবাসৰ উন্নত পৰিকল্পনা সাথে সহজ
হৈ আৰু মুঠ উড় লীটি কুফ কুল
কুলুক্তাৰ আৰু “কুফ কুলুক” কুল

কুল কুলুক কুলুক কুলুক কুলুক
কুলুক কুলুক কুলুক কুলুক কুলুক

সম্পাদনা সমিতি

সভাপতি

অজিত বৰা, অধ্যক্ষ

(বাবুলাল ম'র
উপদেষ্টা (ইংৰাজী)

(শেলেন তামুলী
উপদেষ্টা (অসমীয়া)

(ধনানজন খাতুଆ)

(ভূপেন হাজৰিকা)

ছাত্র একতা সভার বিষয়বিশেষ সকল
১৯১২-১৩ বর্ষ

উপ সভাপতি
প্রমোদ শইকীয়া

সহ: সম্পাদক
হেমন্ত শইকীয়া

সাংস্কৃতিক সম্পাদক
সুনৌল কুমার দাস

বীপেন কুমার সন্দিকৈ
সম্পাদক (সমাজ সেবা)

বিমল দলে
সাধাৰণ সম্পাদক

বিশ্বজিৎ বৰা
সম্পাদক (ক্রিকেট)

মুকেশ জেন
সম্পাদক (লবু ক্রীড়া)

জগন্নাথ নরহ
সম্পাদক (ফুট বল)

অঞ্জন গগৈ
সম্পাদক (ছাত্র জিবণী কোঠা)

দুলাল বৰা
শ্রেষ্ঠ খেলবৈর

প্ৰোজপতি বৰা
শ্রেষ্ঠ মেন (১৯৯২-৯৩)

সূর্য কাকতি
চেপুল টেনিচ (চেম্পুৱন)

মুহু বৰা
সম্পাদিকা (ছাত্র জিবণী কোঠা)

নিশামণি শইকীয়া
শ্রেষ্ঠা গায়িকা

সাধাৰণ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

প্ৰতিবেদনৰ প্ৰথম বুলন্ডিতে বোকাখাত জে, ডি. এচ. জি. গহাবিষ্টালয়ৰ শিক্ষক, শিক্ষায়ত্নী, ছাত্ৰ-ছাত্রী, বন্ধু-বন্ধনী সকলোলৈকে ঘোৰ আন্তৰিক অভিনন্দন জ্ঞাপন কৰিলো। ঘোৰ বিগত ১৯৯২-৯৩ বৰ্ষৰ গহাবিষ্টালয় ছাত্ৰ একতা সভাৰ সাধাৰণ সম্পাদক হিচাপে কাৰণ কৰি ঘোৱলৈ অতিটো দিশতে সহায় সহযোগ আগবঢ়াৰা ছাত্ৰ একতা সভাৰ স্থায়ী সভাপতি আৰু উপদেষ্টা মণ্ডলৰ ওচৰত ঘৰ্ষণ কৰিব হৃতজ্ঞ। এই অভাজনে ছাত্ৰ একতা সভাৰ গুৰু দায়িত্ব গ্ৰহণ কৰিয়েই গহাবিষ্টালয়ৰ বছতো উল্লম্বনমূলক কাৰণ কৰিব বুলি ভাৰিলৈ কিন্তু সময়ৰ অভাৱত সেয়া হৰলৈ নাপালে। তথাপি ঘোৰ কণমান জ্ঞানেৰে যি কৰিলো বা নববিলো তাক. দ.তি ধৰিবলৈ অয়াস কৰিলো।

গোলাঘাট জিলাৰ কাজিৰঙা অসমৰণ্যৰ পূৰ্বত তৰমুছিত বোকাখাত মহকুমাৰ একমাত্ৰ উচ্চ শিক্ষাৰ অৰ্থুষ্ঠান আৰাৰ গহাবিষ্টালয়খনি কৰমে উল্লিখিত জখলাত আছে যদিও বছতো অভাৱেই পৰিলক্ষিত হয়। কিন্তু সেই অভাৱৰ অভি ঘনোনিবেগ কৰাৰ পূৰ্বেই অৰ্থাৎ কাষ্যভাৰ গ্ৰহণ কৰিয়েই “গহাবিষ্টালয় সপ্তাহ” ৪ জানুৱাৰী ’৯৩ ব পৰা সপ্তাহ ঘোৰ কাৰ্য্য-সূচীৰে আৰম্ভ কৰা হয়। আৰু সপ্তাহৰ অন্তৰ দিনা অৰ্থাৎ ১১ জানুৱাৰীত বটঁ বিতৰণী সভা অনুষ্ঠিত হয়। উক্ত সভালৈ মুখ্য অতিথি কৰ্পে অসমৰ বাজিক শিক্ষায়ত্নী শ্ৰীযুত শৰৎ বৰুৱাৰ বৰকটকী দেৱে উপস্থিত থাকি ছাত্ৰ-ছাত্রীসকলক পৰাষৰ্ণমূলক বক্তৃতাৰে সভাৰ গৰ্হ্যতা বৃদ্ধি কৰে। বিশিষ্ট অতিথি কৰমে স্থানীয় বিধায়ক শ্ৰীযুত শ্ৰীগোপন্ত নাথ ভঁড়েগা দেৱে, কুকুৰাবাহী উচ্চতৰ মাধ্যমিক বিষ্টালয়ৰ অধ্যক্ষ শ্ৰীযুত ললিত দত্ত, দেৱ, কুকুৰাবাহী সত্ৰৰ সত্ৰাধিকাৰ শ্ৰীযুত গোলাপ চৰ্জন দেৱ গোৱাঞ্চী ডেকা দেৱ আৰু বোকাখাত গহকুমাৰ অতিবিক্ষ সহ আয়ুক্ত শ্ৰীযুত তম্মুজ অভিয বৰগোহাই দেৱে সভাখনৰ গৰ্হ্যতা বৃদ্ধিমূলক বক্তৃতাৰে সভাখন সাফল্য অণ্ডিত কৰি তোলে।

২৭ জানুৱাৰী ১৩ তাৰিখে গহাবিষ্টালয়ত সৰস্বতী পৃজা উলহ-মাটহৈৰে উদ্ঘাপন কৰা হয়। উক্ত সৰস্বতী পূজাৰ বাবে ধায় কৰা টকাৰ পৰাই গহাবিষ্টালয়ৰ লেক্সাৰ ছেণ্ট এটা বনোৱা হয়।

ঘোৰ কাৰ্য্য কালতৈই গহাবিষ্টালয়ৰ বৰ্তমান প্ৰাক্তন উপাধ্যক্ষ শ্ৰীযুত শহেস্বৰ নাথ শইকীয়া চাৰে তাৰসৰ গ্ৰহণ কৰাত ১৪ আগষ্ট তাৰিখে বিদায় সভাখন অনুষ্ঠিত কৰি গহোদৱৰ দীৰ্ঘায়ু জীৱন কামনা কৰি বিদায়ী সম্মান জনোৱা হয়।

১৯৯৩ চনৰ মাধ্যমিক শিক্ষাৰ দেওনা পাৰহৈ গহাবিষ্টালয়ৰ বাট চৰাত উপস্থিত হোৱা শিক্ষানুৱাগী সতীৰ্থ সকলৰ অভি অভিনন্দন জনোৱলৈ ২৮ আগষ্ট ৯৩ তাৰিখে গহাবিষ্টালয়ত এক গণসমাবেশেৰে “নৱাগত আদৰণি সভা” থন উদ্ঘাপন কৰা হয়। সেই সভাত আসমৰ মাননীয় মুখ্যমন্ত্ৰী শ্ৰীযুত হিতেন্দ্ৰ শইকীয়া দেৱে মুখ্য অতিথি হিচাপে যোগদান কৰি সভাৰ শোভাবৰ্ক্ষণ কৰাৰ লগতে গহাবিষ্টালয়ৰ উল্লিখিত বাবে ঘৰ্ষণ ২,১০,০০০ / (ছুইলাখ দহ হাজাৰ) টকাৰ এটি ভাসুদান আগবঢ়াৰ আশ্বাস দিয়ে। আৰু বিশিষ্ট অতিথি কৰ্পে বনবিষ্টাগৰ ইষ্টী শ্ৰীযুত

ত্রীয়ুত ছান্তচুল আলি দেরে উপস্থিত থাকি মহাবিদ্যালয়ৰ দশম সংখ্যাৰ আলোচনী “জেডিএচ
জিয়ান”খনৰ শুভ উকোধন কৰে। সভাখন স্থানীয় বিধায়ক ত্রীয়ুত ভংগেজ নাথ তুঁগু দেরে
সভাপতিত কৰি সভাৰ কাম স্থুকলমে পৰিচালনা হোৱাত সহায় কৰিছিল।

মহাবিদ্যালয়ৰ অভাৱ অভিযোগলৈ লক্ষ্য বাধি ১৭ আগষ্টত সদৌ অসম ছাত্ৰ সম্বাই
আহৰণ কৰা কাৰ্য্য-সূচীৰ মতে মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ মহোদয়লৈ ১১ দক্ষীয়া এখন আৰক্ষ পত্ৰ দিয়া
হৈছিল যদিও আৰক্ষ দাবীসমূহ অদ্যগুৰিত কাৰ্য্য কৰি হোৱা দেখা নগ'ল। আশা
বাখিছো ভৱিষ্যতে সেইথিনি পূৰ্ণ হৈ উটি ছাৰ-ছাৰীৰ উপত্তিৰ অবিহনা ঘোগাব।

কাৰ্য্যকালৰ শেষৰ ফালে ৩ আৰু ৪ ডিচেম্বৰ '৯৩ তাৰিখে গোলাঘাট বালিজ্যিক মহা-
বিদ্যালয়ত অনুষ্ঠিত হোৱা ডিক্রিগত বিশ্ব বিজ্ঞালয়ৰ অনুগৰ্ত সমূহ মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা
সভাৰ উপসভাপতি আৰু সাধাৰণ সম্পাদকৰ “নাধাৰণ অধিবেশন”ত ঘোগদান কৰি মহা-
বিদ্যালয়ৰ অভাৱ অভিযোগকে উৎপন্ন কৰা হয়। দেই অধিবেশনতেই চৰকাৰী সাহায্য
আগবঢ়োৱা লটাবী ফান্টুৰ একলাখ টকা আমাৰ মহাবিদ্যালয়লৈ দিবৰ বাবে মুখ্যমন্ত্ৰীক
আৰক্ষ পত্ৰ দিয়া হয়। দেই টকাও গাননীয় হস্তী মহোদয়ে দিয়াৰ আৰ্থাস দিছিল।

লাহে লাহে ঘোৰ কাৰ্য্য কালে বিদায় জনালে। ভাবিছিলো চৰকাৰী সাহায্যৰে মহা-
বিদ্যালয়ৰ কেন্টিনখন পূৰ্ণ পৰ্যায়ৰ কৰি ভুলিষ, কিন্তু দেয়া হৈ মুঠিল। তথাপি ঘোৰ আশা
ঘোৰ অপূৰ্ণতাথিনি পৰবৰ্তী সম্পাদকে কৰি মহাবিদ্যালয়ৰ এক শ্রেণি অভাৱৰ পৰা মুক্ত কৰিব।

সদৌ শেষত ঘোৰ কাৰ্য্যকালত তথা ঘোৰ প্ৰতিবেদনত কৰিবাত কেনেবাকৈ অজানিত
ভাৱে বৈ ঘোৰ ভুল ত্ৰুটীৰ বাবে সকলোৰে ওচৰত ক্ষমা ওৰ্থনা কৰিলো। প্ৰতিবেদনৰ
সামৰণ্যত ঘোৰ প্ৰতিটো কাৰ্য্যত সহায় সহযোগ আগবঢ়োৱা বক্তু বৰ্গলৈ আৰু ছাত্ৰ একতা সভাৰ
সকলো বিষয়বিদীয়ালৈ শুভচছা জনাই ঘোৰ কাৰ্য্যকালৰ প্ৰতিবেদন সামৰণ্যলো। ধন্যবাদ।

জয়তু জে, ডি, এচ, জি, মহাবিদ্যালয়
বিমল দলে
সাধাৰণ সম্পাদক

“সাংস্কৃতিক সম্পাদক ও প্রতিবেদন”

সুনীল কুমাৰ মাস

সম্পাদকীয় প্রতিবেদনৰ আৰম্ভ আত্ৰে মুক্তিৰ হকে যিনকল বীৰ অহীনে আইৰ চৰণ কেঁচা ভেজেৰে বাঞ্ছি কৰি নিজ জীৱন উচৰ্ণা কৰিলে মেই সকল বীৰ অহীনে মোৰ বৈশ্বৰিক শ্ৰেষ্ঠা নিবেদিছে। লগতে মহাবিদ্যালয়ৰ ১৯৯২-৯৩ বৰ্ষৰ বাবে সাংস্কৃতিক সম্পাদকৰ আসন্নত বিলা প্রতিবেদনিতাৰে লিখিচিত হৈ মহাবিদ্যালয়ৰ সাংস্কৃতিক বিভাগত সেৱা কৰাৰ যি স্বৰূপ দিলে তাৰ বাবে এই সমূহ জে, ডি, এচ, জি, মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্র-ছাত্রী বজ্ঞ-বগ্নে গোৰ আন্তৰিক শুভেচ্ছা জাপন কৰিছে।

সাংস্কৃতিক বিভাগৰ সম্পাদক ছিচাপে দায়িত্বভাৰ গ্ৰহণ কৰাৰ পাছত ভাৰিছিলো মহাবিদ্যালয়ৰ সাংস্কৃতিক মজিস্ট্ৰেট কিছু সৱল কৰি এক নতুনত ঘৰ্ষণ কৰি মহাবিদ্যালয়ৰ এক উৱতি সাধন কৰিব। কিন্তু, ‘উদ্দেশ্য মহৎ, পথ তুর্য’ হোৱাৰ দৰেই হ'ল। এই দুৰ্গতি আছিল অভাৱৰ। বৃক্ষ বা সংকট, বাদ্যযন্ত্ৰৰ অভাৱ আৰু বহুতা সমসাধারিক কাৰণৰ। সাংস্কৃতিক লাঘৰ এই বহুতাৰ বাবে বহনীয়া পথাৰ খনত গতানুগতিতাৰ বাহিৰে অন একোৱেই নতুনত আনিব লোৱাবিলো। অৱশ্যে তাৰ বাবে সহয়, অৰ্থ, আৰু বহুতো স্থৰিতাৰ অভাৱ, তাৰ বাবে গোৰ আক্ষেপ থাকিল। ‘মহাবিদ্যালয় সহাইত’ নতুন প্রতিযোগিতা ছিচাপে আসন্নৰ সাংস্কৃতিক জগতৰ আগ্ৰহিতে সমৰ্পণ কৰিব। এই প্রতিযোগিতাৰ অধীন আনিব আনিছিলো। কিন্তু, আক্ষেপৰ কথা যে এই প্রতিযোগিতাত প্ৰতিযোগীৰ অভাৱৰ বাবে অনুষ্ঠিত কৰিব পৰা নগ'ল।

সাম্প্রতিক সংগ্ৰহত সাংস্কৃতিক লাঘৰ বাবে বহনীয়া পথাৰখন ক্ৰমাণ্ব যি সমৰ্পণ সাংস্কৃতিক প্ৰয়োজন হৈছে তাৰ এভি অসমীয়া যুৱক-যুৱতী সকল সচেতন হৰুৰ হ'ল। এই দায়িত্ব সমূহ অসমবাসীৰ ভিতৰত মহাবিদ্যালয় ছাত্র-ছাত্রীৰ উপৰতো যে ন্যস্ত আছে তাক ন-কৈ কোৱাৰ আয়োজন হয়তো নাই। ইয়াৰ বাবে মহাবিদ্যালয়ৰ সাংস্কৃতিক সবল কৰিব জাগিৰ। সেয়েহে মহাবিদ্যালয়ৰ কৰ্তৃপক্ষক অনুৱধ জনাইছো। যে মহাবিদ্যালয়ৰ সাংস্কৃতিক বিভাগত প্ৰয়োজনীয় বাদ্যযন্ত্ৰ আৰু বিভিন্ন সা-সামগ্ৰী অভাৱ দৰ কৰিব। লগতে সাংস্কৃতিক বিভাগত যাতে উৱতি মানদণ্ডৰ প্ৰতিযোগিৰ সংজীবন হয় তাৰ বাবে মহাবিদ্যালয়ত এটি লিঙ্গাধীয়া সাংস্কৃতিক “আখৰা” কৰিব পাৰিলে লিঙ্গৰ দুখীয়া সাংস্কৃতিপ্ৰেষী ছাত্র-ছাত্রীৰ কিছু অভাৱ পুৰ হোৱাৰ লগতে স্বৰূপ-স্থৰিতা পাৰ বুলি আশা কৰিব পাৰি। লগতে, সাম্প্ৰতিক বিভাগক তাৰহেলিত চকুৰে নাচাই প্ৰতিযোগিতামূলক আৰু জাতীয় সাংস্কৃতিৰ সচেতনতাৰ দৃষ্টি কেঁচীৰে চালে মহাবিদ্যালয়ৰ লগতে অসমীয়া সাংস্কৃতিৰে উৱতি হৰ বুলি ভাৱে।

শেষত গোৰ কাৰ্য্যকালত বিভিন্ন দিশত সহায়-সহযোগ তথা সৎ পৰামৰ্শৰ বাবে গোৰ সাংস্কৃতিক বিভাগৰ উপদেষ্টা মাননীয় প্ৰৱীন বৰষাকুৰ চাৰৰ উচৰত এই চিৰকৃতজ্ঞ হৈ

বলোঁ। জগতে বঙ্গবৰ শুম্ভৰ, তুলাল, বিভূতি, সোনেশ্বৰ, বাতুল, নরনীতা, অমুরাখা, কৰ্ম, বাথি, বশ্মি, দৈশ্প্রতি তথা সকলো মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্র-ছাত্রী, পুর্ণকা-কর্চাবী আৰু ছাত্র একতা সম্ভাৱ সমৃহ বিষয় বৰীয়াৰ ওচৰত হই চিৰকৃতজ্ঞ হৈ বলোঁ।

প্ৰতিবেদনৰ সদৌ শেষত ড° ভুপেন হাজৰিকাৰ ভাষাবে ইয়াকে কব খোজো—

“আমি অসমীয়া, নহওঁ দুখীয়া
বুলি শাঙ্কনা লভিলে নহ'ব ! ?
আজিৰ অসমীয়াই নিজক নিচিনিলে
অসমতে মগনীয়া হ'ব ”

জয়তু জেডিএচজিয়ান —।
জয়তু অসমীয়া সংস্কৃতি —॥

গুৰু কৃষ্ণ বিভাগৰ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

প্ৰতিবেদনৰ আবস্থনিতেই জে, ডি, এচ, জিয়ান মহাবিদ্যালয়ৰ চিৰ পুজ্য অধ্যক্ষ মহোদয়ৰ প্ৰযুক্তি শিক্ষা গুৰু সকলৈ আৰু আৰু সমৃহ জে, ডি, এচ, জি মহাবিদ্যালয়ৰ বঙ্গ-বাঙ্গৰীলৈ মোৰ আন্তৰিক অভিনন্দন তথা হিয়ান্তৰা অৰম ঘাটিলো।

মহাবিদ্যালয়ৰ যিসকল সংৰক্ষক আৰু সহপাঠী বঙ্গ-বাঙ্গৰীৰ সংৰ্থনে ১৯৯২-৯৩ চনৰ মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্র-একতা সম্ভাৱ গুৰু কৃষ্ণ বিভাগৰ সম্পাদক হিচাপে নিৰ্বাচিত কৰিলে তেখেত সকলৈ মোৰ আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা আপন কৰিলো। যিসকল ছাত্র-ছাত্রীয়ে শোক বিভিন্ন দিশত সহায় কৰি মোৰ কাৰ্য্যকাল শাস্তিপূৰ্ণ ভাৱে পাৰ কৰে৹ৱালে তাৰ বাবে তেখেত সকলৈ মোৰ হৃতজ্ঞতা ঘাটিলো। গুৰু কৃষ্ণ বিভাগৰ সম্পাদকৰ দায়িত্বলৈ কিবা যে বিশেষ কৰিব পাৰিলো তাৰ দাবী কৰিব নোৱাৰো যদিও হই মোৰ কাৰ্য্যকালত অলিম্পিক শিখাটো মোহাবে নিৰ্ধিত কৰি দিঁ।

শেষত মোৰ কাৰ্য্যকালত অজানিতে ভুল কৰ্তৃৰ বাবে এই প্ৰতিবেদৰ দ্বাৰাই মহাবিদ্যালয়ৰ সমৃহ ছাত্র-ছাত্রী তথা অধ্যাপক-অধ্যাপিকা সকলৰ ওচৰত ক্ষমা ভিক্ষা মাগিলো।

অৱশ্যেত মহাবিদ্যালয়ৰ সমৃহ ছাত্র-ছাত্রীলৈ হিয়ান্তৰা শুভেচ্ছা জনাই আৰু লগতে মহাবিদ্যালয়ৰ উন্নতিবে এই প্ৰতিবেদন সামৰিলো।

সোনেশ্বৰ কাৰ্দং
সম্পাদক, গুৰু কৃষ্ণ বিভাগ

“ଲୟ କୌଡ଼ା ବିଭାଗର ପ୍ରତିବେଦନ”

ଯିମକଲର ଉତ୍ସାହ ଆକୁ ସହଯୋଗିତାରେ ଦାୟିତ୍ୱ ଥାକି ମହାବିଦ୍ୟାଲୟର ଖେଳ ଜଗତର ଲଗତ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷଭାବେ ଜଡ଼ିତ ହୋଇବ ସୁଧିଦା ପାଇଛିଲେ । ସେଇମକଲର ବନ୍ଧୁ-ବାନ୍ଧୀର ଲଗତେ ସକଳୋ ସତୀର୍ଥିଲେକେ ପ୍ରତିବେଦନର ପାତନିତେ ଆନ୍ତରିକ କୃତଜ୍ଞତା ଜନାଇଛେ ।

କାର୍ଯ୍ୟଭାବ ଗ୍ରହଣ କରାବ ପାଇରେ ଇମାବିଦ୍ୟାଲୟର ଛାତ୍ର ଏକତା ସଭାଇ “୨୮ ତମ ମହା-ବିଦ୍ୟାଲୟ ସଂପାଦିତ” ପାତିବଳେ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ଗ୍ରହଣ କରେ । ମୋର ବିଭାଗର ‘ବେଡ଼ମିଣ୍ଟନ’ ପ୍ରତିଯୋଗିତାତ ମହାବିଦ୍ୟାଲୟର ସକଳୋ ଛାତ୍ର-ଛାତ୍ରୀଯେ ଅଂଶଗ୍ରହଣ କରିଛିଲ ଆକୁ ଭଲୀବଳ ପ୍ରତିଯୋଗିତାଥିନ ପ୍ରାକ୍ତନ ସମ୍ପାଦକଙ୍କଳେ ଆଶ୍ରୋହିତ କରିଛି ।

ମହାବିଦ୍ୟାଲୟର ସଂପାଦିତ ବିଭିନ୍ନ ଦିହା ପରାମର୍ଶରେ ଖେଳ ସମୁହ ପରିଚାଳନା କରାତ ସହାଯ କରି ଉପଦେଷ୍ଟା ଅଧ୍ୟାପକ ପଦ୍ମ ଶୈକ୍ଷିକୀୟା, ଶୈକ୍ଷିକୀୟା ଚାବର ଓଚବତ ଘର୍ଷି ଚିବକୁଭଜ । ତତ୍ତ୍ଵପରି ଗୋକ ବିଭିନ୍ନ ଦିଶାତ ସହାଯ କରି ଦେଇଶୀଳ ଦା, ସ୍ଵର୍ଯ୍ୟ ଦା ଆକୁ ସହପାଠୀ ଅକ୍ଷ୍ୟ, ଦିଲବାହାତୁବ, ଶଶୀବ ଆକୁ ଲଗତେ ଛାତ୍ରାବସର ସମୁହ ଛାତ୍ରର ସହାୟ-ସହଯୋଗିତା ଆଗବେଢ଼ୋରା ବାବେ ତେଣୁଲୋକଙ୍କଲେ ମହି ଭାନ୍ତିକ କୃତଜ୍ଞତା ଭାବାନ କରିଲେ ।

ମହାବିଦ୍ୟାଲୟ ସଂପାଦିତ ପାଇତ ମହାବିଦ୍ୟାଲୟର ବର୍ଷା ବର୍ଷା ଖେଲୁରେକ ଲୈ ଏଟା ଭଲୀବଳ ଦଲ ଗ୍ରହଣ କରି ବିଭିନ୍ନ କାର୍ଯ୍ୟାବଳୀକ ପ୍ରତିଯୋଗିତାତ ଅଂଶ ଗ୍ରହଣ କରେ ।

ଆମାର ମହାବିଦ୍ୟାଲୟରେ ଭଲୀବଳ ଦଲେ କାଜିବରଣ୍ଟାତ ଅନୁଷ୍ଠାନିତ ହୋଇବା “ଆୟୁଷ୍ମାନ ଯୁଗ ସଂଘର” ଦୋଜଣ୍ଯାତ ହିତୀୟ କ୍ଷେତ୍ର ପ୍ରତିଯୋଗି ଦଲ ହିଟାପେ ଏଟା ଟ୍ରଫ୍କୀ ଲାଭ କରେ । ଏହି ପ୍ରତିଯୋଗିତା ଦୁଇନର କୃତକାର୍ଯ୍ୟଭାବ ଯୁଲତେ ଆମାର ମହାବିଦ୍ୟାଲୟର ପ୍ରଶିକ୍ଷକ ତଥା ଖେଲୁରେ ଅଧ୍ୟାପକ କ୍ରମେ ସୁବୋଧ ବର୍ଷା ଆକୁ ପରିତ ଗାନ୍ଧେ ଦେଇବ ଅବିହାନ ଉଲ୍ଲେଖନୀୟ ।

ମୋର କାର୍ଯ୍ୟାବଳୀତ ଆମାର ମହାବିଦ୍ୟାଲୟର ଭଲୀବଳ ଦଲେ ଆନ୍ତ ମହାବିଦ୍ୟାଲୟର ଭଲୀବଳ ପ୍ରତିଯୋଗିତାତ ଅଂଶଗ୍ରହଣ କରେ । ଏହି ପ୍ରତିଯୋଗିତା ଆମାର ମହାବିଦ୍ୟାଲୟରେ ଅନୁଷ୍ଠାନିତ ହୈଛିଲ ।

ଶେସତ ମୋର କର୍ମକ୍ଷେତ୍ରର ପରା ପ୍ରତିବେଦନର ପୂର୍ଣ୍ଣାଲୈକେ କିବା ଯଦି ଭୁଲ କ୍ରାଟି ଥାକି ଗାଲ ତାବ ବାବେ ସକଳୋରେ ଓଚବତ କ୍ଷମା ଭିକ୍ଷା କରିଛୋ ।

ମୋର ଶେସତ ମହାବିଦ୍ୟାଲୟର ସର୍ବୋତ୍ତମା ଏକାବ ଉତ୍ସାହ କାମନା କରି ମହି ମୋର ପ୍ରତିବେଦନ ସାମବିଲେ ।

(ମେଲ୍) ମୁହଁ ହୃଦ ତିର୍ଯ୍ୟ
ପାଇବାର ପିଲାରୀ ଭାବର କମ୍ପୀୟିମ୍ପ୍

ଶ୍ରୀ ଶୁକେଶ ଜୈମ
ସମ୍ପାଦକ, ଲୟ କୌଡ଼ା ବିଭାଗ

ছাত্রী জিবণি কোঠাৰ সম্পাদিকাৰ প্ৰতিবেদন

মাননীয় জে, ডি, এচ, জি, মহাবিদ্যালয়ৰ পৰম শ্ৰদ্ধেয় অধ্যক্ষ মহোদয়, শ্ৰীজ্ঞান্পদ
অধ্যাপক - অধ্যাপিক। ওঝুখো মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্র একতা সভাৰ বিষয় ববীয়া আৰু সহকাৰী
বন্ধু-বন্ধুৰী বৰ্গ।

প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভণিতে অসম মাত্ৰৰ বাবে যি সকল বীৰ বীৰজনাই বুকুৰ তেজেৰে
লুইত বাঞ্ছলী কৰি আমাৰ মাজৰ পৰা চিৰ দিনৰ কাৰণে হেবায় গ'ল সেই মহান অহৰ
শহীদ সকলৈ সহস্র প্ৰনিপাত জনালো। ১৯১২-১৩ চনৰ মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্র একতা
সভাৰ ছাত্রী জিবণী কোঠাৰ সম্পাদিক। হিচাপে কৃতকাৰ্য্যতা লভিতৰ বাবে যি সকল ছাত্র-ছাত্রীয়ে
তথা বন্ধু বৰ্গই সহায় কৰিলৈ তেওঁলোককৈ ঘোৰ আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলো।
এই দায়িত্ব ভাৰতেয়ে ঘোৰ কাৰ্য্যকালৰ পাতলি মোলো “মহাবিদ্যালয়ৰ সন্তানেৰে”।

ছাত্রী জিবণি কোঠাৰ সম্পাদিক। হিচাপে গই ছাত্রীসকলৰ অভাৱ সমূহ পূৰণ কৰিবলৈ
ষত্ৰ কৰো।

সেইহে এই অতিকে আনন্দিত যে যোৱা কৈইটা বছৰতটকে এই বছৰৰ অনুষ্ঠিত
“মহাবিদ্যালয়ৰ সন্তান”ত ঘোৰ বিভাগৰ খেল সংগ্ৰহে বিশেষ সাফল্য অৰ্জন কৰে।

মহাবিদ্যালয়ৰ সন্তানত বিশেষ ভাৱে সহায় আৰু পৰামৰ্শ দি আগবঢ়াই দিয়া বিভাগীয়
অধ্যাপিক। দিপালী ৰাজকুমাৰী বাইদেউলৈ ঘোৰ আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলো। খেল
আৰম্ভ কৰাত সহায় কৰা শ্ৰীজ্ঞান্পদ অধ্যাপক চুবোত বৰা, বণজিত, শইকীয়া আৰু
গোপিকানন্দ শইকীয়াক ঘোৰ আৰুও কৃতজ্ঞতা যাচিলো।

আনন্দাতে ঘোৰ মহাবিদ্যালয়ৰ সন্তানত বিশেষ কষ্ট দ্বীকাৰ কৰি উৎসাহ, উদ্দীপনা
আৰু সহযোগ কৰা বন্ধু বন্ধুৰী সকলৈ ঘোৰ হিয়ান্তৰা সন্নেহ যাচিলো।

বিভিন্ন দিশত সহায় কৰা বাবে প্ৰয়োদ দা, বুলেন দা আৰু বন্ধু ৰাজীৱ, বৰীন, ৰাজু,
অঞ্জল, গৌতম, ভোলা, রিতুল, মালস, বিনোদ, পুষ্প, বন্ধুৰী নৱনীতা, মন্ত্ৰী, অজন্তা, সবির্তালৈ
হিয়ান্তৰা ওলগ জনালো।

সদৌ শ্ৰেষ্ঠ ঘোৰ কাৰ্য্যকালত দৈন ঘোৱা ভুল ত্ৰাটীৰ বাবে সকলোৰে ওচৰত ক্ষমা
ভিক্ষা বিচাৰি ঘোৰ চমু প্ৰতিবেদন ইঞ্জলতে সাৰিবলো। মহাবিদ্যালয়ৰ উজ্জল ভৱিষ্যতৰ
কামনাবে।

শ্ৰীমতী শুভা বৰা (ছুপি)
সম্পাদিকা ছাত্রী জিবণি কোঠা

ছাত্র জিবণি কোঠাৰ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভনিতে মহাবিদ্যালয়ৰ সকলো ছাত্ৰ-ছাত্ৰীলৈ মোৰ আন্তৰিক শুভেচ্ছা জ্ঞাপন কৰিলো।

কাৰ্য্যতাৰ গ্ৰহণ কৰাৰ পিছতেই ছাত্র একতা সমাই “মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ” পাত্ৰিবলৈ সিদ্ধান্ত লয়।

মোৰ বিগত কাৰ্য্যকালত ঘোক বিভিন্ন দিহা পৰামৰ্শবে উপকৃত কৰা বাবে মোৰ বিভাগৰ উপদেষ্টা শ্ৰীমূত হৰেণ হাজৰিকা চাৰলৈ কৃতজ্ঞতা জনালো। ভাৰতউক্তোলনৰ খেল সমূহ পৰিচালনা কৰি দিয়াৰ বাবে শ্ৰীনকুল হাজৰিকা, চঙ্গল দাস আদিৰ ওচৰত চিৰ কৃতজ্ঞ হৈ ৰলো।

ইয়াৰটুগৰি অস্ত্রণ ক্ষেত্ৰত সহায় কৰা সূৰ্য্য কাকতি, ইঞ্জিন হাচেইন, চন্দ্ৰ কাকতি, অজয় শৰ্মা, আঞ্জল বৰা, দেৱাশীষ মজুমদাৰ, বিকাশ বৰদলৈ, আৰু ভৱানী কোৱৰলৈ মোৰ কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলো।

সংদৰ্ভ শেষত মহাবিদ্যালয়ৰ সকলো ছাত্ৰ-ছাত্ৰী তথা শিক্ষা শুৰুবলৈ মোৰ আন্তৰিক ধন্যবাদ জনাই মোৰ প্ৰতিবেদন সামৰণি মাৰিলো।

“জয়তু জে, ডি. এচ জিয়ান”

শ্ৰীআঞ্জল গাঁগা
সম্পাদক

ছাত্র জিবণি কোঠা

English Section :

Page

Inflation its Causes and

Problems in India — Manoshi Phukan

1

William Shakespeare — Nishamoni Saikia

4

The Power of Words — Izaz Hussain

7

The Unemployed (Poem) — Izaz Hussain

9

Sport's and Youth — Surjya kr. Kakoty

10

Strange but True — Shashi kr. Jallan

13

A Great and Noble Lady — Nabajit kr. Bhuyan

14

Editorial of Debating & Symposium.

17

Editorial

18

With result seat of 1992/93

First in the world — Dhananjay Mishra

20

Inflation its causes and Problems in India

Mrs. Manoshi Phukan

Economics Deptt.

Inflation is a process of continuous rising prices of goods and services. According to keynes true inflation begins when the elasticity of supply of output in response to increase in money supply has fallen to zero or when output is unresponsive to change in money supply. In coulborn's words, it is a case of "too much-money chasing too few goods."

In India, after the world was inflation occurred due to scarcity of demand and supply of goods on the otherhand in the time of war, the supply of money increased which lead to increase in purchasing power, as a result inflation occurred. Now it is a problem of the world, specially the rate is high in the developing country.

Analysis of inflation since — 1970 - 71 since 1971 — the trend of rising price has increased. There is a schedule in the below —

Base year 1970 — 71 — 100

Last week	Retail Price WPI
1971 — 72	106
1972 — 73	121
1974 — 75	174
1976 — 77	182
1977 — 78	183
1979 — 80	271
1980 — 81	277
1984 — 85	345
1985 — 86	359
1986 — 87	378

In the developing country, the supply of money increases due to wide public expenditure and deficit financing. The pro-

duction of goods and services do not increase in proportion to money, which is the cause of inflation. The result of increasing wage rate causes high cost of production. High cost of production indicates rising prices. Deficit financing is another cause of inflation in the developing country.

When the pressure of demand is such that it cannot be met by the currently available supply of output, it is Demand Pull Inflation.

In a country like India, with the increasing amount of production, the prices of factors of production increases as a result price level rises — it is cost push inflation. Hyper-inflation is a state of affairs where wages and prices chase each other at a very quick speed.

When the supply of money increases in response to demand, inflation occurs in the economy. In India, after the second-five year plan, the supply of money has increased. Increasing employment opportunity and income pressure falls nearly on existing goods.

Deficit financing is another major cause of inflation. In the fifth five year plan deficit financing was 3560 crores. In the sixth and seven plan the amount was 15,680 crores, 14,000 crores.

The another major cause of inflation is expansion of Bank credit. The unaccounted money income increases in hands of one group of people of the society. Increasing population and rapid urbanization demands more commodities for better standard of living, which is another cause of inflation. When the prices of imported goods and price of factors of production increases, it is imported inflation.

In the time of planning government uses some antiinflationary measures. For example govt. and the Reserve Bank uses monetary, fiscal and direct measures to control inflation. Such as to increase bank rate, best effort to increase production, contraction of public expenditure etc. Recently government has taken same measures —. To reduce the supply of money in the economy is the main motto of

government and government therefore introduced compulsory deposit scheme. Another important measure is the contraction of bank credit and to increase the bank rate. The cash Reserve Requirement or Ratio of commercial banks to Central Bank has increased to 9.5%. The efforts made by the government after the year 1975 was not satisfactory. In the fifth five year plan government tried to develop the economy by fixing the price and therefore made best effort to increase the production of necessary commodities. In

the sixth five year plan resource utilised for plan formulation in a non-inflationary manner. The seven five year plan emphasized the productivity in the economy. It is very important to reduce the amount of import by increasing productivity. It will be helpful for the equilibrium between demand and supply which will control inflation.

In a country like India there is no certainty of controlling inflation because it fluctuates day by day. and how it is the major problem of Indian economy.

1. Bharatiya Arthaniti

— Dr. Manirul Audra.

2. Modern & Economic theory — Dr. Gopal Bordoloi.

K. K. Dutt.

'William Shakespeare : The greatest dramatist'

Ms. Nishamoni Saikia
B. A. 3rd Year

William Shakespeare, the greatest dramatist, in the world was born in 1564 in a small place called strat ford - on - avon in England. We find an eternal freshness in Shakespeare's works. Three hundred years have passed since his drama's were written, but yet their freshness and their appeal is permanent in literature.

In the words of Dr. Johnson. "The stream of time which is continually washing dissoluble fabrics of other poets, passes with out injury by the adamant of Shakespeare."

Shakespeare is famous for his tragedies too. He wrote many tragedies and comedies. His earlier comedies are—The comedy of Errors, Love's harbour's lost and The Two Gentlemen of Verona. The mature comedies of Shakespeare are Much Ado About Nothing. The Merchant

of Venice, Twelfth Night, As you like it. By these comedies we are introduced to his comic genius. These comedies are full of vitality and vivacity and are marked with enlivening wit and pleasant humour. They are romantic in character and saturated with the spirit of love. The somber plays are All's well that Ends well, Measure for Measure and Troilus and Cressida, The Roman plays are Julius Ceasar, Antony and Cleopatra and Coriolanus. The Romances are called the last plays of Shakespeare. They are cymbeline; The winter's Tale and The Tempest. All the dramas of Shakespeare have shown his dramatic genius clearly.

His historical plays are Richard II, Henry IV Part I and Henry V, Richard III, Henry VIII, king John and Henry VI. In there play's Shakespeare

presents British History of three hundred years and provides nice portraits of English kings.

Shakespeare will be immortal for his tragedies. His great and famous tragedies are Hamlet, Othello, Macbeth and King Lear. Hamlet is the tragedy of inaction brought by pale cast of thought. Othello represents the tragedy of the Moor who believed too readily in the insinuations of villain Tago and brought about the murder of his wife Desdemona and himself in the rashness of repentance. Macbeth is the tragedy of ambition. This is the tragedy of darkness and blood and here we find outliers the few philosophical passages about life and its futility—

"Life is a tale told by an idiot, full of sound and fury signifying nothing"

King Lear, my favourite tragedy of Shakespeare is the tragedy of the old king who out of rashness and hastiness misjudged the love of his daughters. King Lear in his madness presents a scene of tragic pathos and his

death at the end brings tears to our eyes. When Lear cries—
"No, no, no! come lets away
to prison;
we two alone will sing like
birds in the cage;
When thou dost ask my blessing
I will kneel down
And ask of thee forgiveness....."
we can't but weep with lot of human beings. This is Shakespeare's greatness,

The most significant quality of Shakespeare is his universality and his deep and profound understanding of human Nature. Shakespeare's dramas are a great river of life and beauty. His dramas have a great appeal to human heart. In the words of Ben Jonson, "He was not of an age, but of all times".

If we study Shakespearean tragedy, we cannot forget its characters, we read many novels and dramas and come across hundreds of characters but no one holds of grips our attention as the characters of Shakespeare. We are impressed by his characters like Hamlet, Macbeth, Othello

Ophelia, Iago, Desdemona, Pesdita etc, His women characters are eqnally immortal as well as his heroes of hisdramas like, Lady Macbeth, Rosalind, Desdemona, Cordelia, Cleopatra, Isabela, Ophelia & Portia. In his characterisation Shakespeare never repeats himself. His characters are so bright and so clear; all so true of life that in the words of Alexander pope. "If is a sort of injury to call human life that when we read Shakespeare's characters by so distant a name as copies of Nature."

Shakespeare has a great admiration for human beings. He has praised human beings and when we study his dramas we get a glorious picture of ourselves. Shakespeare may not have a philosophy of life, but his observations about life are true to life. In Hamlet we are taken to :

"The dread of something after
death
The undiscovered country from
whose bourt
No traveller returns"

And " There is nothing good or bad but thinking makes it so."

In "Tempest", we have the quintessence of human life :
"We are such stuff".

Its dreams are made of and
out little life

In rounded with a sleep"
And in " As you Like It"

he says,

"The world is a stage,
And all the man and women
merely players"

Shakespeare, the greatest dramatist in the world, will hold a high position in the world of literature. All men who have respect for literature, will respect greate Shakespeare. Shakespeare will live in the world of literature for ever.

In the words of Matlhew Arnold about Shakespeare :

"Others abide our questions,
thou are free
Out topping knowledge"

The Power of Words

Sri Izaz Hussain

B. A. 3rd year

"With words we govern Man" — Benjamin Disraeli

Words govern our lives. They have the power to turn failure into success or vice versa. The ability to say the right thing and to say it in the right way is so vitally important that you cannot afford to ignore it.

How you speak and how you write can be of immense value in the shaping of your career. In everyday life, too, you are constantly being judged by your vocabulary. If you can express yourself well you can go anywhere with confidence,

To have a command of effective English is to have the key to success in business, profession and social life. Without word power, real progress is impossible. We are unable to give a true impression of our personality to people whom we

want to influence favourable, without proper command or words. We rarely succeed in making ourselves completely understood. If we lack the precise word, the striking phrase, the proper expression at the proper time, we cannot hope to succeed.

Faulty word choice has the power to injure us socially, an error in writing might cause us to lose our jobs. A careless sentence can upset our plans for the future. Much embarrassment and loss results from wrongly worded letters, faultily constructed agreements, inadequate explanations.

There was once a famous screen actress who was invited to dine with a group of college professors. "I am honoured", she said, "to be in the presence of so many distinguished gentlemen. And then she wondered why they

greeted her with such an ominous silence.

If the world treats you with silence, or with indifference, one of the main reasons may be your inability to express yourself. You might be saying wrong things or right things in the wrong way. Bad choice of words is like an unpressed suit or untidy shirt. It betrays the carelessness of the person who uses it. Nobody will entrust an important job to a careless person. A good choice of words will get you anywhere. Can we get anywhere without words?

Every conceivable action, event, circumstances and conditions of life is promoted and promoted by what is said or written. Words are the only means of communication between every living man and woman, boy and girl and child.

Every street in which we walk every vehicle in which we

fly, every train in which we travel is the direct result of thinking processes turned into material things through the spoken and written words.

There is no escape! We live by the words. Set phrases control our destiny. 'I Love you' two people meet and their future is planned together.

Few realise the adverse influence of words, the poison that can be in a pen. Publishers sell words to their readers, Salesman sell goods to the consumers through words. Government sell laws to their people ... all this through the magic power of words.

Many surveys have shown that the man with the better command of correct English is more successful — In school, in business, in family life in all human relationships. Success follows the step of those who know the value of their words.

The Unemployed (Poem)

Sri Izaz Hussain

B. A. 3rd year

My past is paved with thorny pain

My life rose is still unenjoyed.

They think I took my birth in vain

Because I am unemployed.

I wald and work the most hard

on the road in the house,

And yet I get reward.

From man, minister or mouse.

In parliament I have no seat,

Nobody offers me a chair,

With others merrily meet

They want me stand up every where.

No matter if I sleep

To save myself from public jeers,

No leader sigh if I weep

And fill an occan with my tears.

Nobody plays the least part

In offering me a crust of bread

No matter if I eat my heart

No matter if I eat my head.

It none concerns if I am dumb.

It none concerns if I cry.

Nobody gives me welcome

Nobody bids me goodbye.

I hope invain to stay at par,

while things are getting worse and worse

And if I drive through life in a car

I will, no doubt be in a hearse,

Sports

and

Youth

Surjya Kr. Kakoti

B. A. 3rd year

and good for them, they are going to fill it with the contrary". Experiences show that games and sports help a person to overcome shyness and enter into a inter-personal Relationship with ease, trust and confidence. They make a person agile, alert and active.

Even in this technological era Sports and Games are recognised by all as sound means for the physical mental and emotional development of a person. It is accepted as an excellent means to build up harmonious and well-balanced personality.

Sports and Games were part and parcel of ancient civilizations. The Greeks understood the value of sports centuries ago. Games and Sports remove one's boredom and mental drudgery, and help one to build up good, healthy habits. As theodore roosevelt said, "Every boy or girl has inside them an aching void which demands interesting and exciting play. And if you donot fill it with something that is interesting and exciting

Ambition is man's aspiration or ardent desire for success in any field. It is the inner force that impels man to better his condition through hard work and determination to reach the goal that he sets himself. Ambition has been responsible to a great extent for the fashioning of the giants in the world of sports. Sports and Games keep the young athlete enthusiastic and ambitious.

Sport and Games build up team - spirit. It imposes an obligation on each member of the team to acquire expertise in his discipline for the good of the team. It infuses zeal in all its members, making them eager to achieve their goal. It promotes unity and solidarity, helping to forge the bonds of comradeship,

fellowship, and brotherhood. Every four years, the world's largest democracy, India hangs her head in shame for her discouraging and disgraceful performance at the Olympic games. Though she sends a large contingent, they come back often empty handed. The athletes, coaches, selectors and the Olympic committee are blamed for a month or two. Later every body is forgiven and everything is forgotten.

The Olympic games constitute the most prestigious sports event at the international level. The cream of sporting talent the world over contest keenly to win a precious Olympic medal. Most top-class sportsman and woman regard their Olympic exploits as the highlight of their career. An Olympic debut also serves to bring talented new sports people out of obscurity and into the limelight. The ultimate recognition of sporting prowess is the Olympic gold, which is a sort of noble prize for sports.

Several people blame India's poverty as the cause for our

poor performance in games and sports. That is only one side of the story. The value of sports and games is neglected to a great extent by authorities. Sports is meant not only to bring laurels to our country, but to make our future generation physically strong and disciplined. Discipline is our responsibility. Through it we place ourselves before others so we might work to bring about the change in attitude, Temperament, personality that we need. By giving ourselves over to discipline we sow seeds of growth, maturity and goodness.

A glowing, fresh complexion, sparkling eyes, rich healthy hair, alert mind, active and supple limbs and a spring in the step : that is youth dynamic and full of "Go Getting" punch ! And there is perhaps no other time in the life of a person as explosively beautiful as the first glow of youth. This energy and zeal, This vigour of mind and body would be akin to a crumbling edifice, if not properly channeled or directed. Statements such

as "Youth is wild". "Youth is without direction" and the generation gap is the Tug-of-war rope between the young and old" are unpalatable to any sensible person. Youth is power. It is a neverending task to nurture the spark of greatness in young people. India would reap untold benefits if the resourcefulness of young people could be channelled in the right direction. Sports is one of the best ways to tap the energy and talent of youth.

Each young people carries within him or her bosom the intense desire to accomplish something noble, something plausible something to be proud of sports and games give them ample opportunities to fulfil their cherished desires.

Sports keep the youth engaged and busy. The chance of their becoming preys of slick demagogues, unscrupulous agitators hypocritical politicians and frenzied dictators become rare. They become aware of the fact that they are meant for a defi-

nitive and creative purpose not for annihilation, creating lawlessness and bloodimmed tensions. Sports and games give a person ample opportunities for relaxation, It makes him release his clenched fist, frowned forehead and tightened abdomen. In it he finds joy and refreshment. To lead a good and healthy life doesnot mean all work and no play, run and no rest, duty without diversion.

I do not believe that we lack talent in our country. It is no secret that the current methods of training Indian athletes are incapable of making them competitive in the international arena. It was also clear that the players lacked the killer instinct. Many of our champions failed to perform even upto their own national records. It appears to me that our athletes were governed by an inferiority complex in the presence of world champions evidently due to the inadequate mental preparation. Selection of managers, coaches and players is masterminded by the "Godfathers" of our political parties.

I strongly feel that Indian sports required a "Heart — Transplantation" if it has to rise again. The first step could be to replace the political influence with a committee consisting of eminent sports personalities — of course, not the puppets of power politics—having love and dedication towards the Indian sports. Our sportsman need to be provided with the best training system both for physical as well as psychological fitness. If faci-

lities are limited within the country, we should go wherever they are available.

Such step is highly expensive. It is here that the authorities can turn to the private companies, encouraging them to sponsor the making of future Olympians.

No doubt that India can find a remarkable place in international sports if she succeeds in bringing these necessary changes into her sports spectrum. ☐

Strange

but True

Shashi Kumar Jallan

B. Com. 2nd year

- Abraham Lincoln was born in 1808 and John F. Kennedy was born in 1908.
- Lincoln was elected president of the U. S. A. in 1860 and Kennedy in 1960.
- Lincoln and Kennedy both were shot in the back of their heads in front of their wives on Fridays.
- Lincoln's assassin, Booth, was born in 1839 and Kennedy's assassin, Oswald, was born in 1939.
- Booth killed Lincoln in a theatre and ran towards a car, Oswald killed Kennedy in a car and ran towards a theatre.
- Lincoln's personal assistant was a man called Kennedy. The name of the personal assistant of Kennedy was Lincoln.
- The names of the persons who became the president of the USA after the deaths of both Lincoln and Kennedy were Johnson.

A Great and Noble Lady

Sri Nabajit Kumar Bhuyan

Early life of Florence Nightingale

Florence Nightingale was born on 12th May, 1820. She was the second daughter of wealthy English parents, William Edward and Funny. She and her elder sister were both born in Florence in Italy and their home name "Lea Hurst" was in the North of England. Florence and sister Parthe spent a happy care free childhood. Florence and her father were very good friends. He taught her Latin, Greek, Political Science, Science and Mathematics, also she learned Italian, French and German language. Her father gave all the time proper guidance to make his daughter well educated. At the age of seventeen, she

went to Europe to complete education. In England she visited a village beyond "Lea Hurt", where she observed the life of poor and tried to relieve the sick. She expressed the need of using her talent in working for the people. Nursing appealed to her as the field in which she could do the best because of the terrible condition existing in the hospitals. Her parents refused for her to take up Nursing training.

In 1847, Florence visited Europe again. In Rome she entered a convent, where she met with few Nuns (Missonaries) and observed their mode of life. Florence visited Alexandria, in Egypt, where she learned about the works Sisters of Charity of Sr. Vincent de Paul. In Berlin, she visited hospital and become more impressed with the need of sympathetic training for Nurses.

In 1952, she determined to take up Nursing training. Her parents rather unwillingly gave their consent for her to go abroad to do the work of sister in Paris.

She studied Nursing in hospitals, visited many countries in Europe to gain first hand information about Nurses training. As a result of these studies. Nightingale was convinced of the need for an organised training programme for Nurses. Her first position was superintendent of an "Establishment for gentle woman during illness" in a small hospital in Chandos street. In this position she brought about changes which showed her exceptional ability as an administrator.

Crimean War :

During the period 1854-1855 Crimean war broke out in which England was Participating along with France and Turkey against Russia. Russia and France had religious sister to care for the wounded soldiers. England had only untrained man. An appeal was sent out for help and supply. Mr. Sidney Herbert, the secretary of war asked Nightingale to take a band of Nurses for the Crimea. She with 38 Nurses landed at Scutari where there were two hospitals. Nightingale was assigned to the

Barrack hospital with 15000 patients to care for. The hospital wards were crowded, dirty and poor ventilated with scarcity of water. There were no sanitary arrangement, no basin, towel, soap or hospital clathing. Wounded were still in their blood soaked uniforms.

Many difficulties had to overcome. Many army officers were satisfied with the untrained woman. They did not want woman in army because they consider them as trouble-some. Only few officers welcome them.

Florence Nightingale proved herself to be an excellent commander. She improved the hospital condition, diet of the patient and disposal of sewage. Within 6 months death rate were reduced to 2%. With her own money she provided the necessary instruments for the doctors. This was the beginning for which the British army Medical school developed. The soldiers looked upon her as an Angel. When she returned, Public made her their National heroine. A grateful country

presented her with a large sum of money (£ 5000, suscribed by private soldiers). With this money she was able to establish "Nightingale Training School" at St. Thomas Hospital, in 1850.

Nightingale opened a new era. With her strong sense of Nursing and deep religious feeling. she followed the foot steps of great ladies of ancient time from Fabiola to Mile de Gras.

In India. the history of Nursing was still exsist in 1500 B. C. Modern Nursing began with Military Nursing. It was lagged behind in standard untill the influence of Nightingale. Previously Govt. and Municipal hospitals gave Nursing training only to Anglo-Indians and Europeans. It was the Misson hospital who trained the Indian Nurses in accordance with principles and teaching of Jesus Christ.

Nightingale's Work in India :

In 1859, the annual death rate of the British Soldiers in India was 89 per 1000. Most of the soldiers died not in the battle field but in the hospital due

to insanitary condition prevailing in Indian army hospital. She felt that in order to raise the bravery condition of the army. the sanitary level of the country must be raised.

She insisted on the importance of an Institution and proper service in India. She corresponded with Lord Napier. the then Governor of Madras and suggested for the improvement of Roads, Schools, drainage, irrigation, sinking of wells. remodelling of jails and reconstruction of hospital.

She also corresponded with the Viceroy of India, Sir John Lawrence Nightingale proved herself as an administrator, steward, social worker and reformer. Her unparalleled contribution to uplift the sanitary condition in India is so great that she may be called the architect of Indian Sanitation.

She introduced the female nurses into Indian hospital. Nursing is a service which perfect the women's specific qualities and at once the highest expression of Natural instincts. She made acquaintance with Mr. A. O. Hume, the father of the Indian National congress and also met with

Dada Bhai Nauroji and other Indian leaders. She founded the National association for supplying Medical aid to the woman in India.

She was honoured "A Lady of the Lamp" all over the world.

In 1907, king Edward conferred on her the order of merit. This is the highest order bestowed by the British Crown and she was the first lady recipient of this highest award. In August, 13,1910, she breathed her last.

EDITORIAL

OF DEBATING & SYMPOSIUM

I welcome my respected teachers, students, friends and you all to this 11 th issue of our college magazine "JDSGIAN".

The students of this college have given a chance to serve them and the institution by electing me as a DEBTING & SYMPOSIUM secretary. Now my session is over and the balance sheet of my success and failure is now in front of you all.

I started my session from the "College week", I had arranged various competitions including Quiz, Extempore Speech, Debating, Poetry recitation (English, Hindi, Assamese) etc.

After that, Our College team went to Jorhat to participale in "Surendra Nath Rajkumar memorial Debating Competition" on 30 th Jan '93. But the said competition was not held due to some reasons.

After that, Our College participated in "Shahid Kushal Konwar memorial Golden Jubilee Quiz Competition, on 1st June' 93 at Sarupathar, we had own the second prize. The team consisted of Nilesh Choudhury, Shashi kr. Jallan and Izaz Hussain.

Lastly, Our College participated in "Shahid Kushal Konwar and Shahid Kamala Miri memorial Golden Jubilee Quiz Competition" on 8th August' 93 at Golaghaf. In that competition we got fourth position. Pawan kr. More, Shashi kr. Jallan, Izaz Hussain and Jagat ch. Kalita were in the team.

I am sure, I would be failing in my responsibilities if I do not acknowledge the invaluable help, support and sincere co-operation offered to me by respected Gopika Nanda Saikia (Prof .- in - charge) as well as my friends Mukesh, Dil, Arup, Basu Nilesh, and Jagat.

My heart-felt thanks and sincere gratitude remain with them.

"Think not what College does for you,

Think what you can do for the College".

Long live J. D; S. G. College.

Long live JDSEGIAN

Shashi Kumar Jallan.

Debating & Symposium Secretary.

EDITORIAL

"Literature is the backbone of nation and race."

This sentence has an important. Because without literature we cannot live well. It helps us to know past future and present life of a nation. But in our society a very small number of people give attention in it. In current times, youths are addicted to Drug.

Lottery and gambling and terrorist activities are increased in full swing. These destroy literary mind and morality of our youth. So we ought to improve our literature and literature turns youths into real life. Magazine is also a part of literature. So we should try to improve our magazines.

The magazines is usful to us both as a source of entertainment and as a means of education. Magazines help us to keep ourselves up to-date as far as the world around us is concerned. But the greatest significance of reading magazines perhaps lies in the fact that they make us feel one with the rest of mankind. By forcing us out of our narrow limits they successfully widen the horizon of our interests and make us intellectnally alert. We also begin to realise that humanity as a whok has a lot of problems in common. This realisation helps us to develop a better and a more comprehensive out look on life.

GRATITUDE

Many friends, teachers, brothers and sisters helps me to publish the magazine JDSGI \ N. So at the outset I am grateful to them for their help I cannot express it in language. My friends Hemanta, Prohlad, Dwipen, Nabajyoti, Raju, Bikash, Soshi, Dilbahadur, Bimal. girl friends Ruma, Nishamoni. Arundhati, Bornali, Anima, Niru, Dulumoni, brother Surja and excutive body helped me to publish the magazine. I convey my gratitude to my respected teachers Mr. Babulal More, Mr. Soilen Tamuli and principal Mr. Ajit Borah.

The literary side of our colle e is very wek. So I try to develop literary side of our college. But students are not interested to write articles, poems etc. in English and donot try to join this competition. A very small number of students have joined in this competition. Here nobody got first and second prizes. Two students have got prizes. They are —

- (i) Third prize — Miss Nishamoni Saikia.
- (ii) Consolation prize — Sri Promud Kr. Saikia.

At last my heart felt thanks and sincere gratitude remain with all JDSGIAN.

Long live JDSGIAN

Long live Assam.

Sri Jagat Chandra Kalita

First in the World

1. First woman prime minister of a country —
Mrs. Sirimavo Bandarnaike (Sinhala)
2. First U. S. president to visit India — Dwight David Eisenhower.
3. First man to reach South pole — Amundson.
4. First man to walk in space — Alexie Leonov. (U.S.S.R.)
5. First test tube Baby — Louis Brown.
6. First woman to swim the English channel — Gertude Ederle (U.S.A.)
7. First woman president of a country —
Maria Stela Perona (Argentina)
8. First governor general of pak — Mhmd. Ali Jinnah.
9. First European invader of India — Alexander.
10. First man cosmonaut in space — Yuri Gagarin (U. S. S. R.)
11. First chairman of central government of people's Republic —
China — Mao - Tae - Tung
12. First Russian prime minister to visit India — Nikolai A. Bulganin.
13. First man to set foot on moon — Neil Armstrong (U. S. A.)
14. First president of Chinese Republic — Sun-Yet-Sen,
15. First U. K. prime minister to visit India — Harold Macmillan.

Sri Dhananjay Mishra
H. S. 2nd year (Com.)

মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ সাহিত্য আলোচনী প্রতিযোগিতাৰ ফলাফল।

কবিতা প্রতিযোগিতা

প্ৰথম : বিবেচিত নহ'ল।

দ্বিতীয় : কুমাৰী অঞ্চলিমি শইকীয়া।

কবিতা : “নিশাটো শুই পৰাহ'লে”

তৃতীয় : শ্রীমতী মনালিছা শইকীয়া।

কবিতা : “সপোনৰ অনামী স্বৰ্বস”।

প্ৰবন্ধ প্রতিযোগিতা (কেৱল তিনিটা প্ৰবন্ধৰ প্রতিযোগিতা)

প্ৰথম : বাজু বৰা।

দ্বিতীয় : অৱৰূপ কলিতা।

তৃতীয় : কুলেন ডেকা।

ইংৰাজী বিভাগ -- ইংৰাজী বিভাগৰ সম্পাদকৰ

প্রতিবেদনত ফলাফল দিয়া হৈছে।

১। তৰ্ক প্রতিযোগিতা

প্ৰথম : মৃপন দলে।

দ্বিতীয় : বাবুল বৰা।

তৃতীয় : বাৰীমণি দাস।

(২) কুইজ প্রতিযোগিতা

প্ৰথম : মীলোচ কুমাৰ চৌধুৰী।

পৰম কুমাৰ মোৰ।

দ্বিতীয় : শ্ৰী কুমাৰ জালান।

জগত চন্দ্ৰ কলিতা।

(৩) আকস্মিক বক্তৃতা

প্ৰথম : নৱ কুমাৰ ডেকা।

দ্বিতীয় : চিন্ময় দত্ত।

তৃতীয় : সোনেষ্বৰ কাৰদং।

(৪) কবিতা আৰ্দ্ধনি (অসমীয়া)

প্ৰথম : বীতা কলিতা।

দ্বিতীয় : গলুৱী দুৰবা।

তৃতীয় : চিন্ময় দত্ত।

(৫) কবিতা আৰ্দ্ধনি (ইংৰাজী)

প্ৰথম : বুলি কলিতা।

দ্বিতীয় : মনালিছা শইকীয়া।

তৃতীয় : ঘুটীয়াভাৰে বশি কালোৱাৰ।

শ্ৰী কুমাৰ জালান।

(৬) কৰ্বিতা আৰ্দ্ধনি (হিন্দী)

প্ৰথম : শ্ৰী কুমাৰ জালান।

দ্বিতীয় : মুকেশ কুমাৰ জৈন।

তৃতীয় : দীপা চেতী।

লঘু ক্লৌড়

বেড়মিঞ্চিৰ ছোৰালীৰ একক

(১) মিচ নাজলীন বহমান (চেম্পিয়ন)

(২) কুমি বৰা (ৰাণী আপ)

(৩) ছোৰালীৰ ডাবলচ।

(১) নিভাৰাণী দাস } চেম্পিয়ন
মিচ নাজলীন বহমান }

(২) বুলি কলিতা } ৰাণী আপ
বীতা কলিতা }

(৩) ল'বাৰ একক

(১) বিশ্বজিত বৰা (চেম্পিয়ন)

(২) দেৱাশীৰ মজুমদাৰ (ৰাণী আপ)

(৪) ল'বাৰ ডাবলচ।

(১) বিশ্বজিত বৰা } চেম্পিয়ন
দেৱাশীৰ মজুমদাৰ }

- ছাত্র জিবণি কোঠাৰ খেলসমূহ**
- (১) কেৰম একক
 - (১) শ্ৰীমতী কিৰণ আগৱৰলা (চেম্পিয়ন)
 - (২) কমি বৰা। (বাণার্চ আপ)
 - (২) কেৰম ডাবলচ
 - (১) বিগু হাজৰিকা } চেম্পিয়ন
জোনমণি বৰগোহাঁই }
 - (২) বিজিতা পূজাৰী } বাণার্চ আপ
বন্তী পূজাৰী
 - (৩) কেৰম মিস্কা ডাবলচ
 - (১) বিনোদ গণ্গে } চেম্পিয়ন
বিজিতা পূজাৰী }
 - (২) স্বনিল বৰা } বাণার্চ আপ
মামণি বৰা }
 - (৪) টেবুল টেনিছ
 - (১) নিপা ভূগুণ (চেম্পিয়ন)
 - (২) বিজিতা পূজাৰী (বাণার্চ আপ)
 - (৫) টেবুল টেনিছ মিস্কা ডাবলচ
 - (১) শ্ৰীমতী জোনমণি বৰগোহাঁই } চেম্পিয়ন
মং ইজাজ ছছেইন }
 - (২) বিজিতা পূজাৰী } বাণার্চ আপ
উৎপল বৰা }
 - (৬) মিৰ্টজিক চেয়াৰ
প্ৰথম : বীতা মজুমদাৰ
দ্বিতীয় : কমি বৰা।
তৃতীয় : শ্ৰীমতী কিৰণ আগৱৰলা।

ছাত্র জিবণি কোঠাৰ খেলসমূহ

- (১) কেৰম
একক চেম্পিয়ন : বিস্তু বৰা।
- (২) বাণার্চ আপ : পৰন উহুবিলদাৰ।

- (২) কেৰম যুটোয়া চেম্পিয়ন } বিস্তু বৰা।
মৃহুল চন্দ্ৰ বৰা।
- (২) বাণার্চ আপ } অসৈম কমল দন্ত
সোনেশ্বৰ নৰহ।
- (৩) দৰা
- (১) উইন্স আগ — বুলেন শহীকীয়া
- (২) বাণার্চ আপ — সোনেশ্বৰ কান্দং
- (৪) টেবুল টেনিছ
- (১) একক উইন্স আব — শূর্য কাকতি
- (২) বাণার্চ আপ — উৎপল বৰা
- (৫) মিস্কা ডাবল টেবুল টেনিছ
চেম্পিয়ন } দেৱাশীৰ মজুমদাৰ
উৎপল বৰা
- (৬) ব্ৰেঞ্চ প্ৰেছ ৬০ বেজিৰ ওপৰত
গ্ৰুপ ক
প্ৰথম : প্ৰাঞ্জল বৰা
আৰু (৭৮ কিঃ গ্রাঃ)
প্ৰপন্ন মহন্ত

গ্ৰুপ থ ৫০ কেজিৰ ওপৰত

- প্ৰথম : মাধৱ বৰা (৭৫ কিঃ গ্রাঃ)
- দ্বিতীয় : অভিজিৎ মুৰ্মাজী
- আৰু
- প্ৰশান্ত বৰা (৭০ কিঃ গ্রাঃ)

ছাত্র জিবণি কোঠাৰ

- গ্ৰুপ থ ০৮ পৰা ৫০ কেজি
- প্ৰথম : উজ্জল বৰা (৫৮ কিঃ গ্রাঃ)
- দ্বিতীয় : বেৰ শহীকীয়া (৫৫ কিঃ গ্রাঃ)

(৭) স্বাউলি ৬০ কেজিব ওপৰত
গুপক
প্ৰথম : প্ৰাঞ্জলি বৰা (১০৫ কিঃ গ্ৰাঃ)
দ্বিতীয় : প্ৰপন্ন মহন্ত (১০০ কিঃ গ্ৰাঃ)
গুপখ ৫৯ কেজিব ওপৰত
প্ৰথম : গৌতম নন্দী (১০৫ কিঃ গ্ৰাঃ)
দ্বিতীয় : অচিষ্ঠ বৰা (৮৫ কিঃ গ্ৰাঃ)
গুপ গ ০৩ পৰা ৫০ কেজি
প্ৰথম : ভৱতাৰন নাথ
আৰু (৮০ কিঃ গ্ৰাঃ)
বেৰ শইকীয়া

দ্বিতীয় : উজ্জল বৰা (৭৫ কিঃ গ্ৰাঃ)
(৮) পাবাৰ লিফটিং (৬০ কেজিব ওপৰত)
গুপক
প্ৰথম : প্ৰাঞ্জলি বৰা (১৪১ কিঃ গ্ৰাঃ)
দ্বিতীয় : প্ৰদীপ কুমাৰ বৰা (১৩৬ কিঃ গ্ৰাঃ)
তৃতীয় : প্ৰপন্ন মহন্ত (১৩০ কিঃ গ্ৰাঃ)
গুপখ ৫৯ কেজিব ওপৰত

প্ৰথম : গৌতম নন্দী (১৩০ কিঃ গ্ৰাঃ)
দ্বিতীয় : প্ৰশান্ত বৰা (১২৫ কিঃ গ্ৰাঃ)
গুপ গ ০৩ পৰা ৫০ কেজি
প্ৰথম : ভৱতাৰন নাথ (১২০ কিঃ গ্ৰাঃ)
দ্বিতীয় : বেৰ শইকীয়া
তৃতীয় : বিনোদ হাজৰিকা (১০০ কিঃ গ্ৰাঃ)
ছাত্ৰ জিৰণ
ফণ্ট কালিং গুপক
প্ৰথম : প্ৰাঞ্জলি বৰা (৫০ কিঃ গ্ৰাঃ)
দ্বিতীয় : প্ৰপন্ন মহন্ত (৪৮ কিঃ গ্ৰাঃ)
গুপখ
প্ৰথম : মাধৱ বৰা (৪৫ কিঃ গ্ৰাঃ)
আৰু
প্ৰশান্ত বৰা
দ্বিতীয় : অচিষ্ঠ বৰা (৪০ কিঃ গ্ৰাঃ)
গুপ গ
প্ৰথম : বেৰ শইকীয়া (৪৮ কিঃ গ্ৰাঃ)
দ্বিতীয় : বিনোদ হাজৰিকা (৩৫ কিঃ গ্ৰাঃ)

সাধাৰণ খেলবিভাগৰ প্ৰতিযোগিতা সমূহৰ ফলাফল বার্ষিক মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ '৯৩

বিষয়

(১) ১০০ মিঃ দৌৰ (ল'বাৰ)

মানক কো

(২) ১০০ মিঃ দৌৰ (ছোৱালীৰ)

মানক কো

বিজয়ীৰ নাম

১ম — হুলাল বৰা

২য় — প্ৰশান্ত বৰা

৩য় — গৌতম নাথ

১ম — দীপা ছেত্রী

২য় — কৱনা বৰা

৩য় — মণিকা শইকীয়া

- (৩) ১০০ মিঃ দৌব (ল'বাৰ)
- (৪) ২০০ মিঃ দৌব (ছোৱালীৰ)
- (৫) ৪০০ মিঃ দৌব (ল'বাৰ)
- (৬) ৪০০ মিঃ দৌব (ছোৱালীৰ)
- (৭) ৮০০ মিঃ দৌব (ল'বাৰ)
- (৮) ১৫০০ মিঃ দৌব (ল'বাৰ)
- (৯) ৩,০০০ মিঃ দৌব (ল'বাৰ)
- (১০) ৮×১০০ মিঃ বিলে (ল'বাৰ) ১ম দল —
২য় দল —
- ১ম — ছুলাল বৰা
 ২য় — গৌতম নাথ
 ৩য় — বিকাশজ্যোতি বৰদলৈ
 ৪ম — দীপা ছেত্রী
 ২য় — মণিকা শইকীয়া
 ৩য় — বন্তি শইকীয়া
 ১ম — ছুলাল বৰা
 ২য় — প্ৰসেনজিৎ ছুৱাৰা
 ৩য় — ফটিক কামান
 ৪ম — মণিকা শইকীয়া
 ২য় — দীপা ছেত্রী
 ৩য় — বৰ্ণসী হাজৰিকা
 ১ম — ছুলাল বৰা
 ২য় — মোহন চৰেন
 ৩য় — নিপন দলে
 ১ম — ছুলাল বৰা
 ২য় — লীলাধৰ লইঃ
 ৩য় — ফটিক কামান
 ১ম — মোহন চৰেন
 ২য় — ছুলাল বৰা
 ৩য় — বিকাশজ্যোতি বৰদলৈ
 ৪ষ্ঠি — প্ৰসেনজিৎ ছুৱাৰা
 ৫ম — বুলেন শইকীয়া
 ৬ষ্ঠি — সোনেধৰ কাৰদং
 (ক) অশান্ত বৰা
 (খ) ফটিক কামান
 (গ) লীলাধৰ লইঃ
 (ঘ) গৌতম নাথ
 (ক) পৰাগ বৰা

ভিত্তির সাথে রচনা — ১ম দল —

(ব) কবুল শর্মা (৩৫)

স্বতন্ত্র জাতীয় জোড়া জোড়া

(গ) অসীম দল

জাতীয় জোড়া জোড়া (৩৫)

(ঘ) ললিত লইং

(১১) ৪×১০০ মিলিলে (ছোরালীৰ) ১ম দল —

(ক) দীপা ছেত্রী

মানব জীবী (৯)

(খ) কল্পনা বৰা

মানব জীবী (১০)

(গ) নিশাচরণ শহিকীয়া (১১)

মানব জীবী (১১)

(ঘ) বঙ্গ শহিকীয়া (১২)

মানব জীবী (১২)

(ক) বর্ণলী হাজৰিকা (১৩)

মানব জীবী (১৩)

(খ) জোনালী বৰুৱা (১৪)

মানব জীবী (১৪)

(গ) মণিকা শহিকীয়া (১৫)

— মানব জীবী

(ঘ) অধিমা বেজৰকৰা (১৬)

(১২) ষষ্ঠ পুট (ল'বাৰ) (৯)

১ম — প্রাঞ্জল বৰা

২য় — ইল্লেশ্বৰ ভৰালী

১ম — কল্পনা বৰা

২য় — কমী বৰা

৩য় — দীপা ছেত্রী

৪য় — নিচুকনি বঁটা

— ইল্লেশ্বৰ ভৰালী

(১৩) ষষ্ঠ পুট (ছোরালীৰ) (১০)

নিচুকনি বঁটা — কমী বৰা

৫য় — নিচুকনি বঁটা

১ম — প্রাঞ্জল বৰা

(১৪) জেতেলিন থু (ল'বাৰ)

২য় — নিচুকনি বঁটা — বেৰ শহিকীয়া

(১৫) জেতেলিন থু (ছোরালীৰ)

১ম — কমী বৰা

(১৬) ডিচকাছ থু (ল'বাৰ)

২য় — নিচুকনি বঁটা — কল্পনা বৰা

(১৭) ডিচকাছ থু (ছোরালীৰ)

৩য় — নিচুকনি বঁটা — প্রাঞ্জল বৰা

(১৮) হেমাৰ থু

৪য় — নিচুকনি বঁটা — দেবাশীৰ মজুমদাৰ

(১৯) ৱড জাম্প (ল'বাৰ)

১ম — কল্পনা বৰা

(২০) ৱড জাম্প (ছোরালীৰ)

২য় — নিচুকনি বঁটা — বর্ণলী হাজৰিকা

(২১) ট্ৰিপল জাম্প (ল'বাৰ)

৩য় — নিচুকনি বঁটা — ললিত লইং

(২২) হাই জাম্প (ল'বাৰ)

৪য় — নিচুকনি বঁটা — সুনীল বৰা

(২৩) কাবাড়ী প্রতিযোগিতা (ছোরালীৰ)
চেম্পয়ন দল

উৎ মাঃ ১ম বৰ্ষ দলৰ সদস্যসকল

- (ক) ইন্দিৰা ছেত্রী (কেপ্টেইন)
- (খ) উষামণি শইকীয়া
- (গ) পল্লবী তামুলী
- (ঘ) মণিকা শইকীয়া
- (ঙ) বিবিতা দেবী
- (চ) জোনালী বকরা
- (ছ) দিপ্তী হাজৰিকা
- (জ) জুলেখা বেগম

বাণাচ'আপ দল — স্বীকৃতক ৯ম বৰ্ষ (কলা)

দলৰ সদস্যসকল —

- (ক) দীপা ছেত্রী (কেপ্টেইন)
- (খ) নিশামণি শইকীয়া
- (গ) বন্তি শইকীয়া
- (ঘ) জুনমণি বৰগোহাই
- (ঙ) অনিমা বেজৰকৱা
- (চ) বর্ণালী হাজৰিকা
- (ছ) পবিত্রা ছেত্রী

দলৰ অভাবত ল'বাৰ কাবাড়ী
প্রতিযোগিতা অনুষ্ঠিত ন'হৈল ।

(২৪) বটী টনা প্রতিযোগিতা (ছোরালীৰ)
চেম্পয়ন দল —

- (ক) বিতা মজুমদাৰ
- (খ) কমী বৰা
- (গ) বন্তি পূজাৰী
- (ঘ) মণিকা শইকীয়া
- (ঙ) বিবিতা দেবী
- (চ) জোনালী বকরা

বাণাচ' আপ দল —

- (ক) দীপা ছেত্রী
- (খ) অনিমা বেজৰকৱা
- (গ) জুলেখা বেগম
- (ঘ) মনকী বৰঠাকুৰ
- (ঙ) দিপ্তী হাজৰিকা
- (চ) প্ৰণামিতা বকরা

বছৰটোৰ শ্ৰেষ্ঠ খেলুৰৈ —

ল'বাৰ — হুলাল বৰা
ছোৱালীৰ — দীপা ছেত্রী

□

সাংস্কৃতিক

১৯৯৩ চনৰ মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ সংগীত প্রতিযোগিতাৰ ফলাফল

বৰষীত

- প্ৰথম : শ্ৰীমতী প্ৰণামিকা বকরা
দ্বিতীয় : „ নিশামণি শইকীয়া
তৃতীয় : „ নৱনীতা পাল

ভজন

- প্ৰথম : শ্ৰীমতী নিশামণি শইকীয়া
দ্বিতীয় : „ নৱনীতা পাল
তৃতীয় : „ প্ৰণামিকা বকরা

খেয়াল

প্রথম : শ্রীমতী প্রশামিকা বৰা

দ্বিতীয় : „ নৱনীতা পাল

তৃতীয় : „ নিশামণি শহিকীয়া

গজল

প্রথম : শ্রীমতী নিশামণি শহিকীয়া

দ্বিতীয় : „ নৱনীতা পাল

তৃতীয় : „ অমুরাধা ঘোষ

জ্যোতি সংগীত

প্রথম : শ্রীচুলাল বৰা

দ্বিতীয় : „ সুন্দর বৰা

তৃতীয় : ইন্দুকুমাৰ বৰদলৈ } যুটীয়া ভাবে তৃতীয়
নৱনীতা পাল } পুৰস্কাৰ দিয়া হৈছে

বাতা সংগীত

প্রথম : শ্রীমতী নিশামণি শহিকীয়া

দ্বিতীয় : শ্রী সুন্দৰ বৰা

তৃতীয় : শ্রীমতী নৱনীতা পাল

লোক গাত

প্রথম : শ্রী চুলাল বৰা

দ্বিতীয় : শ্রীমতী নিশামণি শহিকীয়া

তৃতীয় : „ নৱনীতা পাল

ভক্তিমূলক গাত

প্রথম : শ্রী চুলাল বৰা

দ্বিতীয় : শ্রী সুন্দৰ বৰা

পাৰ্বতী ইসাৰৰ গাত

প্রথম : শ্রী চুলাল বৰা

দ্বিতীয় : শ্রীমতী নিশামণি শহিকীয়া

তৃতীয় : „ নৱনীতা পাল

ভূপেন্দ্র সংগীত

প্রথম : শ্রীচুলাল বৰা

দ্বিতীয় : শ্রীমতী নৱনীতা পাল

তৃতীয় : শ্রী সুন্দৰ বৰা

আধুনিক গীত

প্রথম : শ্রীমতী নিশামণি শহিকীয়া

দ্বিতীয় : শ্রী সুন্দৰ বৰা

তৃতীয় : শ্রীমতী নৱনীতা পাল

বনগীত

প্রতিযোগীৰ সংখ্যা কম আৰু মনঃ পুতঃ

বনগীত নোহোৱাৰ হেতুকে প্রথম পুৰস্কাৰ

দিব পৰা নহ'ল।

দ্বিতীয় : শ্রীমতী নিশামণি শহিকীয়া

তৃতীয় : শ্রী নয়নমণি শহিকীয়া

বিহু গীত

প্রথম : শ্রী নিপন্ন দলে

দ্বিতীয় : „ গৌতম নাথ

তৃতীয় : „ ইন্দুকুমাৰ বৰদলৈ

বিহু নৃত্য

প্রথম : শ্রী গৌতম নাথ

দ্বিতীয় : শ্রীমতী নিশামণি শহিকীয়া

তৃতীয় : শ্রী ইন্দুকুমাৰ বৰদলৈ

ভেশচন প্রতিযোগিতা ফলাফল

প্রথম : বশিমণি দাস

H. S. I. (Air port Anoucer)

দ্বিতীয় : ইন্দুকুমাৰ বৰদলৈ (ব্রাজণ)

তৃতীয় : বুল শৰ্মা (বাদামৱালা)

নাট প্রতিযোগিতার ফলাফল
 শ্রেষ্ঠ অভিনেতা — নিরজমণি বৰা
 দ্বিতীয় শ্রেষ্ঠ অভিনেতা — প্রদীপ বৰা
 শ্রেষ্ঠ অভিনেত্রী — কপজ্জ্যোতি শহিকীয়া
 দ্বিতীয় শ্রেষ্ঠ অভিনেত্রী — বুলি কলিতা

একক অভিনয়ের ফলাফল
 প্রথম : শ্রীমতী বাদিমণি দাস
 দ্বিতীয় : শ্রীবুলেন শটকীয়া }
 শ্রীমতী উষামণি শটকীয়া } যুটীয়া ভারে
 তৃতীয় : শ্রী প্রদীপ কুমাৰ বৰা

বিশেষ কৃতজ্ঞতা

জে, ডি, এচ, জি, মহাবিভাগীয়ের অধৃত মহোদয়, ১৯৯১/৯৩ চনৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ উপদেষ্টা
 মণ্ডলী আৰু কলেজৰ কৰ্মচাৰীবল্ তথা শোৰ মৰমৰ ছাত্ৰ-ছাত্রী বহু-বাঙালী সকল; অন্নদা প্ৰেৰ
 স্বাস্থ্যকাৰী শৈয়ুত প্ৰফুল্ল শৰ্মা মাদা আৰু কৰ্মচাৰী ইন্দ্ৰ লগতে ভাইটি নিপেল (সাং সম্পাদক
 ১৯৯৩/৯৪) লৈ শোৰ আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা ভাগন কৰিলো। শোৰ কাৰ্য্য কালত অজ্ঞানিতে বদি কিবা
 ভুল বৈ গৈছে তাৰ বাবেও ক্ষমা ভীকু কৰিছো।

১৯৯১/৯৩ চনৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ উপদেষ্টা মণ্ডলীৰ গ্ৰুপ ফটো তিনি দিন চেষ্টা কৰিণ
 বাৰ্থ হলো অৰ্থাৎ কঢ়ো তোলা আৰু নহ'ল। সেই বাবে ক্ষমা ভীকু কৰিছো।

১৯৯১/৯৩ চনৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ উপদেষ্টা মণ্ডলী সকল --

সাংস্কৃতিক	—	সৰ্বশ্ৰী প্ৰবীণ বৰঠাকুৰ
ক্ৰিকেট্ৰ		মুনিন ঘুৰ্কন
ফুট বল		পবিত্ৰ গঙ্গে
গুৰু ত্ৰীড়া বিভাগ		সুবোধ বৰা
লঘু ত্ৰীড়া বিভাগ		পদ্ম শহিকীয়া
স্কৰ বিভাগ		গোপিকানন্দ শহিকীয়া
আলোচনী (অসমীয়া)		শ্ৰেলেন তামুলী
আলোচনী (ইংৰাজী)		বাৰুলাল ম'ৰ
সমাজ সেৱা		হৰ গঙ্গে
জিৰ্ণ কোঠা (ল'ৰা)		হৰেণ হাজৰিকা
জিৰ্ণ কোঠা (ছোৱালী)		দীপালি বাজকুমাৰী